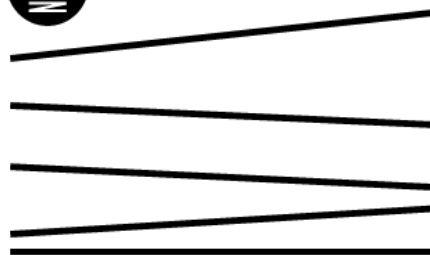

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

C. Johansen Hornum.

Grev Carl til Intholm, født Greve til Jendekov :
Roman skreven til Menigmand

Vol. 2

Kjøbenhavn : Forfatterens Forlag, 1856

2 bd. (183,311 s.).

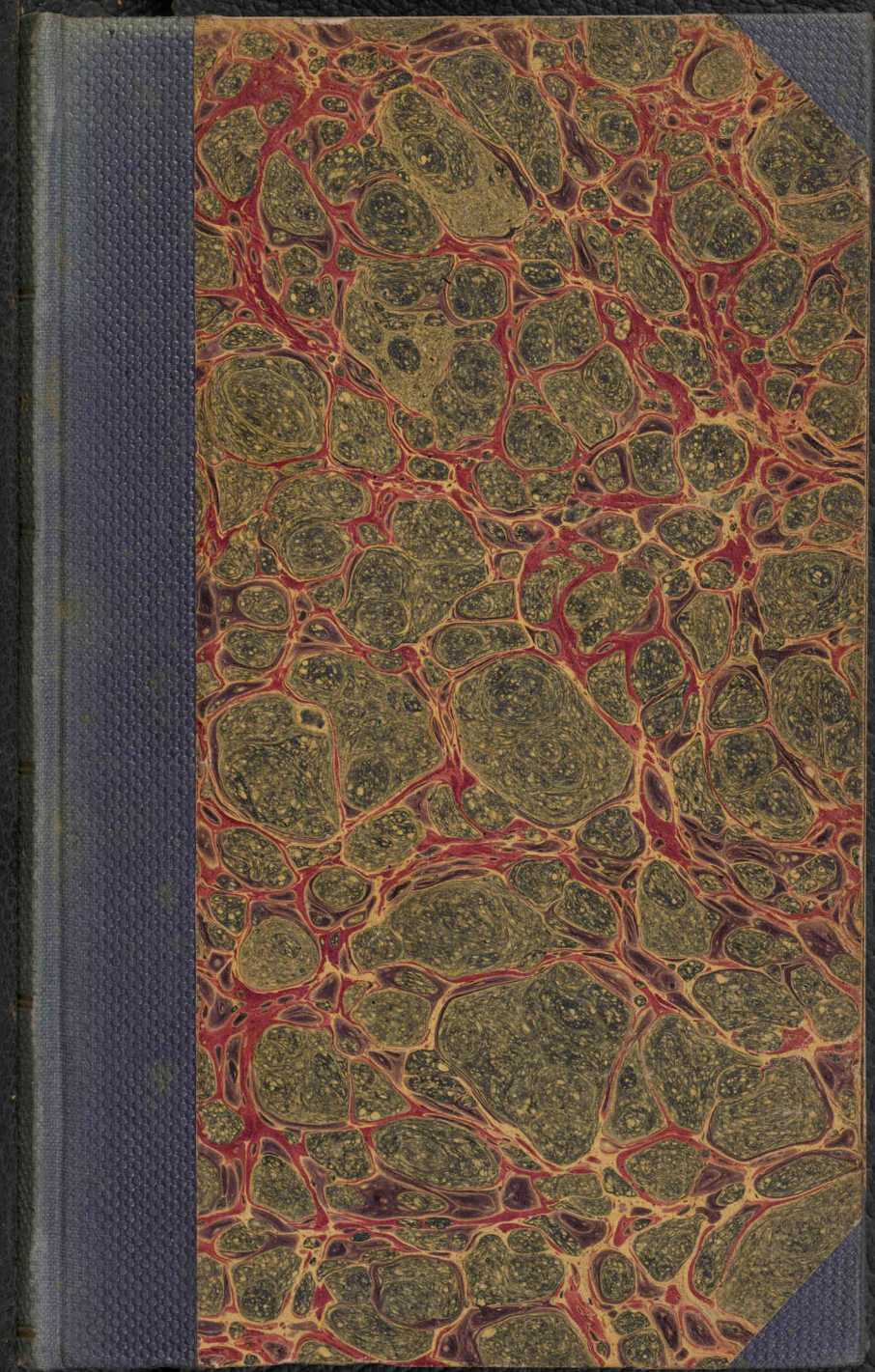
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-170.

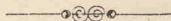
Det Kgl. Bibliotek

130025450540

Grev Carl til Intholm,

født Greve til Jendekov.

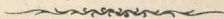
Roman

skreven til Menigmand

af

C. Johansen Hornum,
Opvarter paa Regentsen.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forfatterens Forlag.

H. G. Brill's Bogtrykkeri.

1856.

Sten Carl til Julebøger.

1861

Konst

1861

1861

1861

1861

1861

Cap. I.

Jeg var taget hjem med min Fader for igjen at komme lidt til Kræfter efter de overstaaede Anstrængelser. Min Stedmoder, som allerede var bleven underrettet om min Exomens heldige Udfald, modtog mig som tidligere med den samme forfælskede Venlighed.

Min Fader havde erholdt en Liste over mine Characterer for hvert enkelt Fag, og da han lagde Mærke til, at hun gjennemlæste den med synlig Eiegenlybighed, tilfæste han hende et skarpt Blik, som hun imidlertid lod, som hun ikke forstod.

„Du har min kjære Carl, som det lader til,“ sagde hun, „gjort Dine Ting godt i denne Henseende; men jeg er paa den anden Side ogsaa vis paa, at Du ikke har undladt at stifte Bekjendtskab med en Dame, som er Din Stand og tilkommende Stilling værdig. Har jeg ikke Ret min Søn?“ sagde hun, idet hun velsignende saa paa mig og min Fader.

„Nei, min kjære Moder, det har jeg rigtignok ikke,“ svarede jeg hende ligegyldigt, „da der ikke er bleven levet mig Tid til at tænke paa Sligt, og

jeg desuden altid har sagt til mig selv, at det i dette Capitel ikke hastede saameget, førend jeg var bleven myndig."

"Ha! ha!" udbød hun leende, „det var ogsaa en smuk Undskyldning, som jeg slet ikke kan tage for gode Vare, da jeg altfor godt veed, at man i Ungdommens Fryghed hverken tager Hensyn til Tid eller Leilighed. Havde Du derimod sagt, at Du ikke endnu havde seet nogen Dame, som havde tiltrukket sig Din særdeles Opmærksomhed, saa havde det været en anden Sag, men Du har maaskee ikke søgt de større Kredse og derfor ikke truffet sammen med Noget, som har været istand til at opvække Din Kjærlighed."

"Nei, det er ganske vist," svarede jeg. „Jeg har i det Hele taget ingen Udspredelser havt og langt mindre af den Art, som De min fjære Moder omtaler, naar jeg blot undtager den lille Udflugt, jeg gjorde til Jylland. Jeg har anvendt al min Tid paa mine Studeringer, da jeg uden det endnu ikke kunde være bleven saa hurtig færdig med min Examen. Jeg har flyet ethvert Bekjendtskab for ikke at spille min Tid; jeg er ofte bleven indbudet af de andre Cadetter til at besøge dem, men har altid havt en Undskyldning paa rede Haand; den eneste Familie, som jeg undertiden har besøgt, er Assessor Nielsen og engang imellem Generalen ved Cadetstolen. Det er

alt det Bekjendtskab, jeg har gjort i Kjøbenhavn.

Denne Samtale fandt Sted under Middagsbordet, og da det i vort Huus var en gammel Skik, at Enhver derefter kunde gjøre, som han vilde, gif jeg op paa mit Bærelse. Jeg satte mig i Sophaen for at tænke paa mine Venner i Kjøbenhavn, som jeg saa hurtigt havde maattet forlade uden at tage Afsked med dem.

Det var ligesom en Stemme jagde til mig: Du faaer dem aldrig mere at see. Nei, det skal dog ikke blive Tilfældet, tænkte jeg, da jeg om et Par Dage agter at reise til Byen, og jeg skal da gjøre dem Rede for min Opførsel imod dem. Men af! jeg tog feil! Der skulde hengaae flere Aar, forinden jeg skulde komme til at udføre dette mit Forsæt, da jeg dengang ikke havde den ringeste Anelse om, at jeg skulde komme til at foretage en lang Reise udenfor Europa og lide meget Ondt, forinden jeg atter kom tilbage.

Tiden blev mig imidlertid temmelig lang indenfor de fire Vægge, og for at faae Hast paa den, besluttede jeg mig derfor til at trække lidt frisk Luft. Jeg valgte Marken og Engen til min Spadsjeretour; jeg havde naturligviis langt hellere valgt Skoven dertil, da det var Vejen til min kjære Sophie; men Omstændighederne bøde mig at være lidt forsigtig, da

jeg nærede Mistanke til min Stedmoder, som det vil vise sig ikke var ugrundet. Den friske Luft gjorde mig rigtig godt, alle mine Omgivelser fjernede Tanken om alt Andet, og jeg frydede mig saaledes ret af Hjerte ved at see Markernes frodige Vært og Engenes gule Blomster. Det var allerede ved at mørkne, inden jeg tænkte paa at vende om. Hele Naturen syntes at hvile, og ingen anden Lyd naaede til mit Øre end Fuglenes Sang fra Skoven. Det var mig som en Fæst at høre derpaa, og jeg takkede Naturens Skaber af mit ganske Hjerte for at være Bidne dertil.

Da jeg var kommen hjem, underrettede Tjeneren mig om, at Grevinden var syg og gaaet i Seng, og at min Fader havde indesluttet sig paa sit Bærelse med den udtryffelige Befaling, at han ikke vilde modtage Nogen.

Jeg vidste naturligtviis ligesaagodt, som om Nogen havde fortalt mig det, at der nu atter havde været Splid imellem mine Forældre, og at jeg havde været Stridens Gæle; jeg kastede mig paa Sophaen i en bedrøvet Stemning. „Ak, min kjære, hedsangne Moder,“ sagde jeg til mig selv, „Du hviler med Fred hos dine Fædre; men kunde Du nu see Din Søn, som Du maatte forlade i hans spæde Alder, og see ham som Mand, vilde det vistnok glæde Dig. Men dog, af nei! det vilde ikke være godt;

thi da vilde Du faae Mere at see, end jeg er vis paa, at Du skjottede om; Du vilde da faae at see, hvorledes min Stedmoder habder og forfølger mig. De Døde kunde da aldrig have Ro; nei takket være den alvise Skaber, som har indrettet det saaledes, at intet Levende kan gjøre os Uro efter Døden. Hvil Du i Fred, indtil vi engang samles i den evige Salslighed for aldrig mere at skilles ad."

Jeg sad længe og grublede herover, indtil endelig min elskede Sophies Billede fremtraadte for mig.

"Gud være lovet," udbroød jeg hos mig selv, „at der endnu er en huldsalig Qvinde, som elsker mig over Alt paa Jorden. Ja, min Engel, imorgen skal jeg glæde mig ved Din Side."

Det er naturligt, at jeg med disse Tanker først seent faldt i Søvn, men ligesaa naturligt er det, at jeg vaagnede meget tidligt. Det var neppe begyndt at dages, før jeg stod op og klædte mig paa. Jeg aabnede Døren meget forsigtig og lyttede, men Alt var tyft og stille. Jeg gik næsten lydløst ned af Trapperne og listede mig ud af Gaarden som en Tyv. Jeg saae mig speidende omkring, men kunde ikke opdage et eneste Menneske, ilede ud af Bejen til Skoven, og da jeg kom til den store Allé, standsede jeg atter et Øjeblik for at see mig om, men kunde endnu hverken see eller høre noget Levende, naar jeg

undtager Fuglene, som sang deres muntre Morgen-
sang. Da jeg troede mig sikker for ethvert speidende
Øje, løb jeg mere, end gif, indtil jeg naaede Præste-
gaarden. De laae naturligviis Alle endnu i dyb
Søvn med Undtagelse af den gamle Jens, som stod
i Staldøren og gned sine Dine.

„God Morgen Jens,“ sagde jeg, „De er nok
en god Morgenmand.“

„Ja, Herr Greve, det er Noget, som gjerne er
Tilfælde paa Landet. Men De har dog været før
oppe end jeg idag. Mit Herstab sover endnu; men
jeg skal snart, hvis Greven ønsker det, vække dem.“

Jeg sagde ham vel, at det ingen Hast havde,
og at jeg saalænge vilde spadserere omkring i Ha-
ven; men som de fleste gamle Tjenere var han
selvraadig og gif uden at ville høre mig for at ud-
føre sit Forsæt.

Jeg forsøgte, om Havedøren var lukket; men da
det ikke var Tilfælde, gif jeg ind i Haven, da jeg
der vilde modtages af min Sophie. Mange For-
aarsblomster mødte mine Dine; men da jeg kom til
min Sophies Have, blev jeg behagelig overrasket
ved Synet af de smukke Graner, som vi i Forening
havde plantet paa vor Forlovelsesdag. Jeg havde
neppe sat mig paa den Græsbænk, hvor jeg saa ofte
havde siddet med hende, før jeg saa hende komme

hen imod mig. Hun var rød som en Rose og hvid som nyfalden Sne.

„Gud være lovet,“ sagde hun, idet vi ilede i hinandens Favn, „at jeg har Dig hos mig, min kjære Carl; jeg har i den senere Tid hyppig været plaget af bange Auelser og flemme Drømme, men Gud ske Lov, min Opvaagnen idag har dog været bedre end min Drøm inat.“

„Du har altsaa haft flemme Drømme?“ spurgte jeg.

„Ja! Jeg drømte nemlig, at Du blev revet bort fra min Side og foretog en lang Rejse tilføes. Jeg stod længe og saae efter Dig og Skibet, men da Du ikke kom tilbage, gik jeg hjem til mine Forældre og beklagede mig for dem. De trøstede mig vel med, at Du nok kom tilbage, men jeg maatte vente i mange Aar, indtil Du endelig kom, og det forekom mig, at Du saae saa daarlig ud, at jeg neppe kunde gjenkjende Dig.“

Min Moder kom til i det Samme og vaagnede mig med de Ord: „staae op, min kjære Sophie, Din Carl venter Dig i Haven.“

Jeg vaagnede op med en Forfrækkelse, som jeg endnu aldrig har følt, medens mit Hjerte bankede, som om det skulde bryde.

„Hvor er han,“ udbød jeg, „og hvor har han været i saa mange Aar?“

„Hvad mener Du, mit kjære Barn,“ sagde min Moder, „Du maa ganske vist have drømt; det er jo neppe en Maaned, siden Du talte med ham i Kjøbenhavn; staae derfor op, min kjære Datter, han venter paa Dig nede i Haven.“

Hun fortalte mig dette med bærende Stemme, Taarerne trillede ned ad hendes smukke Kinder, hun skjulte sit Ansigt ved mit Bryst og laa længe der sukkende og grædende.

Da hun endelig havde fattet sig lidt, hævede hun sit Hoved og saae mig ind i Ansigtet med sine smukke, men dog vaade Dine.

Jeg kysjede de Taarer bort, som endnu hang dirrende i hendes Dine.

„Min kjære Sophie,“ sagde jeg, „selv om Tilfældet, som jeg dog ikke haaber, for kortere eller længere Tid skulde stille os fra hinanden, maa Du ikke forsvage, men blive mig tro indtil min Død, og jeg tilsværger Dig, at Intet, saalænge jeg lever, skal kunne formaae mig til at berøve Dig min Haand og mit Hjerte. Lov mig, min Elskede, at Du aldrig vil fæste Lid til de naturligvis falske Rygter, som onde Mennesker muligen kunde udsprede om, at jeg enten var bleven Dig utro eller var død; thi viid, at Ondskab og Forræderie spæve over mit Hoved. Jeg har aldrig betroet det til noget Menneske, men jeg maa tilstaae Dig, at min Stedmoder er mig saa fjendst,

at Du vilde grues derover, dersom Du vidste, hvorledes hun behandler mig. Men Dit Hjerte er naturligtvis for ædelt og uskyldigt til at kunne troe, at der gives saa flette Mennesker. — See der," vedblev jeg, idet jeg afbrød mig selv og gjorde hende opmærksom paa vore Graner, „de staae ligesom vi i Ungdommens Kraft. Lad os vælge os hver en, som vi kalde min og Din, og Gud lade det være Dig et sikkert Tegn paa, at jeg lever, saalænge min er grøn og groer tilligemed Din; selv om det Rygte skulde blive udsprebt, at jeg er død, da troe det ikke; thi saalænge min Gran groer, lever jeg og vil enten tidlig eller sildig komme til Dig, og da efter endt Møje glæde mig ved Din Side."

Vi bleve afbrudte i vor Samtale af de gamle Præstefolk, som, uden at vi havde mærket det, lige med Et stode for os. Den gamle Jens havde fortalt dem, at jeg var kommen, og de vidste nok, hvor de skulde finde mig tilligemed deres Sophie.

„Naa min kjære Svigersøn," sagde Præsten, „hvorledes er det saa gaaet Dig til Din Examen?"

„Gudskeelov meget godt, min kjære Svigersfader, da jeg har faaet bedste Character og det med Udmærkelse i alle Fag. Og De kan troe, at min Fader var stolt af sin Søn, især da Kongen offentlig fremhævede mig fremfor de Andre."

„Jeg vuster Dig, min kjære Søn, af ganske

Hjerte til Lykke; thi Du har nu Udsigt til en glimrende Fremtid."

"Ja, jeg har idetmindste arbeidet med Glid derfor."

Efterat vi havde spilst, bad Sophie sine Forældre om Tilladelse til at gaae en Tour ud med mig i Skoven, hvad de naturligviis ogsaa tillode hende, hvis jeg havde Lyst dertil.

"Du kan ikke troe, min kjære Carl," sagde Sophie, da vi vare komne udenfor Gaarden, "hvor jeg har længtes efter denne Tour. Jeg har saa ofte anmodet mine Forældre om at gaae den med mig, men de ere stadig komne med den forøvrigt grundede Undskyldning, at Skoven var for fald og vaad til, at de meente at kunne taale det. Men alligevel længes jeg jaameget efter atter at see det Sted, hvor Du vovede Dit eget Liv for at redde mit fra Banere og Skændsel. Vel opvækker det paa den ene Side Rædsel hos mig, men paa den anden Side minder det mig ogsaa om den første Gang, mit Hjerte slog af Taknemmelighed, om ikke af Kjærlighed for Dig. — See der," udbrød hun, "er den Træstub, hvorpaa jeg sad, da Røverne overfaldt mig."

Vi havde tilbagelagt et langt Stykke Wei, forinden vi naaede den aabne Plads og kunde see den Hvi, hvorpaa Røverne havde udhvilet dem.

„Her paa denne Plet,“ sagde jeg, „laa Du bevidstløs, medens de to Bolds mænd sadde hver paa sin Side af Dig; bag ved den Bust derhenne stod jeg paa Luur, da den ene af dem gik op paa Højen for at spejde; jeg lagde an paa ham, det var ikke min Hensigt at dræbe ham, men kun at saare ham, for at gjøre ham uskadelig. Og her“ vedblev jeg, da vi vare komne hen til Bustene, „maatte jeg udholde den værste Kamp; see blot, der hænger endnu et Stykke af min Frakke.“

I det Samme hvinede det i Luften, og kort efter fik jeg et kraftigt Slag paa mine Skuldre; jeg vendte mig om for at see, hvor det kom fra, og saae til min Forbauselse min Fader staae bag ved os.

„Naa saa det er en Jendekov,“ udbrød han med Harm, „som opfører sig saa smukt! Men jeg skal vise Dig, at jeg har en Faders Myndighed over Dig, da hun der aldrig skal blive Din Kone.“

Jeg rev i Fortvivlelse min Dolk ud af Skeden.

„Du vil dog vel aldrig“ raabte han, idet han blegnede ved denne min Bevægelse, „dræbe din egen Fader?“

„Nei, det kunde aldrig falde mig ind,“ sagde jeg, „det er derimod min Hensigt at gjennembores min Forlovedes og mit eget Hjerter, dersom Du agter at udføre Din Trubsel.“

Min Fader slog ved disse mine Ord en haan-

lig Latter op, gav sin Hest af Sporerne og fløi bort som en gal Mand.

Jeg stod længe og saae efter ham, indtil jeg endelig blev vækket af min Grublen ved at høre en ynkelig Stemme lyde bagved mig. Det var min Sophie, som af Skræk var falden i Besvimelse og nu atter vaagnede op.

Jeg hævede hende op i mine Arme.

„Ak!“ udbroød hun, „at jeg ogsaa skulde føre Dig til dette ulykkelige Sted; det var min Skyld Altsammen.“

„Siig blot ikke, min kjære Sophie, at Du har nogen Skyld deri; det er, som jeg nok kan tænke, et Forræderi, som er opspunden af min Stedmoder; thi det er endnu ikke paa den Tid, at min Fader plejer at staae op. Der er naturligviis En eller Anden, som har givet ham Underretning om os, da han ikke uden det netop kunde træffe os her.“

„Men hvad sagde Din Fader til Dig,“ spurgte Sophie, da vi gif hjem til hendes Forældre.

„Hørte Du da slet ikke Noget deraf?“

„Nei, min kjære Carl, strax ved det første Ord, som han talte til Dig, faldt jeg i Besvimelse og kunde derfor ikke høre Noget.“

„Ja, han udstødte rigtignok slemme Trudsler mod os, men det er Noget, som jeg længe har forudseet engang maatte skee, og Du maa derfor ikke

tage Dig dette videre nær. Naar jeg først bliver myndig, har jeg fri Raadighed til at gjøre, hvad jeg vil; men indtil den Tid veed Du nok, at han kan anvende sin faderlige Myndighed."

"Ak, min Gud!" udbød hun med Taarer i Øinene, "hvorledes skal jeg holde det ud til den Tid?"

"Hush blot paa, min kjære Sophie," sagde jeg, "hvad Du lovede mig imorges, at Du nemlig taalmodig vilde finde Dig i Din Skjæbne, og i hvad der end skeete, vilde vente paa mig, indtil jeg atter kom tilbage. Glæden derover vil da dobbelt erstatte Dig Din Sorg."

"Ja, ja! min kjære Carl," sagde hun, idet hun frampagtigt trykkede min Haand. "Du maa undskyld mig mine Følelseres Udbrud, men jeg skal nok see at være saa taalmodig, som det er mig muligt."

Da vi havde naaet Præstegaarden, kom mine Svigerforældre ud og toge imod os.

"Men Gud, Børn!" sagde han, "hvad i al Verden er der dog hændet Eder, siden I see saa nedslaaede ud?"

Jeg fortalte dem i Korthed, hvad der var passeret.

"Hvilket Uheld!" vedblev han. "Jeg maa rigtignok takke min Gud for, at jeg har faaet Kongens Underskrift paa mit Kaldsbrev, da jeg ellers havde

været udsat for at kunne blive affediget, og jeg vilde da være uden noget Erhverv."

"Ja, min kjære Svigerfader, efter al Rimelighed vil min Fader nok forsøge Eligt, men søg derfor blot itide at lade Deres Kaldsbrev thinglæse — Lad mig nu see," sagde jeg, idet jeg trak Præsten hen i et Hjørne af Bærelset, „at De saagodt som muligt seer at trøste Deres Datter, da jeg for en kortere eller længere Tid, hvorlænge veed jeg ikke, maa tage Afsteed med Dem; men en Anelse siger mig, at vi ikke ville sees saasnart igjen. Det skal ikke mangle paa Breve fra mig, naar der blot ikke kommer Forræderie med i Spillet; skulde De derfor ingen Breve modtage fra mig, saa troe blot ikke, at det er min Skyld, og jeg behøver vel ikke at tilsværge Dem, at jeg elsker Deres Datter af mit ganske Hjerte. Troe fremfor Alt ikke hvad Ufordeelagtigt der maatte blive sagt om mig, da jeg, hvad der end maatte blive sagt, vil vide mig reent skyldfri. Deres Datter vil forøvrigt nærmere kunne forklare Dem Forholdet imellem mig og min Moder, fra hvis Side jeg har den største Grund til at frygte Alt."

Det var med bedrøvet Hjerte, at vi sagde hinanden Farvel, og det var ligesom en Anelse sagde os Alle, at det vilde være for længere Tid.

Da jeg var kommen et Stykke fra Gaarden, stod jeg stille et Øjeblik for at overveje, om det ikke

var bedst, at jeg strax reiste til Kjøbenhavn, uden at tale med min Fader, og der oppebie, hvad Følger hans Trudsler vilde have; men jeg blev imidlertid snart enig med mig selv i, at Sligt vilde see ud som Feighed, Noget, som ikke passede sig for en Officier. Jeg skyndte mig derfor hjemad, men var neppe kommen indenfor Slottets Port, før jeg blev omringet af fire af min Faders Tjenere.

„Hvad ville I?“ spurgte jeg med barst Stemme.

„Hr. Greve, Deres Fader har befaleet os at arrestere Dem, og vi haabe, at Deres Faders Befaling vil være Dem nok?“

Jeg blev saa opbragt, at jeg spændte min Dolk af og kastede den henad Steenbroen, saa at Ilden gnistrede efter den.

Harde de tidligere ikke været saa ganske glade ved at udføre min Faders Ordre, saa fik de nu Mod, da de saae mig vaabenløs; de omringede mig og vilde lægge Haand paa mig.

„I behøve ikke at lægge Haand paa mig,“ sagde jeg, „jeg er ingen Forbryder og er derfor villig til at gaae, hvorhen min Fader befaler det.“

Jeg blev luftet inde i det Hul, hvor min Fader plejede at sætte de opsætsige Bønder og ulydige Tjenere. Det var et firkantet Rum under Jorden, og hele Meublementet bestod kun af en Bræd med lidt

muggent Halm og et Tæppe, et Bord og en Stol. Bærelset, om man kan kalde det saaledes, blev kun be-
lyst gjennem et Bindue, eller rettere en Rude, som
var forsynet med Jernstænger, og denne Rude sad i
en Høide af over fem Fod fra Gulvet.

Saaledes blev jeg behandlet af min egen Fader!
Jeg var saa ilde tilmode, at jeg neppe kunde holde
mig opreist, og hvormegen Afsthye jeg end havde for
Brixen, maatte jeg dog tilsidst tage til Takke med
den.

Jeg havde ikke ligget længe, før jeg hørte min
Faders barste Stemme, og en Bogn fjøre ud af
Gaarden.

Cap. II.

Først flere Aar efter fik jeg af den af min Fa-
ders Tjenere, der, som jeg tidligere har omtalt, hang
ved mig med Liv og Sjæl, at vide, hvad der Dagen
før min Fader overraskede mig i Skoven i min For-
lovedes Selstab, var passeret i mit Hjem. Han havde
nemlig, da jeg den foregaaende Dag efter Bordet
var gaaet op paa mit eget Bærelse, været Vidne til
følgende Optrin mellem mine Forældre.

„Men hvorledes kan Du dog,“ havde min Fa-
der sagt med Harm, „vise en saadan Kulde og For-
agt imod min Søn, som dog i Et og Alt er et fuld-
komment Dydsmonster, i enhver Henseende et dyg-

tigt Menneske, og hvem desuden Hs. Majestæt offentlig har tildeelt Roes."

"Ja jeg indrømmer," sagde min Moder, "at Din Søn er et meget dygtigt Menneske, men det har vel ogsaa din Komme maattet bekjende, da det formodentlig har kostet Dig langt Mere at bringe ham saa vidt, end jeg nogensinde aner."

"Nei, deri tager Du dog Feil, da han ikke engang har forbrugt det Halve af det, som han havde Ret til at fordre. Han har endogsaa i den korte Tid, han har ligget i Byen og læst til sin Examen, sparet sig flere tusinde Dalere sammen, som ene og alene tilhøre ham. Vi have dog Alle i den Tid ikke alene levet paa hans Gods, men der har endog været Tilstrækkeligt til at lønne Tjenerstabet med af hans Ejendom, og det uden at røre en eneste Skilling af de flere Tusinde, som han, hvad jeg før sagde Dig, har sammensparet sig. Carl er aldeles uvidende herom, da hans Formynder ikke ønsker, at han skal erfare det, eftersom han mener, at unge Mennesker ikke have godt af at vide, hvormeget de eje, da de i saa Fald gjerne kunne forfalde til Sløvhed og Lige-gyldighed for deres Fremtid, idet de kunne antage, at det ikke hastede saameget at arbejde derfor, da de havde Nok at leve af. Jeg troer imidlertid ikke Sligt om Carl, da jeg er overbevist om, at han gjerne kunde eje det Halve af Danmark, uden at han derfor

skulde henfalde til Sløvhed, dertil kjender jeg altfor godt hans Stolthed og Arefjærhed. Ordet Sløvhed kan jeg derimod desto værre anvende paa mine to Sønner i Sverrig. De kunne forøbe alle de Penge, som jeg formaaer at sende dem, udenat de lønne mig derfor ved Flid og Fremgang. Den Eine af dem har nu studeret derovre i 4 Aar, men jeg er forvisset om, at han i denne lange Tid ikke har læst saameget, som Carl har læst i et halvt Aar; han har derimod tilbragt sin Tid i Suns og Duns, ja maaſkee, hvad der er langt værre, spildt baade Tid og Kræfter paa løssagtige Fruentimre."

"Hvor ondt Du end har af dine Sønner, som jeg har baaren under mit Hjerte," sagde hun, "saa er jeg dog overbevist om, at De ikke gjøre noget Bekjendtskab udenfor deres Stand."

"Kommer Du nu igjen," afbrød min Fader hende, "med dine Bestyldninger. Jeg siger Dig engang for Alle, at jeg ikke vil vide Noget deraf, før Du skaffer mig sikker Beviser derfor."

Min Moder begyndte nu at jamre og skabe sig, og da min Fader altfor godt vidste, hvad denne Jamren vilde føre med sig, gik han skyndsomt bort og lukkede sig inde paa sit eget Værelse, idet han befalede, at Ingen maatte forstyrre ham.

Da min Moder var bleven alene, udstødte hun høje Trudslar mod mig og min Forlovede.

Hun ringede hestigt paa Klokken, og da Huusjomfruen kom ind, fik hun Befaling til at hente Olafon.

Denne min Stedmoders høire Haand ilte med at efterkomme hendes Befaling.

Dorene bleve omhyggelig aflaaefede.

„Hør nøje efter, hvad jeg nu vil sige Dig, Olafon. Er Du ikke overtydet om, at min Stedson er forlovet med Præstens Datter?“

„Jo, ganske vist,“ svarede han.

„Jeg veed, at Du er en snu Karl og har derfor udvalgt Dig til at udføre det Hverv, jeg nu vil paalægge Dig. Du maa ikke et eneste Djeblik tabe Grev Carl og hans Forlovede af Sigte, og naar Du engang træffer dem sammen, maa Du saa hurtigt som muligt underrette mig derom, forat min Mand, som i den Henseende er lidt vantro, kan komme bag paa dem. Udfører Du ikke dette Hverv nøjagtigt, saa mister Du Din Tjeneste; udfører Du det derimod til min Tilfredshed, skal jeg ikke alene belønne Dig derfor, men ogsaa skaffe Dig et Embede under Postvæsenet.“

„Jeg takker Deres Naade mange Gange, da jeg saa igjen kommer tilbage til Sverrig.“

„Nei, min gode Olafon, det bliver rigtignok i Kjøbenhavn. Men nu Nok herom, Du maa først have gjort Dig fortjent dertil.“

„Grevinden kan være vis paa, at jeg skal være paa min Post.“

En halv Time efter at jeg om Morgenens var gaaet til min Forlovede, var han gaaet op forat lytte ved min Dør, og da han Intet hørte, stød han ganske sagte Klappen tilside fra Nøglehullet forat see, om Nøglen sad indvendig. Da den ikke sad der, vidste han altsaa, at jeg var gaaet ud. Han var derfor ilet ud i Skoven og oppebiede vort Komme. Saa snart han havde saaet Dje paa os, var han ilet hjem forat underrette min Moder derom, og saaledes gif det til, at min Fader saa ufornodet kom bag paa os.

Min Moder glemte ikke rigelig at belønne sin Fortrolige; han blev fort efter til min store Fortræd, som det siden vil vise sig, udnævnt til Postcontrolleur i Kjøbenhavn.

Det Første, min Fader foretog sig, efterat han var kommen hjem fra sit Morgenridt, var, at han gav Befaling til at spænde for. Han agtede sig hen til min Svigerfader, forat give ham hans Afsteed, og førte derfor først hen til Herredsfogden forat faae ham med.

Min Svigerfader blev meget overrasket ved at modtage et Besøg af Greven, navnlig paa en saa usædvanlig Tid. Han anede nok, at der var Ugler i Mosen og fattede sig derfor saameget som muligt.

Hans Anelse gif ogsaa i Opfyldelse, da min

Fader fortalte ham, at han var kommen forat forkynde ham hans Afsteed, da han ikke var tilfreds med ham.

„Tør jeg spørge, Hr. Greven, hvad Aarsagen er til, at jeg er falden i Unnaade hos Dem?“

„Ja, det er Noget,“ svarede min Fader, „som jeg ikke behøver at gjøre Dem Rede for; jeg antager, at det er Nok, at jeg siger Dem, at jeg ikke er tilfreds med Deres Tjeneste, og at jeg derfor agter at give Dem Afsteed. Deres Kaldsbrev, min Herre, hvis De vil være saa god.“

„Jeg beder om Forladelse, Hr. Greve; jeg har faaet det stadfæstet af Kongen og anseer mig saaledes ikke forpligtet til at udlevere det.“

Herredsfogden forlangte at see Kaldsbrevet forat overbevise sig om Sandheden af Præstens Udsagn.

„Jeg beder Dem, mine Herrer,“ sagde han, „om Undskyldning for, at jeg ikke gjør det; troe De mig ikke, vil jeg lade det thinglæse, og jeg haaber vel, at dette vil være Dem Nok.“

Da min Fader saae, at han ikke vilde komme nogen Wei med den halsstarrige Præst, som han kaldte ham, førte han opbragt bort og gav, efterat have ført Herredsfogden hjem, Rudstien Befaling til at føre til Kjøbenhavn.

„Den Dreng,“ sagde han undervejs til sig selv,

„har fordærvet mig Alt; men han skal komme til at bøde derfor.“

Efterat være kommen til Kjøbenhavn, opsogte han strax en Skibseilighed til Udlandet og fandt endelig efter lang Søgen en til Frankrig.

Aftalen med Skibscapitainen blev, at min Fader, eller hvem han nu vilde overlade dette Hverv, skulde aflevere hans Søn til en vis bestemt Tid i Helsingøer.

„Det er meget muligt, at jeg ikke kan møde selv,“ sagde min Fader, „men jeg skal da tilstille Dem Pengene for Overfarten til den, der træder i mit Sted; men De maa indestaae for hans Person, indtil han sætter sine Fødder paa fransk Grund.“

„Ja, det lover jeg Dem, Hr. Greve; men jeg haaber ikke, at Deres Hr. Søn er affindig, da jeg i saa Fald ikke kan tage ham med.“

„Nei, i den Henseende kan De være meget rolig.“

„Ja! ja! saa bliver det ved vor Aftale, at han om fire Dage møder paa det omtalte Sted.“

Da min Fader havde taget Afsked med ham, førte han hjem og fortalte min Moder Alt.

„Altsaa til Frankrig,“ sagde min Moder; „men han kommer vel ikke til den Bye, hvor det frivillige Corps til Candia har forsamlet sig, thi saa kunde han maaskee være istand til at tage med. Det vilde

virkelig bedrøve mig meget, om Du skulde sende ham til Udlandet, og at han af Harmen derover skulde faste sig i Krigens Luer. Det vilde smerte mig meget," sagde hun med sin sædvanlige Smiger.

"Det er rigtignok dertil," sagde min Fader, idet han saae skarpt paa hende, „at Skibet agter sig; men jeg haaber ikke, at han er saa ubesindig, og jeg venter, at Corpset allerede er bortreist længe forinden han ankommer dertil."

"Det var godt," sagde min Moder, idet hun rynkede Panden, „om de allerede vare borte, da jeg meget frygter for, at han skal tage med, og en Anelse siger mig," vedblev hun sukkende, „at jeg i saa Fald aldrig vil faae ham mere at see."

Min Fader troede hende og forsøgte at trøste hende paa bedste Maade.

"Men der falder mig Noget ind," sagde hun med en bedrøvet Mine. „Carl mangler saamange Ting, som ere nødvendige for ham til Reisen. Gen af os maa derfor reise til Kjøbenhavn for at gjøre det nødvendige Indkjøb."

"Jeg har nu reist i saa mange Dage," sagde min Fader, „og jeg vil derfor overlade til Dig at ordne det Hele."

"Jeg vilde ønske," havde min Moder yttret høit til sig selv, da hun var kommen ind paa sit eget Bærelse, „at det frivillige Corps ikke reiste førend

8 Dage efter, at han var kommen derover, da jeg er overbevist om, at han af Harmen over sin Faders Afsærd mod ham vil beslutte sig til at tage med over til Den Candia, og hvem veed det — en tyrkisk Kugle kunde maaskee finde Vejen til ham og give ham sit Banesaar. Mine Bestræbelser vilde da blive kronede med Held, og hans hele Ejendom vilde da komme i hans Faders Hænder. Mine Børn, som ere min Mands rette Arvinger, vilde da komme til deres Ret; thi det er jo dog min Mands Ejendom, Alt hvad min Stedsøn har arvet efter sin Moder; thi hun ejede jo Intet," vedblev hun, idet hun vendte sig om mod min Moders Portrait, som endnu hang paa Bæggen; „men Dig ryddede jo Gudsfelov Forsynet afvejen, for at Du ikke skulde komme til at nyde Godt af min Mands Ejendom, hvortil Du ogsaa vilde have været uærdig. Jeg Bæst til Moder burde ogsaa for længe siden have ryddet Din Ugle-søn afvejen."

Mere hørte min omtalte Ven, den gamle Tjener, ikke, da han var bange for, at han skulde blive overrasket i sit Lurvie; han listede sig derfor sagte ud af Døren, som stod paa Klem, traadte nogle Skridt sagte tilbage og gik derpaa atter rask henimod Døren.

For at bortlede al Mistanke bankede han haardt paa Døren til min Moders Bærelse.

„Naa er det Dig?" sagde hun, idet hun vendte

sig om, „vil Du gaae ned og hente mig Olafson herop.“

„Ja, Deres Naade; men han er netop nu paa Post hos Fangen.“

„Saa stig da til een af de Andre, at de løser ham af.“

Som sædvanligt bleve alle Dørene omhyggeligt laase, da Olafson viste sig.

„Du har hidtil,“ sagde hun, „udført Din Tjeneste til min Tilfredshed; saavel jeg som min Mand har skjænket Dig en ikke ubetydelig Sum, og jeg tør for ganske vist love Dig den omtalte Controlleurpost under Postvæsenet. Grunden til, at jeg netop ønsker, at Du faaer denne Ansættelse i Kjøbenhavn, er, at Du atter der kan være mig til stor Tjeneste, idet Du som en udtrykkelig Betingelse for Din Ansættelse maa love mig at opsnappe alle de Breve, som min forhadte Stedson maatte sende hjem, hvadenten de saa ere til hans Fader eller til Hvemsomhelst.“

„Ja det skal jeg med den største Fornøjelse; men jeg kjender desto værre ikke hans Haandskrift.“

„Ikke Andet end det,“ sagde hun; „jeg er i Besiddelse af saamange af hans Breve, at Du let kan lære den at kjende; og for hvert Brev, Du saaledes sender til mig, skal jeg lønne Dig rigeligt. Du slaaer blot en Convolut udenom dem og adresserer dem til mig.“

„Ja, Deres Naade, jeg forstaaer Dem nu ganske, og De kan være overbevist om, at jeg som hidtil skal være paa min Post.“

„Men der er endnu mere at iagttage, da vi maae være beredte paa alle Tilfælde. Naar han nemlig mærker, at han ingen Svar faaer paa sine Breve, kan han let fatte Mistanke og derfor enten fordreje sin Haandskrift eller faae en Anden til at skrive udenpaa. Du maa derfor nøjagtig opskrive de Adresser, som staae paa hans Breve.“

„Skal stee, Deres Naade.“

„Ja, saa har jeg ikke Mere at sige Dig før imorgen Aften.“

Cap. III.

Efterat jeg havde været indespærret i sex Dage, blev mit Fængsel endelig aabnet. En splinterny Uniform med Sabel og øvrigt Tilbehør blev mig bragt med den Besteed, at jeg strax skulde isøre mig samme, da Bognen allerede holdt forspændt til min Afreise.

Jeg havde stor Lyst til at spørge, hvorhen jeg skulde reise; men jeg betænkte mig og lod det være, da jeg jo nok vilde faae det at vide.

Jeg var neppe færdig med min Paaklædning, før min Faders Forvalter kom ned til mig og underrettede mig om, at han var bleven beordret til at ledsage mig til Bestemmelsesstedet. Han lod sig ikke

forlyde med, hvorhen Rejsen gjaldt, og jeg blev min Bestemmelse troe, ikke at spørge derom.

Vi steg tilvogns. Der sad allerede to af min Faders Tjenere, — naturligviis for at have Opsyn med den store Forbryder.

Du skal vistnok, tænkte jeg ved mig selv, indesluttet paa Charlottenborg. Men jeg blev snart overtydet om, at dette ikke kunde være Tilfældet, da Vognen drejede af til Helsingør.

„Af, endnu værre, vedblev jeg samtalende med mig selv, jeg skal altsaa paa Kronborg Fæstning. — Men det kan dog heller ikke være Meningen, thi hvorfor skulde jeg da have faaet den nye Uniform. Nei, jeg skal naturligviis til et Regiment i Skaaene. Naa, saameget desto bedre, tænkte jeg, saa kan jeg da faae min kjære Sophie at see, da hun isaafald tiligemed sine Forældre kan komme over at besøge mig.“

Jeg var næsten min Fader taknemmelig for, hvad han havde gjort; men desto værre man er gjerne tilbøjelig til at tænke sig det Bedste, og desmere nedslaaet bliver man, naar man seer sine Forhaabninger aldeles glippe.

Da vi vare komne til Helsingør, satte vi os i Procession ned til Skibsbroen. En Tjener gik foran os med min Kappe, Forvalteren paa den ene Side, en Tjener paa den anden og Rudsten bag ef-

ter mig med min Kuffert, saa at det næsten saae ud, som om jeg var en Flygtning.

Jeg var naturligviis meget opbragt derover, men kunde ikke sige et Ord derimod, da jeg vidste, at de vare beordrede dertil. Jeg kunde saaledes ingen Bebreidelser gjøre dem.

Da vi vare komne ned til Skibsbroen, laae der en Baad og ventede paa os.

„Er det Capitain Riis?“ spurgte Forvalteren.

„Ja,“ lød Svaret.

„Jeg har et Brev til Dem fra Grev Tende-
kov.“

Med Brevet fulgte Betalingen for Overfarten.

„Naa,“ sagde han, idet han betragtede mig, „De er altsaa den Herre, som jeg skal have med mig?“

„Ja formodentlig,“ sagde jeg, „endstjøndt jeg slet ikke veed Noget derom.“

„Vær saa artig, Hr. Greve,“ sagde Forvalteren, idet han fremtog nogle Nøgler, „i Deres Kuffert vil De finde et Brev fra Deres Fader, som vil underrette Dem om Alt. Jeg har nu udrettet mit Hverv og ønsker Dem at leve vel. Jeg veed ikke, om Herr Greven ønsker noget Bud med hjem, ialtfald skal jeg vel hilse Deres Forældre.“

„Mine Forældre,“ sagde jeg, idet jeg vendte mig bort fra ham, „ønske vistnok ingen Hilsen fra mig, da

de ikke vilde tage Afsteed med mig. Og hermed Farvel."

"No kun væk," sagde jeg til Capitainen, "jeg staaer nu ganske til Deres Tjeneste."

"Da vi vare komne under Seil, indbød Capitainen mig til at spise Frokost med ham, nede i Kabinetten.

"Hvorhen gjælder Deres Reise Herr Capitain?"

"Til Frankrig," svarede han. "Skulde De virkelig være aldeles uvidende derom."

"Ja, jeg har ikke havt den fjerneste Anelse derom."

"Men siig mig oprigtig," sagde han, "af hvad Grund sender Deres Fader Dem saaledes bort imod Deres Vidende og Villie.

"Ja, jeg veed ikke nogen anden Grund, end den, at jeg er gaaet hen og forlovet mig med en smuk og elskværdig ung Pige af Borgerklassen."

"Ja, jeg kjender nok Adelens Fordomme mod slige Giftermaal."

Der blev ikke talt Mere derom.

Jeg gik hen og aabnede min Kuffert og fandt der det omtalte Brev fra min Fader, der lød saaledes:

"Min ulydige Søn!

Allerede for længere Tid tilbage har din Moder flere Gange gjort mig opmærksom paa, at der fandt

et inderligere Forhold Sted mellem Dig og Præstens Datter; men jeg har aldrig villet troe det, da jeg altid antog Dig for at være altfor adelsstolt, til at indgaae en sliq Forbindelse med en Borgerlig. Jeg har desto værre nu saaet Troen i Hænderne og derfor besluttet at jende Dig bort for en Tid, for om muligt at faae Dig til at glemme hende. Jeg veed nok, at Du, naar Du bliver myndig, kan gjøre, hvad Du vil; men tænk aldrig paa at faae mit Samtykke til et sliq Giftermaal. I Din Ruffert vil Du finde en Deel rede Penge, foruden Anviisninger paa flere tusinde Rigsdaler, som Du kan hæve baade i og udenfor Europa, og det er mit Ønske, at Du ikke sparer paa Pengene til Udspredelser og Fornøjelser. Hvis jeg kunde troe, at Du vilde vende tilbage med det samme Forsæt, at ægte Præstens Datter, vilde jeg langt hellere ønske, at Du gik i Krigen, og at jeg aldrig saa Dig mere. Jeg haaber endelig, at Du lader os høre fra Dig, saasnart Du ankommer til Frankrig.

Lev vel.

Din Fader."

Dette Brev satte mig i en bedrøvet Stemning. Det var jo min sønlige Pligt at adlyde min Faders Befaling; men skulde jeg adlyde ham, vilde jeg bryde mit engang givne Løfte til min kjære Sophie; jeg følte kun altfor vel, at det aldrig vilde blive mig

muligt at give Afkald paa hende for bestandigt. Min Faders Hensigt med de mange Penge, som han havde stillet til min Raadighed, kunde jeg nok forstaae, da det naturligviis var steet for at give mig Leilighed til Udspreddelse og Sværmerie; men jeg havde hidtil ført et altfor regelmæssigt Liv til, at han kunde vente, at hans Plan vilde lykkes. Naar han derimod siger, at han hellere vilde ønske, at jeg gif i Krigen, og at han aldrig mere fik mig at see, saa er jeg overbevist om, at det er hans oprigtige Mening.

„Sii mig,“ spurgte jeg Capitainen, „komme vi til den By, hvor det franske frivillige Corps har samlet sig?“

„Ja, Hr. Greve, jeg agter mig netop derhen.“

„Mener De da, at vi kunne komme der, før det afreiser?“

„Ja; vil Gud give os en søjelig Vind, saa haaber jeg, at vi skulle være der en Maaned forinden.“

„Det vilde rigtignok være mig kjær, da jeg nok ønskede at see det. Man siger jo, at det ene og alene bestaaer af lutter Adelsmænd og skal være saa prægtigt udstyret.“

„Det er nok muligt,“ sagde Capitainen mut.

Vi havde en søjelig Vind og i det Hele taget en heldig Overfart; og havde Capitainen blot ikke Grev Carl til Jntholm. II.

været saa tvær og mut, kunde det have været en behagelig Reise.

Vi ankom saaledes til Toulon den 6te Juni 1668.

Efterat jeg havde indlogeret mig paa et Hotel og faaet ordnet alle mine Ting, satte jeg mig strax til at skrive til mine Svigerforældre, hvori jeg underrettede dem om, hvad der var passeret. Det er en Selvfølge, at der i deres Brev medfulgte et Par Ord til min Sophie, hvori jeg saa skaansomt som muligt lod hende vide, at jeg havde besluttet at gaae ind under det frivillige Corps for at uddanne mig i Krigstjenesten.

Cap. IV.

Dagen derefter gif jeg ud og besaae Fæstningsværkerne. Medens jeg stod og betragtede dem, blev jeg tiltalt af en ældre Herre, som var iført Generals-Uniform.

„De tager nok vore Fæstningsværker i Djesyn,“ sagde han venligt, „hvad synes De om dem?“

„Jeg maa indrømme, Hr. General,“ sagde jeg, „at de ere de største og hensigtsmæssigste, som jeg endnu har seet.“

„Ja, min unge Ven, deri er jeg ganske enig med Dem. Men tør jeg være saa fri at spørge

Dem, hvad Landsmand De er, da jeg kan høre, at De ingen Franskmand er."

"Jeg er fra Danmark, og derfor falder det franske Sprog mig temmelig tungt at tale, hvorimod jeg meget let taler det tydske Sprog."

"Det taler jeg ogsaa flydende," sagde han, "og vi kunne saaledes fortsætte vor Samtale i dette Sprog. I hvilken Anledning er De kommen hertil, er det maaskee for at forene Dem med det frivillige Corps?"

"Ja, Hr. General, dersom det blot ikke er for sildigt at melde sig, har jeg besluttet at gaae med det, for under en saa hæderlig og tapper General, som Hertugen af La Feuillade er bekjendt for at være, at kunne faae Leilighed til at erhverve mig flere Kundskaber i Militairvæsenet, som maaskee i Tiden kunne komme mig selv og mit kjære Fædreland tilgode."

Han saae paa mig et Djeblik og spurgte, om jeg kjendte hans Person.

"Nei, Hr. General, jeg kjender ikke et eneste Menneſke heri Byen, med Undtagelse af Mandſkabet paa det Skib, hvormed jeg igaar Middags ankom. Jeg har ikke engang talt med min Bert, og kun et Par Ord med Tjeneren.

"Jeg troer Dem gjerne," afbrød han mig, "og maa ſige Dem, at jeg netop er den Person, ſom De taler om. Det kan naturligvis ikke Andet end glæde mig, at mit Navn har naaet til det lille Danmark,

men endnu mere glæder det mig, at en af Nordens Sønner ogsaa har hørt og følt for vore haardt betrængte Medchristne; De er mig derfor dobbelt velkommen. De veed nu mit Navn, tør jeg maaskee spørge om Deres."

"Ja, med Glæde, Hr. General; mit Navn er Grev Zenderov."

"Det er mig en Fornøjelse at have gjort Deres Bekendtskab," sagde han, "og jeg tør maaskee indbyde Dem til at følge med mig hjem."

"Ja gjerne, Hr. General."

Da vi vare komne til hans Hjem, vare alle Bærelserne opfyldte med unge Krigere, som loe og spøgte med hverandre.

Hertugen førte mig midt ind i Salen og præsenterede mig for alle de Tilstedeværende, og naturligviis først for Damerne, hvoraf der var tre tilstede, nemlig Hertuginde, en efter sin Alder, omtrent 40 Aar gammel, endnu meget smuk Dame, og hendes to Døttre, hvoraf den ældste, en overmaade smuk ung Pige, var i en Alder af 22 Aar og lignede sin Fader som det ene Haar det andet. Den Yngste var endnu langt smukkere, og jeg blev som lynslagen, da jeg nærmere betragtede hende. Det forekom mig nemlig, som om det var min Forlovede der stod for mig — Saameget havde hun tilfælles med hende saavel i Ansigtstræk som i alle sine Bevægelser.

Hun kunde vel omtrent være 17 Aar gammel, altsaa to Aar yngre end min Sophie.

Da de hørte, at jeg var en dansk Greve, kom de Alle hen til mig, gavede mig Haanden og ønskede mig velkommen til Frankrig.

En Tjener kom i det Samme ind og meldte det høje Herfskab, at Frokostbordet var dækket.

Da jeg var Fremmed, tog Hertugen mig under Armen og bragte mig til Sæde ved sin Side. Vi vare omtrent 60 i Tallet foruden Hertugens Familie. Jeg kom til at sidde lige overfor Hertugens yngste Datter, men turde neppe see paa hende af Frygt for, paa Grund af den Lighed hun havde med min Forlovede, at glemme, hvor jeg befandt mig.

Hele Samtalen blev for min Skyld ført paa Tydsk, og man kan let tænke sig, at der i et Selskab, hvor enhver europæisk Nation, med Undtagelse af Sverrig og Norge, var repræsenteret, hyppig forefalder ret comiske Scener, og at der herskede idel Munterhed, saameget mere som Hertugens gamle Viin ved de hyppige Skaaler fik Biddet til at sprudle. Der blev tømte en Skaal for hvert Land og dets Repræsentant, og det var saaledes i det Hele en ret lystig Frokost.

Efter Frokosten gik Enhver til Sit, med Undtagelse af mig, da Hertugen ønskede med det Samme at faae mig indstreven i Corpset.

„Naa min unge Ven," sagde Hertugen, da vi vare blevne alene, „hvad synes De om den franske Ungdom?"

„Jo meget godt, Hr. General," sagde jeg, „men hvad mig angaaer, da er jeg ligesom Kyllingen, der nylig er krøbet ud af Egget; thi jeg forlod Cadetstolen og reiste hertil uden at kjende Mere, end hvad jeg lærte der. Jeg er derfor uerfaren i alle Ting, og vilde være deres Excellence meget forbunden, om jeg maatte blive optagen i Deres Corps, da jeg i saa Fald haaber at faae Leilighed til at udvikle mig paa den militaire Løbebane, som jeg har sat mig til mit Livs Formaal."

„Og saa naturligtviis Deres Godser," faldt han mig i Talen.

„Nei," svarede jeg, „det er min mindste Sorg, derimod ligger mit Fædreland mig langt mere paa Hjerte, og jeg har derfor søgt at uddanne min Aand paa to Maader, for at kunne tjene det saavel i Freds- som i Krigstilfælde."

„Ja hvorledes mener De, min Kjære," sagde Hertugen.

„Jo det skal jeg sige Dem. Jeg har taget den juridiske Examen med bedste Character og vil derfor ogsaa tjene det som Statsmand, og jeg veed, at mit Fædreland trænger til Mænd, som forstaae at tjene det i begge Tilfælde."

„Deres Hjerte,“ afbrød Hertuginde mig, „slaaer altsaa varmt for Deres Fædreland. Det er særdeles smukt, især i en saa ung Alder, og det glæder mig saameget desto mere, som jeg selv nedstammer fra en dansk Familie. Den er rigtignok allerede uddød, men De har formodentlig hørt den omtale, da det var Familien Lüttikow.“

„Hvorledes,“ udbød jeg, „vi ere altsaa i Familie med hinanden, da jeg er en Datter-Dattersøn af den sidste Greve af Lüttikow.“

„Ja,“ sagde Hertuginde, idet hun reiste sig op, gik hen imod mig og betragtede mig fra Top til Taa, „De er jo i Virkeligheden ogsaa Familiens udtrykte Billede“

„Det glæder mig virkelig meget at høre,“ sagde Hertugen, „at jeg kan betragte Dem som et Medlem af vor Familie, da i saa Fald Ingen kan fortænke mig i, at jeg stedse søger at have Dem i min Nærhed; thi uden det kunde der let opstaae Misundelse mod Dem fra de Andres Side, og jeg haaber at De, indtil vi reise herfra, vil tage tiltakke hos os og betragte Dem som et nært Medlem af vor Familie.“

„Jeg veed ikke, hvorledes jeg skal takke Dem for Deres Tilbud, og vilde gjerne modtage det, naar jeg blot vidste, at det ikke vilde være Dem til Uleilighed.“

„Nei paa ingen Maade,“ svarede de Alle paa

engang, „det vil tværtimod være os en Glæde bestandigt at have Dem i vor Nærhed.“

Medens Hertugen forlod os, for at udføre een af de ham paahvilende Forretninger, tog Hertugin den min Arm og førte mig omkring paa Slottet. Vi kom igjennem mange pragtfulde Værelser, og tilsidst kom vi ind i en Sal paa ti Fag, hvor hele den hertugelige Familie for flere Aarhundreder prydede Væggene med deres Portraiter.

„See her!“ sagde Hertugin, idet hun pegede paa et meget gammelt Portrait, „det er Stam-Hertugen, som er født den 1ste Juni 1268, og vi holdt Familiens Fire-Aarhundredes Fest den 1ste Juni dette Aar, og var De blot kommen lidt før, kunde De have overværet Festen.“

„Ja, det skulde have været mig en stor Glæde,“ sagde jeg, „men jeg kom først hertil igaar Middags.“

Vi gik derpaa videre, og da hele Salen saa at sige fra Loftet til Gulvet var opfyldt med Portraiter, havde hun nok at gjøre med at fortælle mig hver Enkelts Historie. Vi kom endelig tilsidst til hendes egen Familie, som begyndte med hendes Oldesader, der havde været fransk Minister i Kjøbenhavn og der ægtet en Contesse Rüttikov, en smuk og elskværdig Dame.

„Mærkværdig nok,“ sagde jeg, „er det, at Ja-

millietræffene have bevaret sig i en saa lang Tid, da den Lüttikow'ske Familie skriver sig fra Aaret 1011."

"Ja, ikke sandt," sagde hun; „betragt blot nærmere min yngste Datter Marie; ligner hun ikke min Oldemoder som den ene Draabe den anden, og naar der ikke havde været saa lang en Tid imellem, kunde man gjerne antage hende for en Datter af hende. De, min kjære Frænde, og min yngste Datter ligne hinanden saameget, at man gjerne kunde antage Dem for Sødsfende, Saameget have I tilsælles af Familiens Træk."

"Ja, ganske vist," svarede jeg, idet jeg saae paa den yngste Datter, og en stærk Rødme farvede mine Kinder, da det var hende, som lignede min Sophie saameget.

Efterat være bleven underrettet om, at de plejede at spise til Middag Klokken tre, forlod jeg dem for at afhente mit Løi i Hotellet.

Da jeg kom tilbage, kom Hertuginde mig imøde.

"Min kjære Greve," sagde hun, „jeg har nu indrettet et Værelse til Dem; vil De følge med mig, skal jeg vise Dem det?"

Med disse Ord ilede hun foran mig op af Trappen i en saadan Fart, at man skulde antage hende for en ung Pige, og at jeg neppe kunde følge hende.

„See her, min kjære Frende,“ sagde hun, da vi vare komne ind paa et Bærelse, hvorfra der var Udsigt til det store Torv og flere af de tilstødende Gader, „er det Bærelse, jeg har bestemt til Dem. Det er min yngste Datters Bærelse, som hun selv har tilbuddt at ville afstaae til Dem.“

„Tillader De“ afbrød jeg hende, „jeg kan virkelig i saa Fald ikke forsvare at modtage det, og jeg forsikrer Dem for, at jeg ligesaa gjerne boer tilgaarden.“

„Meget muligt,“ sagde Hertuginde; „men hvis De nægter at modtage det, vil De bedrøve min Datter mere, end De nogensinde troer.“

Jeg kunde nu ikke undslaae mig længere og takkede derfor hende og hendes Datter for deres gode Tilbud.

„De kan ikke troe,“ vedblev hun, „hvor det glæder mig, at De kommer til at boe hos os, da De saa ikke vil være saameget udsat for Deres fremtidige Kammeraters Optrækkerie. De bestille ikke Andet end gaae omkring og spille deres Penge bort, og naar de ret for Alvor have plukket En, som de kalde det, saa more de sig derover som over en sand Heltegerning. Det er som en Moder, jeg giver Dem denne Advarsel, og beder Dem derfor at vogte Dem saameget som muligt, da jeg er vis paa, at

Intet vil glæde dem mere end at kunne optrække en Udlænding."

"Jeg takker Dem for Deres gode Advarsel" svarede jeg, "og det er mig saameget lettere at undgaae Sligt, som jeg hader Alt, hvad der gaaer udenfor sammelig Opførsel, og fremfor Alt, hvad der kaldes Suus og Duus."

"Det er mig inderlig fjært," sagde hun, "at høre, at De tænker saaledes, da det i Virkeligheden ikke sømmer sig for en Søn af saa god en Familie, som De er, at indlade sig paa Sligt."

Efterat Hertuginde havde forladt mig, satte jeg mig til at skrive et Brev til min Fader, hvori jeg gjorde ham bekendt med Alt, hvad der hidtil var foregaaet.

Jeg var neppe bleven færdig med Brevet, før der blev meldt mig, at Hærskabet ventede mig ved Middagsbordet.

"De møder vel ogsaa imorgen," sagde Hertugen, "paa Bladsen, for med de Andre at tage Deel i deres frigeriske Dvælses saavel tilhæft som tilføds. Vi skulle snart, jeg antager om en fjorten Dages Tid, afmonstre for Hans Majestæt, og det er naturligtvis mit Ønske, at vi Alle til den Tid kunne gøre det med den fornødne Anstand og Færdighed. De har, saavidt jeg veed, ikke bragt Hest med Dem, men jeg

skal med største Fornøjelse stille en, som jeg veed der er god, til Deres Raadighed."

"Jeg takker Dem meget for Deres gode Tilbud og stammer mig meget ved at maatte tilstaae, at jeg ikke er øvet i Ridning, da det er Noget, som vi ikke bleve øvede i paa Cadetsskolen."

"Det gjør os rigtignok en Streg i Regningen," sagde han; "men efter hvad jeg kan skjønne, vil De snart under en duelig Lærers Veiledning kunne indhente det Forsømte; men det er en Selvfølge, at De ikke, forinden De har lært at ride, kan komme til at tage Deel i den samlede Troops Øvelser."

Strax efterat vi havde spilst, assendte Hertugen en Billet til en ham bekjendt dygtig Berider med Anmodning om, snarest muligt at komme til ham, og der var neppe gaaet en halv Time, førend han meldte sig.

"Jeg trænger nu atter, min Kjære," sagde han, "til Deres Tjeneste; forrige Gang var Talen om at forskaffe mig Heste; men nu vil jeg derimod bede Dem at lære min Ven, Greven der, at ride, og det paa saa kort Tid som muligt. Kan og vil De paa tage Dem det?"

"Ja, Herr General!" sagde han, "med den største Fornøjelse."

"Da det, som sagt, er af Bigtighed, at Herr Greven lærer at ride i den kortest mulige Tid, ønsker

jeg gjerne, at Begyndelsen skeer idag eller senest imorgen, dersom det maatte være Dem og Hr. Greven beleiligt."

"Jeg for min Deel," sagde jeg, "siger rigtignok hellere idag end imorgen, da jeg ikke holder af at opsætte, hvor der er Tale om at lære Noget."

"Saameget destobedre," sagde Hertugen, "og jeg seer desuden gjerne, at Underviisningen gaaer for sig i mit eget Ridehuus, for at ingen Uvedkommende skal see eller vide det."

Allerede en Time efter begyndte min Underviisning i Ridekunsten. Min Lærer var en særdeles duelig Mand og saae strax paa det Hele, at jeg sluttede godt til Hesten, og at det derfor ikke vilde være længe, inden jeg kunde blive en duelig Rytter, og han kunde derfor, da Hertugen kom og saae til os, forsikre ham om, at jeg i det Seneste efter 8 Dages Forløb kunde træde ind i Geledet.

"Det var jo bravt, min kjære Beriber," sagde Hertugen, "og jeg skal vide at belønne Dem efter Fortjeneste. De skal imidlertid ikke komme imorgen Formiddag, men derimod imorgen Eftermiddag, da jeg agter at tage en Tour ud paa Landet, hvorhen min Ven følger mig."

Da vi vare komne op til Hovedbygningen, holdt Vognen allerede forspændt. Hertuginde og hendes

Døttre tilligemed hendes lille Søn, som hun holdt ved Haanden, stode halvt paaflædte til Reisen.

Jeg skyndte mig saameget som muligt at iføre mig en anden Klædning og indtage en Forfriskning, saa at jeg efter kort Tids Forløb atter indfandt mig i Forsamlingsalen særdig til at stige tilbogs. Jeg kom til at sidde imellem begge Hertugens Døttre og lagde Mærke til, da jeg steg tilbogs, at jeg kom til at berøre den yngste Datters Haand, at den jittede som et Løv, men af hvilken Grund kunde jeg ikke fatte.

Bognen rullede rask igjennem Byen.

Vi mødte mange af vort Corpses Medlemmer, som ærbødigt hilste paa Hertugen og hans Familie, medens de derimod Alle laante mig et Djekast, som om de vilde sige, hvorledes kan han tilkomme den Ære at føre med Hertugen. Iblandt dem lagde jeg Mærke til et ungt Menneske, som hilste meget ærbødigt paa Hertugen og hans Gemalinde og næsten bønligt paa Døttrene, hvorimod han tilkastede mig et hadefuldt Djekast, medens han med det Samme fremmumlede nogle Ord, som jeg ikke kunde høre, og som jeg langt fra tænkte vare rettede til mig.

Efter en god Times Kjørjel naaede vi Hertugens Lystflot. Det var bygget i gammeldags Stil med Taarne, Bolde og Grave. Det havde længe ligget øde og været ubeboet og var først for et Par

Maaneder siden kommet i Hertugens Hænder. Det havde flere Gange været salbudet; der havde ingen Kjøbere indfunden sig, og han havde saaledes faaet det til Gje for en meget billig Priis. Slottet var endnu under Reparation; men Alle udbrøde i Forundring, da de saae, hvor himmelvid Forskjel der var mellem dets Udseende nu mod før. Selve Meublerne, som havde staaet saalænge ubrugte, saae nu ganske ud som nye og behøvede ikke at erstattes af andre.

Vi overnattede paa Slottet og kjørte Dagen derefter tilbage.

Cap. V.

Allerede efter sex Dages Forløb var jeg kommen saavidt i min Ridning, at jeg kunde møde ved Corpsen. Det gik mig som enhver Fremmed, at de Alle vilde have fat i mig og prøve, hvortil jeg duede; men jeg havde det Held, at jeg overgik de Fleste og næsten kunde maale mig med de Andre.

„Nei, see mig til den danske Greve,“ udbrød Hertugen, „han er just ikke den daarligste.“

„Nei, hvor kan det være muligt Andet,“ svarede Greverne af Villemor og Saint Pol paa engang, „især naar han har Hertugen af la Feuillade til Læremester.“

„Jeg har ikke været Grevens Læremester,“ sagde Hertugen alvorligt, „og selv om det havde været

Tilfældet, hvad det nu ikke er, saa maae De dog, mine Herrer, beundre hans Færdighed efter den korte Tid, hvori han har lært at ride."

"Ja, men det kan dog ikke nægtes," sagde Hertugen af Chateauthierry, "at den danske Greve har en af de bedste Heste, som møder her paa Pladsen."

"Ja, det er ganske vist," svarede Hertugen. "Greven er en Slægtning af min Kone, og jeg har derfor ikke taget i Betænkning at stille en af mine bedste Heste til hans Raadighed."

Da Hertugen af Chateauthierry hørte dette, reed han hen til mig og rakte mig Haanden.

"De er mig i saa Fald," sagde han, "doppelt velkommen, da der flyder det samme Blod i mine Aarer som i Hertugindens. Jeg har nemlig den Ære at være hendes Fætter."

"Det er mig en stor Glæde at vide dette, da jeg slet ikke har anet, at jeg havde nogen Familie i Frankrig."

"Har De virkelig ikke vidst Noget derom," sagde han med et Smil.

"Nei ikke det fjerneste," svarede jeg, "da det er af min Moders Familie, og hun døde, da jeg neppe var et Aar gammel."

"De har gjort Deres Sager meget godt idag,

min kjære Greve," sagde Hertugen til mig paa Hjemvejen, „og har langt overgaaet mine Forventninger."

„Det er mig kjært at høre," sagde jeg, „og jeg haaber i Gæt og Alt at skulle gjøre mig værdig til Deres rosende Dmtale."

Efterat jeg havde været til Dvælselse med Corpsjet i otte Dage, kunde jeg maale mig med den Bedste af dem, og det var unægtelig Greven af Villemor, men han kunde dog ikke overvinde mig."

„See dog," sagde Hertugen af Chateauthierry til Hertugen af la Feuillade, „hvor de to Grever kunne brydes med hinanden, uden at man kan sige, hvilken af dem der er den Bedste."

„Ja," svarede Hertugen, „de give ikke hinanden Noget efter og ville paa selve Præsentationsdagen med lige Ret kunne beile til Kongens Koes."

I det Samme kom der en Rytter farende henimod os og spurgte, om vi ikke vidste, hvor Hertugen af la Feuillade var at træffe.

„Jo, det er mig," svarede Hertugen, idet han nærmede sig, „hvad staaer til Deres Tjeneste, min Herre?"

„Hs. Majestæt Kongen har beordret mig til at overlevere Dem disse Papirer."

„Altsaa imorgen Middag," udbrød Hertugen efter at have læst Brevets Indhold, „kunne vi vente Hs. Majestæt. Min Herre!" henvendte han sig til Grev Carl til Zantholm. II.

Coureren, „vil De have den Godhed at indfinde Dem paa min Bopæl om et Kvarteers Tid, jeg staaer da til Deres Tjeneste.“

„Jeg havde rigtignok ventet,“ vedblev han, idet han henvendte sig til os, „at have faaet Underretning om Hs. Majestæts Ankomst et Par Dage før, da vi endnu ikke have haft Proverevüe; men derved er der nu Intet at gjøre, og jeg troer ikke, at jeg behøver at anmode de Herrer om imorgen at gjøre Deres yderste Flid.“

Et Hurra for Hertugen lød paa engang fra os Alle, og vi gif hver til Sit.

„Det er rigtignok Jammerffade,“ sagde Hertugen til mig paa Hjemvejen, „at De ikke kan overvinde Greven af Willemor, da De nu maa finde Dem i at blive Nr. 2. Selv om det er en Kjendsgjerning, at De dog alligevel er den Bedste af hele Corpsjet, tør jeg dog ikke, da Willemor er en Fransmand, foretrække en Udlænding for ham. Den Næstbedste er De ialfald, og jeg behøver ikke at rødme for Kongen, fordi jeg har fremhævet Dem, uagtet jeg meget godt veed, at Mange maaskee ville sige, at jeg har ladet mig bevæge dertil af Familiegrunde.“

Den næste Dag herskede der idel Travlsked over hele Toulon. Garnisonen, som laa deri Byen, var ikke saa lille, men Sæetaten var endnu langt større. Hvor man gif, saa man Soldater og Søsolk i en

blandet Forvirring. Da Kloffen var ti om Formiddagen, kaldte Trommerne dem Alle til deres forskjellige Afdelinger, og strax efter droge de med Musit ud af Byen for der at oppebie Kongens Ankomst.

Vort Corps drog først ud, da Kloffen var 11 $\frac{1}{2}$, for at føre Hs. Majestæt til det kongelige Slot. Paa Udmarschen blev vort Corps, der var rigt og glimrende udstyret, honoreret af de forskjellige Afdelinger, som allerede stode opstillede paa begge Sider af Vejen. Efterat vi vare komne hele Linien igjennem, som omtrent naaede en halv Mill udenfor Byen, commanderede Hertugen af la Feuillade „Holdt“, og vi bleve derefter ligeledes opstillede paa begge Sider af Vejen.

Ikke længe efter saae vi i det Fjerne en Støvsky, som efterhaanden nærmede sig mere og mere. Allerede langt borte kunde vi høre Bøndernes Jubel og Hurraraaben for deres elskede Konge Ludvig den XIV.

Da hans Majestæt omtrent var kommen os paa en 40 Skridt nær, satte vi os i Bevægelse i et jævnt Trav med Musiken foran. Vi gjorde Holdt ved Slottets Hovedport og opstillede os atter i to Linier, en paa hver Side af Porten, saaledes at Kongen kunde passere derigjennem.

Den næste Dag havde vi Revue for Hs. Majestæt Kongen. Vi bleve først deelte i to Corps for

at sægte imod hinanden, og da denne Maneuvre var endt til Hs. Majestæts Tilfredshed, skjode vi til Skive efter en Figur, som skulde forestille den falske Prophet Muhamed. Kongen havde udsat to Belønninger for dem, der bedst bestode denne Prøve: den store Guldmedaille for den, der traf Billedet i Hjertet, og den lille for den, der traf dets Pande.

Først skjode de Franske, og derefter de Andre efter Landenes Størrelse.

Alle de Franske vilde naturligviis gjerne gjøre dem fortjente til den store Medaille og sigtede derfor alle efter Hjertet; men der var ikke en eneste af dem, som traf paa det rigtige Sted.

„Det lader ikke til,“ sagde Kongen, „at mine ærede Landsmænd have Lykken med dem; men jeg haaber imidlertid, at et af Corpsets Medlemmer vil være saa heldig at træffe.“

De Andre vare imidlertid ligesaa uheldige med Undtagelse af en Englænder ved Navn Sir Nelson, som traf Billedet lige i Panden.

Kongen overrakte ham med egen Haand den udsatte Præmie.

Der var endnu Flere tilbage, men Ingen var saa heldig at træffe det rette Punkt. Endelig kom Touren til mig.

„Hvad Landsmand er han?“ spurgte Kongen

Hertugen. „Han seer mig ud til at være en rask Gut.“

„Han er fra Danmark, Deres Majestæt, og er efter min Overbeviisning den næstbedste af det hele Corps.“

„Ja, tager jeg ikke meget feil,“ sagde Kongen, „saa er han vistnok den Bedste af dem Alle.“

Hertugen betragtede Kongen med et forstende Blik; men hans Ord bleve udtalte med en saadan Bestemthed, at man ikke kunde tvivle om, at de vare meente.

„Det er meget sandt, Deres Majestæt,“ sagde Hertugen; „men jeg har en gyldig Grund, hvorfor jeg ikke tør kalde ham den Bedste.“

„Ja, jeg forstaaer det,“ afbrød Kongen, „det er naturligviis for ikke at fornærme Deres Landsmænd.“

„Ja, men endnu mere den Omstændighed, at han er af min Kones Familie. Af Frygt for, at det let kunde opvække Misundelse imellem de Andre, har jeg derfor ikke turdet tilstaae ham den Plads, som han med Rette tilkommer.“

Efterat have gjort mig færdig, commanderede Hertugen „Fyr“, og jeg var saa heldig at træffe Billebet lige i Hjertet.

„Bravo!“ udraabte Kongen, „det sidste Skud var det bedste; kom nærmere, Du danske Mand. Det

var brødt," tilsatte han mig paa Dansk, „Du Nordens Søn, jeg seer, at den gamle Odins Aand endnu ikke er uddød hos Eder. Vil Du træde i fransk Tjeneste, naar Du kommer tilbage fra Den Candia, efterat Du, som jeg ventet, har udmærket Dig der, saa vil jeg belønne Dig med et Compagnie af mine Gardere."

„Jeg takker Deres Majestæt," sagde jeg, „underdanigst for Deres gode Tilbud, og modtager det med den største Glæde, forudsat nemlig, at mit Fædreland ikke til den Tid kommer til at trænge til min Tjeneste; thi jeg skal ikke nægte, at jeg elsker det fremfor Alt, og jeg maatte være en uværdig Søn deraf, dersom jeg vilde unddrage det min Haand, naar det stod i Fare overfor en farlig Fjende."

Efter et Djebligs Taushed tog Kongen en Diamantring af en af sine Fingre.

„Du er ikke alene en duelig Officier," sagde han, „men ogsaa, hvad der glæder mig meget, en ægte Fædrelands søn. Modtag til Erindring om den franske Konges Gunst denne Ring, og naar Du taler med den danske Konge, sig ham da frit, at Ludvig den XIV vilde ønske, at han havde mange Fædrelands sønner som Du; Frankrig er vel et stort Land, men det vilde i saa Fald være langt større."

Jeg kunde ikke af Overraskelse og Glæde takke

den store Konge med Ord, da Glæden over hans Tiltale gjorde min Tunge lam.

„Jeg læser i Dit Hjerte,“ sagde Kongen, idet han kom mig til Hjælp i min Forlegenhed, „hvad din Tunge ikke kan udtale.“

Og efterat have paahæftet mig den store Guldmedaille, gav han mig med et Bink tilkjende, at jeg kunde trække mig tilbage.

To Timer derefter mødte vi i Gymnastikhuset, da det behagede Kongen at see, hvorledes vi kunde forsvare os i Tilfælde af, at Hesten blev stød bort under os. Det var naturligviis kun en Bigrund, hvorimod Hovedgrunden efter al Rimelighed var den, at han vilde give sine Underjaatter Leilighed til at gjenoprette det Nederlag, som de havde lidt ved Brovesthydningen. Jeg maa ærlig tilstaae, at de Franske vare vrede Gymnastikere, og at Kongen derfor med Grund kunde vente sig et heldigt Udfald for deres Bedkommende, men jeg havde ligeledes altid havt Lyst til denne Dvælselse og stod derfor ikke tilbage for dem deri.

De Franske havde stolte deres Hoved, som om de vilde sige: Ja heri ere vi da uovervindelige, og de havde forsaavidt Ret, da Ingen, naar man undertager det lille Danmark, hvad Gymnastiken angik, kunde sætte sig ved Siden af dem. Først huggede vi geledviis, og siden Mand mod Mand.

Alle Udlændinge paa mig nær trak dem tilbage med den Bemærkning, at de ikke vare viede i Gynastiken.

„Hvorledes,” udbrod Kongen, „er der da Ingen, der over sig deri med Undtagelse af Fransk-mændene?”

„Jo, Deres Majestæt,” svarede Hertugen af la Fieullade, „saavidt jeg veed, staae de Danste i denne Henseende heller ikke tilbage.”

„Lad os da see,” sagde Kongen, „om den danske Greve ogsaa heri skulde vinde Prisen.”

Det gik nu løs paa mig, men jeg besejrede dem Alle, med Undtagelse af Greven af Villemor. Ingen af os kunde overvinde den anden, og paa et Bink af Kongen commanderede Hertugen: „Hold inde med Hugningen.”

„Kom nærmere i gode Grever,” tilvinkede Kongen os med et Smil. „De min fjære Greve af Villemor er den Gnefte, som uden at overvinde ham, kan holde den danske Greve Stangen, og jeg kan ligeledes nu bæere dem med den store Guldmedaille, og De, min fjære Greve,” sagde han til mig, „ere alle Danste saavel viede som De, da maa jeg indrømme, at de maae være særdeles dygtige Soldater.”

„Ja Deres Majestæt,” svarede jeg, „i Dan-

mark sparer man ikke paa nogenjomhelst Dvælse i militair Henseende."

"Naar De vender tilbage fra Den Candia," afbrød Kongen mig, "skal De af min egen Haand modtage Creslegionskorset; jeg vilde gjøre det strax, men kjender mine Undersaatter altfor godt til ikke at vide, at det vilde opvække Misundelse imod Dem."

Paa et Bink af Hertugen opstillede vi os i en Rundfreds omkring Kongen og hans Følge, hvorefter Kongen tiltalte os saaledes:

"Brave Mænd," sagde han, "Eders Hensigt, at trække Sværdet for Eders betrængte Medchristne, maa glæde enhver christen Fyrste; men det er mig en dobbelt Glæde, at det er Frankrigs Sønner, som have paabegyndt dette hæderlige Tog. Eders Anfører, som har indlagt sig Grev og Berømmelse i den ungarske Krig, vil gjøre sit Navn udødeligt, dersom det maatte lykkes ham og Eder at redde sine ulykkelige Medtroende, men erindre Dem vel, min kjære Hertug, at det kun er et lille Corps, hvorover De nu commanderer istedetfor en stor Hær paa mange Tusinde, og at De derfor ikke vover Dem altfor yderlig frem og saaledes let blive overmandet af den store tyrkiske Armee. Husk paa, at De har en stor Deel af Frankrigs bedste Adels under Deres Commando, og hvilken Sorg det vilde blive for mange Familier, dersom Deres Corps ved Hjemkomsten

fulde savne mange af dets Medlemmer; men i Til-
lid til Gud og Deres bekjendte Tapperhed, overlader
jeg rolig de unge Mennesker i Deres Hænder. Før
dem til Hæder og Ære. Enhver, der vender tilbage,
efterat have udmærket sig derovre, skal modtage en
Hædersbelønning, hvad enten han er min Landsmand
eller en Fremmed.

„Lev vel, og gid Held og Lykke maa ledsage
Eder.“

Kongen rakte Hertugen Haanden, sagde os endnu
engang med rørt Stemme Farvel, idet Taarerne viste
sig i hans Øine, og ilede hurtigt med sit Følge ud
af Gymnastikhuset.

Cap. VI.

Corpsen var nu færdigt til at afreise, men vi
bleve holdte tilbage af Modvind i en fjorten Dages
Tid. Jeg ventede med Længsel efter Brev fra min
kære Sophie. Allerede en Maaned og derover var
gaaet, siden jeg sidst havde skrevet hende til, og jeg
kunde derfor ikke forstaae, at jeg intet Svar fik. Jeg
forhørte mig paa Posthuset om, hvor lang Tid et
Brev brugte for at gaae fra Kjøbenhavn og hertil,
der blev svaret mig: en fjorten Dage eller tre Uger.
Jeg blev som lynslagen ved denne Underretning, gik
hjem og fastede mig ganske fortvilet paa Sophaen.
Der kunde desto værre ingen Tvivl være om, at vore

Breve vare blevne opsnappede og naturligtvis ogsaa for Fremtiden vilde blive det.

Jeg var saa nedslaaet over Alt dette, at jeg endog var gaaet Hertugens yngste Datter, hvem jeg havde antaget for en af Tjenestepigerne, forbi uden at hilse hende med Andet end et simpelt Nif.

Jeg blev revet ud af mine Grublerier, ved at der bankedes paa Døren og en Officeer traadte ind.

„Undskyld Hr. Lieutenant,“ sagde han, „er De ikke Grev Sendekov?“

„Jo til Tjeneste min Herre.“

„Jeg har et Brev til Dem, Hr. Greve,“ vedblev han, som jeg venter, „at De vil besvare som en Adelsmand.“

Jeg modtog Brevet og gjennemlæste det, men maatte læse det to Gange, forinden jeg ret vilde troe mine egne Dine.

„Jeg seer,“ sagde jeg, „at der er Tale om en Duel, og det med et Menneſte, som jeg ikke engang har ſeet, men hvem jeg alligevel ſkal have fornærmet, uden at jeg ſeer i hvilken Retning. Jeg ſkulde næſten troe, at De driver Spot med mig, men jeg kjen- der ikke til den franſke Levemaade, og De maa derfor have mig undſkyldt.“

„De undſlaaer Dem da vel ikke for at møde?“ ſpurgte han med et Skuldertræk. „De vilde da ikke være nogen Adelsmand af Gre.“

„Jeg undslaaer mig ikke for at møde,“ svarede jeg ham nu opbragt, „men det forekommer mig dog, at jeg maa have Ret til at spørge, af hvad Grund jeg skal knuse Hovedet eller gjennebore Hjertet paa en mig aldeles ubekjendt Person. Jeg maa reentud sige, at dette Menneſſe enten maa være et Barn eller ogsaa en Nar, og er han ikke nogen af Delene, ſaa maa han være gal.“

„Ja, det vil De jo ſaae at ſee,“ svarede han „naar De vil møde paa den i Brevet ſaſſatte Tid og Sted. Han overlader ganſke til Dem at vælge, hvilket Vaaben De helſt maatte ønske, og tager derfor baade Piſtol og Kaarde med. Han har valgt mig til ſin Sekundant og indrømmer Dem ſom Fremmed at tage To med, derſom De maatte ønske det.“

„Meget vel, min Herre, hilſ min Modſtander, at jeg ſkal møde ham paa beſtemt Tid og Sted.“

„Paa deres Vresord?“

„Paa mit Vresord.“

Efterat han var gaaet, var jeg længe i Uenighed med mig ſelv om, hvem jeg ſkulde anmode om at være min Sekundant. Det Hele var jo en latterlig Hiſtorie, da jeg ikke vidſte, for hvilken Fornærmelse jeg ſkulde give Satisfaction; og hvad vil den, ſom jeg vælger til min Sekundant, tænke, naar han

faaer at vide, at jeg ikke engang kan sige ham, hvorfor jeg skal duellere?"

Der blev atter banket paa min Dør. „Naa," tænkte jeg, „det er vel atter en Udfordring for en eller anden gal Streg fra min Side."

„Kom ind," sagde jeg i en fortrædelig Tone.

„Goddag min kjære Greve," sagde Hertugen af Chateauthierry, idet han traadte ind.

„Vær velkommen, min kjære Hertug," sagde jeg. „De kommer, som om De var faldet, da jeg for Øjeblikket meget trænger til en Vens Raad og Bistand. Behag at læse denne Billet, De vil da selv kunne domme."

„Men i hvilken Retning," udbrød han, efterat have læst den, „har De da fornærmet denne Adelsmand, som hører til en af Frankrigs ædleste og bedste Familier? Det er i Virkeligheden en ret ubehagelig Affaire, da han er sin Moders eneste Søn, og hun ved hans Død vil miste alt sit Haab og al sin Glæde heri Livet. Hendes Mand faldt i Krigen med Holland som en udmærket tapper General, og der kan desto værre ikke være nogen Tvivl om, at De vil fælde ham, hvori De jo forresten er i Deres gode Ret. Jeg kan ikke negte, at det vilde gøre mig ondt for hans Moders Skyld — Men, har De faaet Dem en Sekundant? i modsat Fald staaer jeg ganske til Deres Tjeneste."

„Jeg maa rigtignok tilstaae," sagde jeg, „at jeg gjerne saa denne Strid bilagt; men da Mødet nu engang er bestemt, kan det jo ikke forandres, før vi møde paa Pletten."

„Altsaa imorgen tidlig, Kloffen 3½," sagde Hertugen, „møder jeg hos Dem med min Vogn."

„Tak, min kjære Hertug; men jeg er bange for, at det skal vække Opsigt og Befymring hos den hertugelige Familie og vil derfor hellere begive mig hen til Dem imorgen tidlig."

„Ja, De har Ret," afbrød han mig; „men møder De ikke præcis, sender jeg min Tjener efter Dem."

I det Samme traadte Greven af Vilmor ind.

„Goddag, min kjære Ven," sagde han, „jeg kommer vel ikke til Uleilighed?"

„Paa ingen Maade, min kjære Greve; Deres Besøg er mig tvertimod meget kjærkomment."

Samtalen drejede sig om Gaarsdagens Begivenheder.

„Det maa jeg sige," sagde Greven af Vilmor, „at De har forstaaet at vinde vor Konges Indest. Jeg er fuldkommen overbevist om, at han, naar De kommer tilbage fra Den Candia, slaaer Dem til Ridder af Greslegionen, en Gre, som kun falder i Enkeltes Lod, og vil De give Dem i fransk Tjeneste, har De jo faaet Løfte om et Compagnie

Gardere, Noget, der ligeledes ansees for meget hæderligt."

"Men, sig mig," kaldt Hertugen i Talen, "af hvilken Grund flygtede Kongen saa at sige ud af Gymnastikhuset, da han var færdig med sin Tale?"

"Jeg troer," svarede jeg, "at han har havt stemme Anelser om vort Corpses Skjæbne, og at han har villet undvige dem."

"Ja vist," udbød Hertugen leende, "jeg troer snarere, at det var Længsel efter Madam Maintenant, hans nye Frille, der fik ham til at ile saa hastigt bort."

Da mine Venner, som jeg allerede kaldte dem, vare gaaede, eftersaae jeg mine Vaaben, bragte dem i Orden til næste Dags Morgen og gik derefter ned i Spisestuen, da det allerede var blevet Middag.

Hertuginde betragtede mig med en spørgende Mine.

"Nu, min fjære Vende," sagde hun, "hvoreledes har De det idag?"

"So Tak, ret godt; jeg har næsten hele Formiddagen havt Fremmede hos mig og har derfor ikke kunnet komme ned før."

"Tør jeg være saa fri at spørge," afbrød hun mig, "om De har hørt fra Deres Hjem?"

"Nei, endnu ikke."

"Jeg kunde tænke det," sagde hun, "da De seer

mig saa bedrøvet ud. Min yngste Datter," tilføjede hun hvissende, „har lagt Mærke til, at De idag kom sørgmodig og takfuld hjem, og at De hilste paa hende uden at lægge Mærke til, paa hvem de hilste. Hun fortalte mig dette med en sørgmodig Mine, og jeg kan paa Alting mærke, at hun nærer en stor Interesse for Dem."

Disse hendes Ord fik mit Hjerte til at banke, og jeg mærkede Blodet stige op i mine Kinder. Jeg blev saa forvirret ved denne aabne Tilstaaelse, at jeg maatte skjule mit Ansigt i mit Lommetørklæde.

Hertugen kom til i det Samme, og jeg slap derved for at svare.

„Det er ret slemt," sagde han, „med den stedse-varende Modvind, som maaskee endnu vil holde os tilbage i lang Tid."

„Vi have dog," sagde jeg, „havt denne Vind saalænge, at man snart maa kunne vente en Forandring til det Bedre."

„Du siger rigtignok, min kjære Gemal", udbød Hertuginde, „saameget destoværre, men jeg siger saameget destobedre, thi saameget desto længere have vi Dig hos os."

„Ja, jeg troer Dig gjerne, min Kjære," sagde han. „Jeg kan forøvrigt nu fortælle Eder, at vort Slot bliver færdigt paa Lørdag, og at vi, dersom jeg ikke reiser forinden, flytte derud paa Søndag."

Der blev ikke talt Mere herom, da det Ord „reise“ gjorde et ubehageligt Indtryk paa Damerne.

Klokken tre den næste Morgen stod jeg allerede paaklædt og listede mig som en Tyr ud af Huset. Da jeg kom hen til min Sekundants Bopæl, holdt hans Bogn allerede forspændt, ligesom han efter Aftale havde assendt sin Tjener, hvem jeg mødte i Porten, forat purre mig ud, hvis jeg skulde have sovet over mig.

„Allerede der, min kjære Ven,“ sagde Hertugen, da jeg kom ind til ham. „Da jeg engang selv skulde duellere, sov jeg saa haardt, at min Sekundant, som ogsaa havde sovet forlænge, maatte trække mig ud af Sengen. Vi havde kun een Time at disponere over og tre Miil til Mødestedet; vi maatte derfor ride og kom paa den Maade til rette Tid. I et Nu gjorde jeg det af med min Modstander, da jeg knuste hans høire Arm. Da vi havde besluttet at kæmpe paa Liv og Død, spurgte jeg ham, om han satte Priis paa sit Liv, da jeg ijaafald vilde skjenke ham det. Han rakte mig sin venstre Haand, idet han sagde: „jeg har berøvet to Menneſker Livet, men vil dog være Dem takskyldig hele min Levetid, fordi De er saa høimodig at skjenke mig det.“ Dette sagde han med en saa høymodig Tone, at jeg vendte mig bort fra ham med Foragt og fortroed, at jeg havde skjen-

ket den Ussling Livet. — „Men nu rast afsted, min Ven, det passer sig ikke at lade dem vente paa os.“

Paa Vejen ud til Mødestedet kom jeg til at tænke paa min elskede Sophie. „Vidste Du, min kjære Sophie,“ tænkte jeg hos mig selv, „at jeg nu muligen fjører min Død imøde, da vilde Du sukke og græde for mig, ja maaskee kalde mig utafnemlig og troløs.“ Ved denne Tanke blev jeg som ude af mig selv. Jeg fremtog hendes Portrait og tryffede det til mine Læber udenat tænke paa min Vens Nærværelse, men en sagte Hosten fra ham bragte mig igjen til mig selv. Jeg vendte mig om til Hertugen forat see, om han havde lagt Mærke til min Bevægelse.

„Det er formodentlig Deres Forlovede eller en elsket Søster,“ tilsmilede han mig venligt, „hvis Portrait De der bærer ved Deres Hjerte.“

„Ja, De har gjættet det,“ sagde jeg, „det er min Forlovede, for hvis Skyld jeg befinder mig, hvor jeg nu er, og som jeg maaskee nu aldrig mere faaer at see.“

Og jeg fortalte ham underveis hele mit Livs Historie.

Vi vare endelig komne til Stedet, hvor Kampen skulde foregaae, og næsten i samme Øjeblik, som vi vare stegne ud af Bognen, ankom min Modstander og hans Sekundant.

Min Ven, Hertugen, gif henimod dem.

„Jeg anseer mig opfordret til, paa min Vens Begne,“ sagde Hertugen, „at spørge Dem, min Herre, om Aarsagen til denne Duel, da De aldeles ikke har omtalt den i Deres Udfordring. De maa naturligviis indromme mig, at den Udfordrede er i sin fulde Ret, naar han forlanger at kjende Grunden, hvorfor han skal sætte sit Liv i Fare, eller maaskee berøre Dem Deres.“

Min Modstander begyndte nu sin Forklaring og det med et saa ynkeligt Ansigt, at Hertugen brast i en hoi Latter.

„Naa,“ udbrod han, „det maa jeg tilstaae, aldrig før har jeg været Vidne til, at den Udfordrende næsten grædende er fremkommen med sin Forklaring. Hvad skal da Kampen blive til? Var det ikke for Deres Faders Skyld, som faldt ved min Side i Holland, vilde jeg ligesvem opfordre Greven til at skyde Dem ned som en Hund, udenat bryde sig Noget om Deres ynkkelige Forklaring. Men lad os endnu engang høre, hvorover De har at beklage Dem og fremsæt Deres Forklaring som en Mand.“

„Undskyld mig, min kjære Hertug,“ sagde han, „at jeg maaskee forekommer Dem noget forstyrret og og urolig. Det er langt fra, at det har sin Grund i Feighed; men Sagen er den, at jeg har bragt i Erfaring, at Grev Tøndekov søger at indsnige sig

hos en Dame, som jeg elsker af mit inderste Hjerte, og uden hvem Livet aldeles intet Værd har for mig."

Hertugen saae hen til mig og smilte.

"Men hvem er da denne Dame," spurgte Hertugen, "som den danske Greve gjør Hanebeen til og derved kommer Dem i vejen. Jeg maa tilstaae, at jeg ogsaa begynder at blive lidt misundelig over, at de Danske ville berøve os vore franske Damer. Jeg kan naturligviis nok tænke mig, at Greven har gjort et godt Balg med Hensyn til Rigdom og Skønhed. -- Men lad os høre den skønne Dames Navn."

"Nei," sagde han, "det er en Hemmelighed, som jeg vil tage med mig i Graven."

"Ja, min Kjære, De slipper os ikke saa let. Greven har Ret til at fordre en nøjagtig Forklaring af Dem."

"Alf, jeg Ulykkelige!" udbød han, "hvorledes kan jeg det? Jeg har aldrig været at nævne hendes Navn endfinge nogensinde at nærme mig hende. Lad mig derfor døe, uden at hun eller Noget aner, for hvem jeg døer."

Vi havde nu længe nok moret os over hans Bildfarelse, da vi saae, hvor virkelig bedrøvet han var, og vi søgte derfor saasnart som muligt at bringe ham ud deraf. Efterat have betragtet min Modstan-

der i nogle Djeblikke, forekom det mig, at hans Ansigt ikke var mig ganske ubekjendt, og jeg var nu vis paa, at jeg havde det unge Menneske for mig, som havde seet saa hadefuldt til mig, da jeg kjørte forbi ham, siddende mellem Hertugen af la Feuillade's Døttre.

„Lad os see,“ sagde jeg, „om jeg ikke skulde kunne vise Dem denne Dame, som De elsker saa høit?“

Jeg fremtog min Sophies Portrait og viste ham det, idet jeg dog skjulte Underskriften.

Bed Synet deraf faldt han i Asmagt, idet han med bævende Stemme fremmumlede: „Allerede hendes Portrait, jeg er altsaa evig ulykkelig!“

Hans Sekundant søgte at bringe ham til sig selv igjen, medens Hertugen trak mig nogle Skridt tilbage og spurgte mig, om jeg ikke havde nogen Anelse om, hvem den unge Dame var, som det unge Menneske var bleven saa forelsket i.

„Jeg troer at vide det,“ svarede jeg. „Kjender De ikke en Dame, som ligner dette Portrait?“

„Jo, lad mig see — Ansigtet er mig bekjendt — Men, jo vist, det er jo Hertugen af la Feuillade's yngste Datter!“

„Det er ganske vist, min kjære Hertug, at Portraitet ligner hende og hun det, men betragt min Forlovede nøjere, De vil da see, at hun har en Glæf

i Hagen, medens Hertugens Datter har en rund Hage."

"Ja, det er ganske rigtigt, men det er dog det samme Smil, de samme godmodige Træk og de samme blaa Dine — Alt er saa nøjagtigt, som om det var en og samme Dame."

Min Modstander var atter kommen paa Benene. Uden at Noget tænkte derpaa, greb han med Et sin Pistol, satte den for sit Hjerte og vilde lige til at trykke løs, da hans Sekundant i det Samme greb om Lobet og drejede det til Siden, saaat Skudet gik i Luften.

"Al! hvorfor holder De mig tilbage," sagde min Modstander, "til et Liv, som jeg ikke kan udholde?"

"Men, min kjære Ven," sagde jeg, idet jeg ilte hen til ham, "vær dog blot fornuftig, det Hele be-roer jo paa en Feiltagelse. Vohag blot at læse Underskriften paa Portraitet, De vil da see, at De aldeles farer vild."

"Jeg kan ingen Skrift see," sagde han; "men jeg seer kun altfor tydeligt, at det er hende."

"Deres Forvirring, min kjære Ven," sagde jeg, idet jeg greb hans Haand, "hindrer Dem i at see klart; fat Dem et Øjeblik, og De vil da see, at det ikke er den Dame, som De antager. Dette Portrait forestiller en dansk Dame, som er min Forlovede for Gud og Mennesker."

Ved disse mine Ord opklarede det unge Menneskes Ansigt, og han læste nu høit „Sophie Petersen.“

„Al!“ sagde han med et Suk, „er denne smukke Dame Deres Forlovede? „Ja,“ tilføjede han, „kunde man ikke gaae i Døden for en saa smuk Dame? „Kan De tilgive mig,“ sagde han, „min Bidsfarelse, min kjære Greve!“

Vi omfavnede hinanden og kjørte hjem, glade over at have faaet den hele Affaire endt paa en for begge Parter saa tilfredsstillende Maade.

Da jeg kom hjem, var Hertugen af la Feuillade nylig vendt tilbage fra sin sædvanlige Morgentour, og jeg fandt hele Familien forsamlet ved Theebordet.

„De har været tidligt paa Benene idag, min kjære Frende,“ udbrød Hertuginde, saasnart hun saae mig. „Jeg lod min Tjener imorges gaae op for at sige Dem, at vi agtede os en Tour paa Landet idag, men han kom tilbage med den Beseed, at De allerede var gaaet ud.“

Jeg sad som paa Naale af Frygt for, at hun skulde spørge mig om, hvor jeg havde været saa tidligt paa Morgenstunden, da jeg naturligviis ikke gjerne vilde sige dem, at jeg havde været ude paa en Duel, som vedrørte deres Familie, men til al Lykke gjorde hun mig intet Spørgsmaal i den Retning.

En Time efter kjørte vi ud af Byen og mødte atter det unge Menneske, med hvem jeg for et Par Timer siden skulde have duelleret; men nu tilsmilte han mig, istedetfor som tidligere at tilfaste mig et forhadet Djeskast.

Jeg spurgte Hertugens Døttre, om De kjendte den unge Mand, som vi havde mødt, og som havde hilset saa ærbødigt og venstabeligt paa os.

„Jo,“ svarede de, „vi see ham saa ofte, naar vi gjøre en Udflugt, men vi vide ikke Andet om ham, end hvad Fader har fortalt, at hans Fader var en af Frankrigs tappreste Generaler, som seirrig udholdt Kampen med en langt overlegen Fjende, men tilkjøbte sig Seiren med sin Død.“

„Jeg har gjort det unge Menneskes Bekjendtskab,“ sagde jeg, „og troer sikkert, at han vil gaae i sin Faders Fodspor. Han er jo vistnok endnn meget ung, men jeg troer, at man med Grund kan vente sig det Bedste af ham.“

„Jeg betragtede med disse Ord den yngste Datter fra Siden, for at see, om hun nærede nogen Interesse for ham, men hun svarede ganske ligegyldigt, at hvis han havde Lust til at udmærke sig, burde han benytte enhver Leilighed dertil. „Var jeg en Officer som han,“ sagde hun, „vilde jeg rigtignok tage med Corpsen til Candia.“

„Ja,“ sagde jeg, for at lægge et godt Ord ind

for ham, „men De maa dog, min bedste Frøken, betænke, at han er sin Moders eneste Søn og derfor ikke saa godt kan forlade hende for at kaste sig i Krigens Bulder i et fremmed Land, da det maaskee vilde bedrøve hans Moder formeget. Ja, hans Moder har maaskee ogsaa ligesvem forbudt ham det.“

Boguen holdt i det Samme for Hovedtrappen til Hertugens Lysslot, og vor Samtale om min unge Ven var dermed tilende.

Slottet var nu fuldkommen restaureret, Alt straaede os imøde, og vi kunde ikke Andet, end finde det Hele overordentlig smukt. Jeg skal imidlertid ikke gaae i Enkelthederne, for at beskrive de mange Bærelsens Pragt, — deres Antal udgjorde over tredive, — da det vilde blive altfor vidtløftigt; jeg skal kun sige, at de vare udstyrede som en Fyrstes. Haven bugnede saa at sige af Frugt, og de betyngede Grene syntes, satte i Bevægelse af en sagte Vind, ligejom at tilnæppe os deres Velkommen.

Efter at vi havde ladet den modne Frugt smage os, besaae vi Fæstningsværkerne, som under Ledelse af en duelig invalid Officeer vare særdeles godt istandsatte. Alt, hvad der hørte til Befæstningen, var i fuldkommen Stand, naar man undtager en Vindebro, som førte til en lille De, der laa midt i den omgivende Grav.

Hertugens lille Søn løb med Et ud paa den

strøbelige Bro og kom lykkelig og vel over paa den anden Side, men hans yngste Søster, som af Omhu for ham ilede efter ham, var neppe kommen det Halve af Broen, før den brast og hun faldt i Canalen. Det var kun et Djebligs Sag for mig at springe ud efter hende og bringe hende til Land.

Da hun atter slog Dinene op, spurgte vi Alle til hendes Befindende. Hun taug et Djeblif, da hun var blevet lidt forstumlet ved det dybe Fald, men da hun havde fattet sig lidt, sagde hun smilende: „A tak! jeg besinder mig ret vel, men det gjør mig kun ondt for Dem, min fjære Greve, at De for min Skyld har ødelagt Deres smukke Uniform; men jeg skal hele mit Liv være Dem taknemmelig for den Hjælp, De har ydet mig.“

Hun sagde dette med en saa blød og fjærlig Stemme, at jeg næsten blev bragt ud af min Fatning, og havde jeg i det Djeblif været ene med hende, kunde jeg maaskee let have forglemmt min fjære Sophie og været trolos mod hende, men de Andres Nærværelse bragte mig snart til mig selv igjen.“

„Nu, min gode Hulda,“ — saaledes heed hun — svarede jeg temmelig rolig, „det er virkelig at gjøre Altformegeet af en saa ubetydelig Tjeneste, som jeg kan rose mig af at have gjort.“

„Ja, saaledes gaaer det,“ sagde hun med et be-
drøvet Smil, „Mændene have ikke bløde Hjerter som

vi Damer, derfor blive vi ofte misfjendte for vor
Taknemmeligheds Skyld."

"Min Datter," faldt Hertuginde os i Talen,
„har ganske vist Ret i, at de gode Herrer ere min-
dre følsomme end vi, men det var da heller ikke godt
Andet. Hvorledes vilde ikke en følsom Kriger see
ud? Det vilde jo være en Latterlighed, men derfor
kunne De naturligviis nok være følsomme for Da-
merne. — Men nok herom, — see I nu blot, at
I saa snart som muligt gaae hjem og faae Tørt
paa."

Cap. VII.

Fra denne Dag var Hulda ikke længere saa
munter og lystig som før. Alt hun nærede Kjærlig-
hed for mig, som jeg ikke kunde gjengjelde, kunde jeg
ingen Tvivl have om, og jeg maatte derfor vogte mig
for, ikke ved Uforsigtighed fra min Side at give den
Næring. Hulda forlod nu bestandig Værelset, saa-
snart hun blot saa mig, men hun vidste altid at give
en tilsyneladende begrundet Undskyldning, saa at In-
gen lagde Mærke dertil og langt mindre tænkte der-
over. Alene jeg forstod hende, og jeg kom derfor
ikke mere saa ofte til Familien, som jeg ellers kunde
ønske det. Jeg besøgte nu oftere Hertugen af Cha-
teauthierry og hans yngre Broder, som boede
hos ham. Den Sidste var ialmindelighed meget

taus og tilbageholdende, og jeg underholdt mig derfor kun sjelden med ham; men jo oftere jeg besøgte dem, desto mere fik han mig kjær, ja tilsidst besøgte han mig endog, naar jeg ikke kom til dem.

„De er mig langt kjærere,“ sagde han saaledes en Dag til mig, da han var mere aabenhjertig end sædvanlig, „end min egen Broder, da Deres Grundfætninger i Et og Alt stemme med mine. De elsker Lighed for alle Stænder, og det er ogsaa Noget, jeg holder paa; men desto værre er Borger- og Almueclassen altfor lidet oplyst til at gjøre deres Ret gjeldende, og endnu mindre skicket til at hærde den, men den Tid vil vel nok komme, da de faae Dinene op. Frankrig har jo nu to Forfattere, som ved deres Skrifter gjøre dem al mulig Flid for at gjøre Folket bekendt med de dem tilkommende Rettigheder, og det vil derfor saaledes ikke kunne vare meget længe, forinden der hos Folket vil vise sig Sympathier for at faae Herskernes Magt indskrænket. Men naar jeg taler om Eligt, vil Ingen høre mig, ja selv min egen Broder siger altid, naar jeg begynder, at tale derom: „„Na, begynder Du nu igjen med din Philosophieren; kast Du dit Baaben og grib til Bennen, forat forene Dig med de andre Narre, som ikke bruge Tiden til Andet, end til at ophidse og forvænne Folket; det vilde især klæde Dig godt som en Adelsmand, ja, det vilde bringe vort Navn en velfortjent Laur-

bærfrands."" „Alt dette er Aarsagen til min, som det maaskee forekommer Mange, besynderlige Taus-
hed. Jeg maa tie, taale og vente en mere beleilig
Tid, men jeg haaber nok, at jeg skal leve den Dag,
da jeg kan tale frit, uden at behøve at rødme,
naar Taleren er om Folkets Lighed og Ret; de, der
nu spotte mig, skulle da selv komme til at rødme."

Vi bleve afbrudte ved en rask Banken paa Dø-
ren. Den unge Lieutenant, som jeg i det foregaaende
Capitel har omtalt, og som jeg skulde duellere med,
traadte ind.

"Undskyld mig, Hr. Greve," sagde han efterat
have hilst paa os, „at jeg kommer for at gjøre dem
min skyldige Opvartning. Jeg haaber, at De har
forglemmt min taabelige Opførsel mod Dem," sagde han
med et Suk.

Hertugen bød os Farvel, idet han lovede at be-
søge mig ret ofte.

Saa snart han var gaaet, faldt det unge Men-
neske mig om Halsen, idet han hulkende udbrød:
„Kan De tilgive mig min flette Opførsel imod Dem?
„Min Moder," vedblev han lidt efter, „er kommen her
til Byen, og De vilde glæde os meget, dersom De i
Aften vilde bære os med Deres Nærværelse. Jeg
kommer lige fra Deres Ben, Hertugen af Chateau-
thierry, og han har lovet at komme, især da jeg sagde
ham, at jeg agtede at indbyde Dem. Jeg haaber

heller ikke, at De vil sige mig nei, da jeg ijaafald maa formode, at De endnu nærer Uvillie imod mig, hvad jeg forresten ogsaa har fortjent; men kommer De, tør jeg ansee Dem for en af mine bedste Venner. Har jeg først erhvervet mig Deres Venstab, da først bliver jeg rigtig glad, og jeg forsikrer Dem for, at jeg ikke har sovet rolig nogen Nat, siden jeg udfordrede Dem. Hertugen af Chateauthierry har idag fortalt mig, at De er af Hertuginde af la Feuillade's Familie og derfor ogsaa af hans, da han og Hertuginde ere Sødsfendebørn — og jeg ubesindige Taabe kunde gaae hen og udfordre Dem, uden iforvejen at erkyndige mig om, i hvilket Forhold De stod til den hertugelige Familie, ja jeg har handlet dobbelt taabeligt, da jeg aldeles ikke havde nogen Idee, om hun elskede mig eller ikke."

Han gjorde her en Pause og sukede dybt.

"Min kjære Ven," sagde jeg, "vi maae ikke blindt hen lade vort Hjerte fordybe sig i Kjærlighed uden at vide, at vi idetmindste gjøre det med Haab. Kjærlighed er Livets højeste Lykke, naar den bliver gengjeldt, men det er paa den anden Side den højeste Ulykke, naar Den, som vi elske, ikke kan eller vil elske os igjen. Man maa derfor undersøge, hvad man troer at kunne vente af den, som man elsker, da man uden det gjør sig selv ulykkelig. Skulde end det første Forsøg mislykkes, bør man derfor ikke forsage;

thi som Ordsproget siger: der er ikke en Spand, men et heelt Land fuldt deraf. Men ikke Mere om det. De har bedet om mit Venſkab; det har De tilfulde, ja endog mere, da jeg elſter Dem ſom en Broder, og hvad Deres Indbydelse angaaer, da modtager jeg den med Glæde."

"Jeg har ingen Eodſkende," ſagde han, idet han omfavnede mig, "og takker min Gud, naar jeg maa elſte Dem ſom en Broder, og hermed Farvel min Kjære."

Da jeg fulgte ham ned af Trappen, mødte vi Hulda.

Jeg ſtandsede for at hilſe paa hende.

"Jeg veed ikke," ſagde jeg, "om jeg, min kjære Froken, tør præſentere Dem en af mine bedſte Venner?"

"De veed jo nok," ſagde hun, idet hun hilſte venlig, "at Deres Venner ogſaa ere vore, og det vilde være os Alle kjært, om de Begge vilde træde ind og hilſe paa min øvrige Familie."

Min unge Ven undſkyldte ſig ſtammende med, at han ikke havde Tid, men tilſøjede, at det vilde være ham kjært næſte Gang, naar han kom for at beſøge mig, da med det Samme at gjøre Hertugen og hans Gemalinde hans Opvartning.

Hermed hilſte han og forlod os.

Jeg glædede mig ved, at vi havde været ſaa hel-

dige at støde paa Hulda, da han ved den Leilighed kom et Skridt nærmere til det saa længe onskede Maal.

Jeg mødte efter Aftale om Aftenen hos min Ven og hans Moder, som var en elskværdig Dame paa omtrent 45 Aar. Hun var netop kommen til Byen forat forhindre sin Søn i at tage med vort Corps til Candia.

„Generalinden,“ sagde Hertugen af Chateauthierry, „gjør rigtignok ikke saa ganske rigtigt i at forbyde Deres Søn, tværtimod hans eget Onske, at tage med os, da han derved maaskee gaaer glip af en Leilighed til at udmærke sig, som muligen senere kunde have stor Indflydelse paa hans Fremtid; men jeg veed jo, at han er Deres eneste Søn, og kan derfor ikke Andet end undskylde Dem. Jeg maa tilstaae, at jeg elsker Deres Søn som en Fader, og Deres afdøde Gemal har paa en Maade givet mig Ret dertil, da det Sidste, han forlangte af mig, før jeg lukkede hans Dine, var, at jeg til enhver given Leilighed vilde fremhjælpe hans Søn, og det Løfte, jeg da gav ham, skal jeg holde, saalænge jeg lever.“

„Gud være lovet!“ sagde det unge Menneſte, „jeg har altsaa, uden at have kunnet ane det, fundet baade en Fader og en Broder. „See her, min kjære Moder,“ vedblev han, idet han omfavnede hende, „Du hører selv, at Hertugen vil være mig som en

Fader, og Greven der elsker mig som en Broder, og jeg har lovet at giengjelde ham det. Derfor maa Du ogsaa elske ham som Din egen Søn."

"Ja," sagde jeg, "jeg er ligesom Deres Søn fader- og broderløs, uagtet min Fader lever endnu og jeg har tre Brødre foruden en Søster. Det er mig vel smerteligt at udtale det, men det ligger nu engang i min Natur, at jeg skal gjøre Enhver, som holder af mig, bekendt med hele mit Forhold, og da jeg er overbevist om, at Alle, som her ere tilstede, betragte mig som en Nærbeslægtet, finder jeg det rigtigst strax at gjøre Dem bekendte dermed. Jeg har nemlig havt den Ulykke at faae en Stedmoder, som er Moder til mine andre Sødsfende; hun har altid villet min Undergang og har ikke ladet sig nøje dermed, men endogsaa lært sine Børn at hade mig. Naar hun taler med mig, er hun nok saa venlig, som en Moder skal være mod sit Barn, og jeg troede hende endnu, da jeg var et Barn; men da jeg med Aarene fik bedre Forstand, opdagede jeg snart hendes Falskhed. Det var ikke alene mine Sødsfende, som hun lærte at hade mig, men selv min egen Fader. Han tog vel bestandig mit Forsvar, men hun vedblev haardnakket at tude ham Dreng fulde, som man siger, indtil hun endelig fik ham paa sit Parti. Jeg har aldrig fortalt dette mit Forhold til mine Forældre til nogen Anden end min Forlovede; min Formynders
Grev Carl til Jntholm. II. 6

har vel oftere spurgt mig, om min Stedmoder virkelig var saa god imod mig, som hun gjorde sig Umage for at synes, men jeg har altid svaret ham, at hun var en god Moder, og med denne Forklaring har han maattet lade sig nøje."

"Af ja!" udbød Generalinden, „destoværre har De Ret i, at De paa den Maade baade er fader- og moderløs. Saa har Du det rigtignok bedre, min kjære Henry, Du har idetmindste en kjærlig og trofast Moder. Men lad os nu ikke opholde os længere ved Skyggesiden af Menneskets Liv, men derimod søge at gjøre os den korte Tid, vi endnu have tilbage at være samlede i, saa behagelig som mulig."

I en fortrolig Kreds tilbragte vi en sjelden behagelig Aften, som man kun kan tænke sig den, hvor lutter Venner og Bekjendte ere samlede.

Dagen derefter flyttede Hertugen af la Feuillade ud paa sit Lyftslet, og det er en Selvfølge, at jeg fulgte dem. Vinden var endnu stadig contrair, og saalænge kunde der ikke være Tale om vor Afreise. Hertugen besluttede derfor forinden at gjøre et Bal for Corpsen og hans Venner. Vi sit nu travlt med at skrive Indbydelsler, og paa mit og Hertugen af Chateauthierry's Forslag udvirkede vi, at vore nye fælles Venner, Generalinden og hendes Søn, ogsaa bleve indbudne. Vi glædede os meget herover paa vor Bøns Begne.

„Ja,“ sagde Hertugen til mig, „jeg skal gjøre, hvad jeg kan, for vor fælles Ven, og jeg haaber, at De vil staae mig trolig bi med at nærme ham til Hulda, som vi jo vide, at han er dødelig forelsket i.“

„Ja det lover jeg Dem, min fjære Ven; han er jo forøvrigt ogsaa i Et og Alt en elskværdig ung Mand!“

Endelig kom Balastenen, en smuk Sommerdag i Juni Maaned. Ballet var ansat til at begynde Kl. 4 om Eftermiddagen. Jeg stod tilligemed den hertugelige Familie oppe i Slottets højestes Taarn, hvorfra hele Vejen fra Toulon til Slottet laa aaben for vore Øine. Da Toget, som bestod af flere hundrede Bogne foruden Rytterne, omtrent var kommen os paa en Fjerdingvei nær, begave vi os ned i den store Sal for at modtage dem. Det var en Sal paa otte store Fag, og paa hver Pille hang der et stort forgyldt Speil, som naaede lige fra Loftet til Gulvet; af andre Meubler fandtes der kun Stole og Tabouretter, naar man undtager i Bærelsets Baggrund en Slags Throne, hvorpaa der stod en smuk forgyldt Lænestol. Fra Loftet nedhang der 6 store Lysekroner, hver med tolv Børlys, saa at man med Rette kunde kalde det en glimrende Balsal.

Da den første Vogn holdt for Slotstrappen, satte Hertugin den sig i den omtalte Lænestol. Hertugen tog Plads paa hendes høire Side, støttende sig

paa sit Sværd, medens Døttrene hver toge Sæde paa en Stol paa hendes venstre Side, og hendes lille Søn stod oppe hos hende. Sligt var den Tids Skif, naar man modtog sine Gjæster.

Fløiddørene bleve aabnede, og de Første, som bleve meldte, vare Hertugerne af Chateauthierry med deres Damer, og saaledes gik det rast væk med Gjæsternes Ankomst, indtil de Alle vare blevne samlede. Vi ventede endnu kun Generalinden og hendes Søns Ankomst, indtil der endelig blev meldt: „Baronesse, Generalinde de Braen med Søn“. Den Sidste var iført en smuk Dragonuniform, og var i det Hele et smukt ungt Menneske. Af Bygning var han høi og slank, havde blondt Haar, som i lange Løkker bølgede ned over hans Hoved, store blaa Øine, en høi Pande, en smuk Ørenæse, en lille Mund med to Rader hvide Tænder, og om hans Mund spillede der stedse et godmodigt Smil. En bred flækket Hage fuldendte hans skønne Ansigt.

Da Lysene bleve tændte, frembød Balsalen et glimrende Syn. Ballet var jo gjort for vort Corps, altsaa vare de fleste af Gjæsterne iførte deres Officersuniform, som tog sig godt ud ligeoverfor de hvidklædte Damer.

Med Et begyndte Dandsmusikken at spille op.

„Det er en gammel Skif hertilands,“ sagde Hertugen af la Feuillade, idet han kom hen til

mig, „at Sønnen af Huset aabner Ballet. Min Søn er jo kun et Barn, og jeg maa derfor anmode Dem, min kjære Greve, om at træde i hans Sted.“

Jeg ilte ind i Dandsesalen, tog Hulda ved Haanden og efterkom hans Ønske. Da jeg havde dandsjet en kort Tid med hende, overlod jeg hende til min Ven de Braen, som næsten skjælvende modtog hende. Jeg dandsede i Et væk, og saavidt jeg veed med alle Damerne, men jeg fik dog Tid nok til at blive Vidne til, at Hertuginde og Generalinde underholdt sig meget med hinanden. Jeg lagde Mærke til, at Hertugen af Chateauthierry først talte med de to Damer og siden med Hertugen af la Feuillade, og det anede mig, at deres Samtale drejede sig om vor fælles Ven. Jeg var imidlertid ikke saaganske vis i min Sag og saae derfor til min store Glæde Hertugen af Chateauthierry komme hen imod mig.

„Glæd Dem, min Ven,“ sagde han, „jeg har nu faaet udvirket, at vor Ven de Braen tager med os til Candia, saafremt han blot kan faae Tilladelse dertil af hans Regimentschef. De kan troe, at det holdt haardt for at faae hans Moders Samtykke, men da Hertuginde sagde til hende, at det vilde være dem Alle en Glæde, om hun vilde tage Bolig hos dem saalænge, indtil vi atter kom tilbage, gav hun endelig efter. Jeg troer, at det Bedste, vi nu kunne

gjøre, er at underrette Generalinden om hendes Søns
 Følelser for Hulda, da jeg er overbevist om, at hun,
 som jo er en forstandig og elskværdig Kone, nok vil
 vide at vinde hende for sin Søn. Blot han nu kunde
 være saa heldig at udmærke sig derovre, det vilde
 vistnok ogsaa hjælpe ham meget, da jo Frøken Hulda,
 som vi vide, er meget begejstret for de stakkels Dboere!
 See der, han taler i dette Djeblis med hende, han
 begynder nu at tage Mands Mod og Hjerte til sig."

Da Klokken omtrent var bleven fire, traadte Hertugen af la Feuillade frem og lod os vide, at Ballet var tilende. „Vinden" sagde han, „harde nu vendt sig, og vi maatte være rejsfærdige til næste Dags Aften."

En Jubel hørtes fra alle Corpsets Medlemmer, kun min Ven de Braen viste sig mismodig.

„Bær blot ikke forstemt," sagde Hertugen af Chateauthierry, idet vi traadte hen til ham, „jeg kan glæde Dem med, at Deres Moder har givet sit Samtykke til, at De rejser med os."

„Ak, er det muligt," udbroød han, „at hun har samtykket! — Men det kan desværre ikke alligevel lade sig gøre," vedblev han sørgmodig, „da jeg ikke slipper fra det Regiment, hvorved jeg staaer, thi vor Chef har ladet os vide, at han ikke vilde indrømme flere Officerer at rejse med, og jeg veed, at naar

han først engang har sat sig Noget for, viger han ikke derfra."

"Bær blot ganske rolig," trøstede Hertugen ham med, "jeg skal nok imorgen faae det Hele ordnet til Deres Tilfredshed."

Balgjæsterne begyndte nu at tage Afsted. Hertugen og hans Gemalinde tilligemed de Andre af Familien havde atter indtaget den samme Plads som ved Gjæsternes Ankomst. Hulda var den Første, man tog Afsted med, og Hertugen den Sidste. Hertuginde havde nogle forbindtlige Ord at sige til Enhver, og Ballets Dronning, en Grevinde M*, overrakte hun en smuk Blomsterbouquet.

Jeg sov til langt op paa Dagen og havde maaſkee sovet længere endnu, dersom ikke mine Venner vare komne og havde vækket mig."

"Naa, De forstaaer at sove," udbrod Hertugen og de Braen paa eengang, "medens vi have maattet løbe omkring; men saa kunne vi da ogsaa fortælle Dem, at vi have faaet udvirket Regimentschefens Tilladelse."

Jeg var oppe i en Fart og udtalte min Glæde derover. Da jeg var kommen i Klæderne, gik vi alle Tre ned til den hertugelige Familie. De havde, medens jeg sov, ordnet Alt til min Afreise, saa at jeg ikke havde nødig at tænke derpaa; jeg fik derfor Tid nok til at sige Farvel til flere af de Familier, som jeg

havde været i Berørelse med. Til Grindring modtog jeg af Hulda et smukt Gehæng, som hun overrakte mig med et sørgmodigt Smil.

Samme Dags Aften gik vi ombord paa det Linieskib, som skulde bringe os til vort Bestemmelsessted. Hele Toulon var i stort Røre, Mogle af Nysgjerrighed og Andre for at tage Afsked med Slægt og Venner. De omfavnede hverandre under Suf og Graad, da de jo ikke havde mindste Bished for, om de nogensinde mere vilde faae deres Kjære at see.

Hertuginde og hendes Døtre vare aldeles utroste, og Hulda kunde neppe sige os Farvel. Hun svømmede i Taarer, saa at en Steen maatte røres ved at see hende.

Endelig lettede Skibet Anker, og vi gik under Seil. Den forsamlede Mængde udbød i høi Jubel for Hertugen af la Feuillade og for vort Corps. Længe stode Familie og Venner ved Strandbredden og tilvinkede os deres sidste Farvel, indtil vi endelig tabte dem af Syne.

Cap. VIII.

Under mit Ophold i Frankrig var der imidlertid foregaaet Følgende i mit Hjem:

Strax efterat vi vare komne derover, havde jeg skrevet hjem til min Fader, hvori jeg blandt Andet ligefrem havde erklæret, „at Intet uden Døden skulde

formaae mig til at bryde det Baand, hvormed jeg var bunden til en ung, uskyldig Pige, og at jeg ikke ansaa det for nogen Forargelse for en Adelig at ægte en Borgers Datter, da jeg betragtede alle Stænder for lige." Han var bleven saa opbragt ved at læse dette, at han lovede sig selv ikke at skrive mig til for det Første, og det forstaaer sig af sig selv, at min Stedmoder pustede godt til Ilden, forat gjøre det Onde endnu værre.

Den ovenfor omtalte Olafson var ved Hjælp af min Stedmoders Penge bleven Postcontrolleur og tjente hende derfor beredvillig i alle hendes Rænker, og man kunde gjerne sige Bedragerier. Der var endelig kommen Efterretning til Danmark om vort Corpses Afmynstring for Ludvig den XIV, ligesom man havde erfaret, at den franske Konge havde fremhævet mig. Da min Fader havde hørt dette, vaagnede hans Orgjerrighed, og han fandt sig endelig foranlediget til at tilskrive mig i den Anledning, men hans Brev naaede først til Frankrig, efterat vi vare afreiste, og det kom mig derfor ikke ihænde. Da min Fader hørte, at Kongen fortrinsviis havde fremhævet mig, havde han sagt: „Ja, det er ingen Tvivl underkastet, at han vil blive en udmærket Officer. — Naar han nu blot vilde glemme den affhyelige Præstedatter, saa kunde jeg have Gre af ham.“

„Ja, det har Du Ret i,“ sagde min Moder,

„da han herved har bragt og vil bringe stor Skam over hele Familien. Men tro blot ikke, at han aflader fra at elske hende, det gjør han aldrig. Du seer jo af hans Brev, at han sætter sin sønlige Pligt tilside, og derimod trodser Dig ved reentud at sige, at han ikke vil adlyde Dig deri. Ja det er ikke det Æneste, han gaaer jo uden Din Tilladelse i Krigen; og hvad ville Folk vel sige, dersom han, hvad Gud forbyde, skulde falde derovre. De vilde da sige, at det er hans Stedmoders Skyld, og at vi hade ham som en unaturlig Søn; men vi kunne jo med rolig Samvittighed sige, at vi altid have haft hans Bedste for Øje. Men vi kjende Præsten altfor godt til ikke at vide, at han vil udlægge det til det Værste, og hans Datter, hvorledes vil hun ikke tee sig! Du kan troe, at hun vil spørte os saa sorte, at vi ikke kunne vise os paa hele vort Gods. Det er jo rigtignok en Trøst for os, at vi, dersom han skulde falde, kunne sælge Godsjet og forlade denne Egn og dette Land. Ja jeg forsiktrer Dig for, at jeg hader Danmark i den Grad, at jeg hellere vønster at reise idag end imorgen fra de affstnelige Menneſter, som ville alle Svenskere tillivs. Har Du ikke selv lagt Mærke til, med hvilke Dine de betragte os og navnlig mig, det er ligesom, de vilde sige: „hvad ville I her?“

„Det var rigtignok ikke godt,“ sagde min Fader

harmfuld, „at de Danske skulde være saa flette, som Du afmaler dem, og Du seer i det Hele taget Alt fra den onde Side. Kan Du f. Ex. nægte, at Præsten, hvem Du affhyer saameget, har udfoldet stor Virksomhed til sit Sogns Bedste. Vi have saaledes ikke nu saamange Fattige i Sognet som i hans Formands Tid; han opmuntrer sine Sognebørn igjennem sine Prædikener til Flid og Arbeidsomhed, og de høre ham gjerne; man maa komme til Kirken, naar man vil, men man finder den altid opfyldt, og var det ikke Tilfældet, at han var en særdeles agtværdig og dygtig Mand, kunde jeg endnu afftedige ham, uagtet Kongen har underskrevet hans Kaldsbrev; men jeg vil ikke tænke mere derpaa og har allerede tilgivet ham, da han jo ikke kan gjøre for, at det er hans Datter, som bærer Skylden.“

„Du Daare,“ udbrod min Stedmoder, dirrende af Brede, „har Du virkelig tilgivet ham, at Din Søn vil ægte hans Datter. Nei! nu har jeg aldrig hørt Mage, skulde Du virkelig være en saadan Taabe! Og hans Kone, det skindhellige Dyr! hvor hun vil føle sig stolt, naar hun seer sin Ugledatter blive Grevinde! Uh, ha! og det kan Du tilgive dem!“ tilføjede hun saa arrig, at Graaden stod hende paa Læberne.

Min Fader havde ikke svaret et eneste Ord til

disse min Stedmoders Udgydelser, men var staaet op og gaaet ind i sit eget Bærelse.

Alt dette havde den foromtalte gamle Tjener, som forblev mig tro, været Vidne til og fortalte mig, efterat jeg atter var kommen hjem.

Vi ville nu see, hvorledes det paa samme Tid stod til i Præstegaarden. Paa Vejen dertil møde vi i Skoven en gammel Herre og Dame og en yngre Dame. Det er de gamle Præstefolk og deres Datter.

„See der,“ sagde Sophie sorgmodig, „er Højen, hvor Røverne udhvilede dem.“

„Ja,“ sagde Moderen; „men lad os nu ikke gaae længere, da Du ellers bliver saa bedrøvet.“

„Ak! kjære Moder, maa jeg ikke fælde Taarer paa det Sted, hvor jeg mistede min Carl! Ja“, vedblev hun, da de vare komne til Højen, „her løste han de Baand, hvormed jeg var bunden, og her ved denne Bust faldt hans Fader over ham med Hug og Slag.“

Hun knælede ned, udbrod i Taarer og forblev i længere Tid i denne Stilling. Hun saae op til Himlen og sagde med foldede Hænder: „O, gode Gud! giv mig min Carl igjen!“ hvorefter hun stod op og omfavnede sine Forældre.

„Mine kjære Forældre,“ sagde hun, „jeg nærer

det Haab, at Gud vil høre min Bøn, troer Du ikke ogsaa det, kjære Moder?"

"Jo, mit Barn, jeg troer nok, at Din Carl kommer tilbage; men det Værste af Alt er, at vi ikke vide, hvor han opholder sig."

"Ja, kjære Moder, det er sandt nok; men troe ikke, at det er hans Skyld, at vi ere uvidende derom. Nei, har har selv sagt til mig, og det med Taarer i Øinene, at hans Moder var en Forræder imod ham, og at han nærede Frygt for, at jeg ingen Breve vilde modtage fra ham, da hun vistnok vilde sørge for at faae dem opsnappede, for at gjøre ham mistænkelig for mig. Jeg er derfor rolig og stoler paa hans mig givne Løfte, thi han har udtrykkelig erklæret mig, at jeg, saalænge han lever, hører ham til, og at jeg paa ingen Maade maatte fæste Tiltro til de falske Rygter, som muligen kunde blive udspreidt om ham, enten at han var død eller bleven mig utro. Ja, han har endogsaa givet mig et Tegn, hvorpaa jeg kunde see, om han endnu var ilive."

Forældrene saae taus paa hinanden, uden at gjøre hende noget yderligere Spørgsmaal om, hvad hun meente hermed, deels for ikke at forstyrre hendes Ro, og deels da de afstyrede Alt, hvad der kaldtes Tegn af den Art.

Det Første, min Sophie gjorde om Morgenens, naar hun var staaet op, var at ile ud i sin lille

Have. Her kunde hun sidde hele Timer paa den og saa kjære Græsbænk, som saa ofte havde været et stumt Vidne til vor Lykke, og i sine Tanker tale med mig. „Ak!“ sagde hun saa ofte, „jeg seer af Dit Tegn, som Du har givet mig, min kjære Carl, at Du endnu lever og har mig kjær. Grenene paa Din Gran sige mig det, og see, hvor de bøje sig henover min, ligesom de vilde sige: lad mig omfavne Dig! Hun fremtog da gjerne mit Portrait og førte det til sine smukke Læber. En Nat havde der raset en svær Orkan, som havde revet en stor Deel Blade af mit Træ; da hun den næste Morgen kom ud i sin Have og saae det, blev hun saa fortvilet, at hun ikke lagde Mærke til, at de andre Træer havde lidt ligesaameget af Stormen som mit. Hun løb heel bestyrtet ind til sine Forældre, idet hun med Taarer udbrød:

„Ak! alt mit Haab er nu forspundet. Carls Træ er ødelagt, og han er altsaa ikke mere ilive.“

Med disse Ord faldt hun bevidstløs om i Moderens Arme.

„Men mit kjære Barn,“ sagde Præsten, da hun atter var kommen til sig selv, „hvad er Aarsagen til denne Din Fortvivlelse?“

Hun fortalte nu den Betydning, som vi indbyrdes havde lagt i de to Grantræer, som vi i Forening havde plantet.

„Mit Barn,“ sagde hendes Fader med Mildhed, „at Din Carls Træ har lidt Skade maa ikke be-
drøve Dig. Jeg kommer netop nu tilbage fra min
sædvanlige Spadseretour, og paa min Bei har jeg
ikke seet et eneste Træ eller en eneste Plante, udenat
den er bleven meer eller mindre beffadiget af Stor-
men. Kom og lad os gaae udenfor, saa kan Du
selv overbevise Dig derom.“

„Ja, lad os gaae,“ sagde Moderen; „thi jeg
har slet ikke seet Noget til den Skade, som er steet.“

Da de kom ud i Gaarden, lagde min Sophie
Mærke til den Mængde Straatag, der var blæst af
og havde samlet sig i en stor Bunke i det ene Hjørne
af Gaarden. Det var Taget af deres eget og af
Nabohusene.

„Ak!“ udbød hun, „det Syn har jeg aldrig
seet før.“

„Nei, men det er dog kun Lidet at regne mod
den Skade, som Skoven har lidt. Antallet af de
store Bøgetræer, tom ere fæstede omfuld, er næsten
utroligt, og jeg kan sige med Sandhed, at Grøven
derved har lidt et Tab af over 1000 Specier, da de
omstyrte Træer paa denne Aarstid kun afgive daar-
ligt Brændsel og endnu slettere til andet Brug. Men
lad os engang see, hvorledes det staaer til i Haven.“

Her laa et af de store Bøgetræer omstyrtet og

havde i Faldet taget Grenene med sig af de nærmest staaende Frugttræer.

„Tilgiv, mine kjære Forældre, at jeg som sædvanlig først ilte til min lille Have, uden at lægge Mærke til mine Omgivelser; men da jeg saa Granen i den Tilstand, blev jeg saa fortvilet, at jeg endnu mindre lagde Mærke dertil. — Men see, min Gran har jo ogsaa taget Skade!“

„Nu, mit kjære Barn, der kan Du see, at Sagen ikke var saa farlig, og at man ikke lige strax skal fortvivle. Du seer jo selv, at ikke alene Træerne, men næsten enhver Plante har taget Skade.“

Regnen afløste Stormen, og efter Regnen paafulgte Solskin og Varme. Træer og Blomster gjen vandt derfor efter et Par Dages Forløb atter deres forrige Kraft og Udseende. Og hvo skildrer Sophies Glæde, da hun saa, at Granerne begyndte at skyde nye Knopper. Dette oplivede hende igjen for en meget kort Tid, — da hun atter maatte friste en dyb Sorg, som neppe vilde være overgaaet hende, hvis hun ikke selv var kommen til at modtage Avisen, thi Forældrene havde naturligtviis, dersom de først havde læst den, nok sørget for at faae den gjemt saaledes, at den ikke skulde være kommet hende for Dje.

Hun læste med Begjærlighed hver Dag Aviserne, for om muligt derigjennem at opdage Carls Op-

holdssted. Den Avis, som hun havde modtaget, indeholdt netop Efterretningen om vort Corpses Afmynstring for Ludvig den XIV tilligemed Navnene paa dem, som Kongen havde hædret med sin Roes og Belønning. Ved denne Leilighed fik hun at vide, at jeg var reist med det frivillige Corps til Candia.

„Jeg har nu faaet Efterretning om,“ sagde hun til sine Forældre med rolig Sorgmodighed, „hvor Carl besinder sig. Læs der under Efterretningerne fra Frankrig,“ sagde hun, idet hun skjulte de frembrudende Taarer.

„Naa, det glæder mig ret meget,“ sagde Præsten, efterat have læst det, „at see ham saa hæderlig omtalt i et fremmed Land; men det glæder mig endnu mere, at han har grebet til Sværdet for vore betrængte Medchristne. Min Kjærlighed til ham er derved bleven foreget; thi jeg forsikrer Dig for, at havde han været min egen Søn, havde jeg ligesom befalet ham at tage Deel i dette Tog, og jeg er vis paa, at det har pirret hans Faders Uergjerrighed at see ham opføre sig saa vel. Vi ville derfor daglig bede for ham, at hans gode Hensigt maa lykkes, og at han maa komme lykkelig og vel tilbage.“

„Ja,“ svarede Sophie og hendes Moder paa engang, „vi ville tage ham med i alle de Bønner, vi opsende til Gud.“

De gif derefter Alle i Kirken som det rette Begreb Carl til Jutholm. II.

dested og opsendte i Forening deres Bønner for deres ullykkelige Medtroende.

Cap. IX.

Efterat vi omtrent vare komne 4 Miil tilføes, fik vi atter Modvind og maatte derfor krydse os frem. Da ingen af Corpsets Medlemmer vare sovante, maatte vi derfor næsten Alle udstaae den slemme Søsyge og aflægge vor skyldige Tribut til den gamle Neptun. Men det var endda ikke det Værste, da den ikke staaer saalænge paa; men langt værre var det for os at holde Røjen og vort Opholdssted i Orden. Admiralen kunde ikke tilstede sine Skibssolk at gjøre dette, da Søen gav dem nok at bestille; vi maatte derfor selv gjøre vort eget Arbejde. Vi bleve imidlertid snart vante dertil, og afløge derfor siden det Tilbud, der blev gjort os, at naar vi laae for Anker, kunde Søfolkene gjøre det.

Ombord kjedede vi os og søgte at fordrive Tiden, som vi nu fandt paa. Den bedste Tidsfordriv, som jeg havde, var med min Ven, den unge Hertug af Chateauthierry. Vi kunde gaae flere Timer itræk frem og tilbage paa Dækket, samtalende om den bestaaende Forskjel mellem de forskjellige Stænder. Jeg hørte med Begeistring paa ham, da han besad en meget god Forstand, forenet med et godt Hjerte. Hans Ansfaelser vare aldeles overens-

stemmende med mine, men kun Skade, at vi vare komne lidt for tidligt, da Tidens Aand endnu ikke var modnet nok til, at vi kunde haabe, at vore Ansøelser skulde faae videre Fremgang. Vi haabede vel at komme til at opleve den; men skulde vi døe forinden, vilde vi idetmindste forberede den saameget, som det stod i vor Magt. Min Ven de Braen fik mig ligeledes en Deel af Tiden til at gaae med sine muntre Fortællinger, ligesom Hertugen af la Feuillade vidste at oplive os ved Fortællinger af mange Krigstildragelser fra den ungarske Krig, som ikke alene vare underholdende, men desuden lærerige for unge Officerer, hvoraf vort Corps fordetmeste bestod. Der hengik saaledes en Tid af 4 Maaneder, forinden vi endelig i Begyndelsen af November under malthesisk Flag naaede Standias Havn, en lille befæstet Ø, som laa ligeoverfor Hovedstaden Candia. Her laa en stor Deel af den venetianske Flaade, og da de fik at vide, at vi udgjorde det frivillige Corps fra Frankrig, modtog de os med Glæde og sendte os fra Standia et kraftigt Hurra.

Saa snart Generalcapitainen paa Candia, Morosini, havde faaet Kundskab om vor Ankomst, sendte han en stor Mængde smaa Fartøjer over til Standia for at lette vor Overfart. Almindelig og stormende var Glæden over vor Ankomst. Hvad mig angaaer, da følte jeg en Skjelven fare igjennem hele

mit Legeme, hvad enten det nu var en Anelse eller Frygt, der betog mig ved Synet af den Stad, om man endnu kunde kalde den saaledes, som vi nu skulde bidrage Vort til at forsvare. Den lignede langt snarere en uhyre Gruushob, og man kunde jo egentlig heller ikke vente at faae Andet at see, efterat den havde udholdt en tyveaarig Beleiring. Et saadant Syn kunde ikke Andet end gjøre et sorgeligt Indtryk paa ethvert følsomt Hjerte, og der var Intet af Alt, hvad der mødte vore Dine, som kunde forarsage os nogen Glæde, naar man undtager Synet af den flinke og modige Besætning. De vare Alle muntre og glade ved Synet af os; men de lovede dem vistnok Mere af os, end de maaffee kunde faae Grund til at vente dem. Generalcapitainen modtog os med Glæde, og vi bleve foreløbigt anviste Qvarteer, hvorefter der blev foranstaltet et lille Festmaal tid for os.

Morosini forespurgte sig hos Hertugen af la Fenillade, om hans Folk ikke trængte til at udhvile dem lidt efter Reisen.

„Nei,“ svarede Hertugen, „de kunne gjerne begynde strax, saasnart de blive anviste deres Plads.“

Vi bleve saaledes strax anviste Fortet Andreas, som vi paatog os at forsvare. Her stode vi i over halvanden Maaned, udsatte for Tyrfernes Bomber og Murenes Nedstyrtning. Det kjedede de tappre

Franskmænd, bestandig udsatte for Farer, at maatte ligge ørfesløse her og vente paa, at Tyrkerne skulde angribe dem. De forestillede Hertugen af la Feuillade, at de ikke længere kunde udholde det; men at de derimod troede, at de ved et rask og modigt Udfald vilde kunne gjøre en Ende paa den langvarige Beleiring, og de foretrak langt hellere, sagde de, „at falde paa Wrens Mark, istedetfor at modtage en lidet hæderlig Død bag de faldefærdige Mure.“

Hertugen var selv kjed af dette ørfesløse Liv og lovede at tale med Morosini derom, og uagtet de fjendte Hjendens store Styrke, modtog de hans Løfte med Jubel, da de nu ansaae det for vist, at der vilde skee en Forandring.

Hertugen af la Feuillade listede sig om Natten ud af Fæstningen med en 40 Mand, tog en heel af Hjenden fremskudt Pisketrægt fangen og førte den i Triumph til Morosinis Qvarteer. Morosini glædede sig over denne Hertugens skjæffe Daad og lovede igjennem Senatet at belønne ham derfor. Da Hertugen var kommen tilbage til vort Corps, og vi hørte denne ikke ringe Bedrift, bleve vi endnu mere ansporede til at foretage et almindeligt Udfald.

Det var den første Prøve paa de Franskes Tapperhed, og de vare nu visse paa at vende tilbage til deres Hjem med Laurbær i Hænderne.

Dagen derefter havde jeg Post paa Fæstningens Bold, hvorfra man kunde overskue hele Byen. Men den frembød kun et ynkeligt Syn, da saavel Kirkerne som de fleste af Husene meer eller mindre vare stødte i Gruus; kun en eneste Gaard syntes ligesom at trodse Hjendernes Rugler.

Imedens jeg stod og gjorde disse mine Betragtninger, kom en af Byens Borgere henimod mig og gav sig i Samtale med mig.

„De betragter nok,“ sagde han, „Ruinerne af vor Bye. — Ja, det er desværre nu kun en Gruushob,“ tilføjede han med et Suk, „et Intet imod, hvad den var for tyve Aar siden, eller før Bombardementet begyndte. Den Ruin, De seer derhenne, er St. Pauli Kirke, den lidt længere derfra St. Petri Kirke, og den halvt nedstødte Bygning er vort Regeringssæde; men den er nu ikke mere noget sikkert Opholdssted.“

„Men,“ faldt jeg ham i Talen, „hvad er det for en Gaard derhenne, der ligesom synes at trodse de fjendtlige Bomber og Granater; thi den staaer jo næsten uskadt imellem de andre Ruiner.“

„Ja,“ svarede han, „det maa nok forundre Enhver, som seer det; men man hører saa mange Fortællinger derom, at man snart ikke veed, hvad man skal troe. Man vil saaledes vide med Visshed, at de forrige Gjere af Gaarden, en Holm og hans Kone,

efter deres Død gaae omkring deri Stedet for at slukke Ilden, saasnart den maatte vise sig der, og for at bevogte deres Skatte. Konen var allerede død førend Beleiringen, og Manden faldt under et Udfald efterat have seet sin eneste Søn blive dræbt ved sin Side. Da han var almindelig bekendt for at være en hovedrrig Mand, bleve alle hans Gjemmer efter hans Død undersøgte for om muligt at finde hans Guld, Sølv og Edelftene; men al Søgen var forgjæves. Man fandt Intet uden det Sølvstøi, som daglig blev brugt i Huuset, og af rede Penge kun nogle faa Tusinde. Man har gravet fire Alen dybt saavel i Gaarden, Haven som Kjælderene; ja man har endog nedrevet Skilderummene, men Alt forgjæves, saa at der altsaa er Rimelighed for, at hans Skat er bleven indmuret et eller andet Sted. Det er, som sagt, en almindelig Tro iblandt Folk, at han og hans Kone gaae igjen for at bevogte deres Skatte — men siig mig, skulde det virkelig være sandt, hvad man siger, at de, der døe uden at aabenbare deres Hemmeligheder, ingen No skulle have i deres Grav, men vedblive at gaae igjen til Dommедag."

„Men, min kjære Ven," sagde jeg til ham, da jeg sølte Medlidenshed med hans Overtro, „hvorledes kan De dog troe, at de Døde mere skulde have Noget herpaa Jorden at udrette! Nei, min Ven, naar Sjælen har forladt Legemet, svinger den sig op til

Manderne's Rige og er da løst fra alle jordiske Baand. Ellers maatte jo ethvert Menneſte være forpligtet til at aabenbare enhver af ſine Hemmeligheder, ſom maatte kunde kaſte Bane over hele hans Familie. Hvad Sjælen fører med ſig til Ewigheeden, det er Samvittigheden eller Bevidſtheden om vort Livs Førelſe. Den, der har handlet vel, gaaer altsaa derhen med en god Samvittighed, og kan derfor glæde ſig ved at beſſue Guds Herlighed ſom en god Chriſtens Løn efter et velført Liv; men vee den, ſom har handlet uretfærdigt, uden at have gjort Bød for ſine Synder, han fører en ond Samvittighed med ſig og har han end formaaet at ſkjule ſine ſlette Handlinger for de jordiske Dommere, ſaa maa man dog holde ſig overbeviiſt om, at han vil lide ſin velſortjente Straf for Guds Domſtoel.“

„Jeg takker Dem ret meget,“ ſagde Borgeren, for hvad De her har ſagt mig, da jeg nu kan tage de Afdødes Forſvar imod de taabelige Rygter. Afdøde Holm var en god og retſkaffen Mand, og Gud belønne ham for alt det Gode, han har ſtiftet? Skjøndt danſt af Fødsel, viſte han ſand Fædrenelands-Kjærlighed til vor De. Han ſkjænkede ſaaledes ikke alene en Million til Udruſtningerne, men deeltog ſelv tiligemed ſin ſyttenaarige Søn, i Kampen, ſom om det var for hans Fødeby, og ſom ſagt, de ſaldt begge paa Vrens Mark, begrædte af hele Byens Befolk-

ning. Kun Skade, at man ikke kan komme efter, hvor han har skjult sin Formue, som efter Eigende skal være umaadelig stor, da jeg er overbevist om, at vi ved Hjælp af den vilde kunne fritjøre os aldeles for Tyrkerne."

"Det forekommer mig," sagde jeg, da han var tilende med sin Fortælling, „at De sagde, at Holm var en dansk Mand."

"Ja," svarede han, „og det en ægte Dansker, som han selv saa ofte har sagt."

"De kan ikke troe," sagde jeg, idet jeg gav den gode aabenhjertige Mand Haanden, „hvor De har glædet mig med denne Fortælling. Da jeg selv er en dansk Mand, er det en Selvsølge, at det glæder mig, at høre en af mine Landsmænd saa hæderligt omtalt blandt Fremmede. Jeg tør maaffee spørge Dem, min Herre, om Deres Navn og Bopæl, da jeg agter at indbyde mig selv hos Dem, for at erholde nærmere Oplysninger om min saa høit agtede og ærede Landsmand."

"Mit Navn, min Herre," sagde han, „er Minthon, jeg er Smed af Profession og boer i St. Lucas Stræde. Mit usle Hjem skal til enhver Tid staae aabent for Dem, naar De vil bevise mig den Glæde at besøge mig."

Med disse Ord forlode vi hinanden, idet jeg lo-

vede snart at ville besøge ham. Men jeg fik ham aldrig mere at see.

Den samme Dag, som jeg havde den ovenangførte Samtale, begav Hertugen af la Feuillade sig efter Løfte til Generalcapitainen, for at opfordre ham til at gjøre et almindeligt Udsald.

„Min kjære Hertug,“ svarede den sindige Monozini hertil, „harde De saa ofte som jeg prøvet, hvad man kan vente af Eligt, vilde De sikkert være den Første til at forraade det, istedetfor at tilskynde dertil. I den Tid jeg har havt Overcommandoen har jeg forsøgt flere Udsald, men har Intet kunnet udrette, uagtet mine Folk have kæmpet med roesværdig Tapperhed, og vlist hele Verden, hvad en lille Flok modige og enige Mænd kan formaae, ligeoverfor en tidobbelst saa stor Etyrke. Derfor min kjære Hertug, maa jeg paa det Bestemteste fraraade det, især da vi neppe have Folk nok til at forsvare Staden. Ethvert nok saa ringe Tab vil blive føleligt, og jeg maa med Smerte tilstaae, at jeg har mistet over 7000 Mand alene ved Udsald, og alligevel have vi ikke udrettet det Allermindste, men hvor kan man undre sig derover, da vi altid ved slige Leiligheder have tyve Mand mod een mod os.“

„Ja, det er vel sandt,“ sagde Hertugen, „at vi have en dobbelt saa stor Etyrke imod os; men jeg har dog t. Gr. engang med titusinde Ungarer slaaet

fyrræogtyvetusinde Tyrker, saaat jeg ikke nærer nogen Frygt for at kæmpe med dem. Mine Folk ere allerede længe kjede af at staae ørkesløse, og jeg maa tilstaae, at vi ere komne herover i det Haab at komme til at møde Tyrkerne i aaben Mark og ikke for at lade os nedskyde som Hunde i den ødelagte Fæstning. Maltheserne ere af samme Mening som vi og lad os derfor ikke mere tale derom, men imorgen handle."

"Min kjære Ben," sagde Morosini, "jeg beder Dem endnu engang at høre mig. Om en Maaned have Tyrkerne selv Beleiringen, og for de atter begynde den, faae vi en betydelig Forstærkning. Da først kunne vi gjøre et Udfald med Gæstertryk; men nu ere vi altfor svage til at gjøre det. Jeg haaber, at De vil give efter for disse mine Grunde, da jeg hverken kan eller vil paatage mig Ansvaret derfor."

Hertugen gif bort uden at svare et eneste Ord.

Da de Franske fik at høre, hvad Morosini havde svaret Hertugen, kom der et stort Røre imellem dem.

"Vi staae ikke under Morosinis Commando," sagde de, idet de harmfuldt sloge paa deres Baaben, "og kunne derfor gjøre, hvad vi ville, uden hans Samtykke eller Tilladelse. Altsaa imorgen gjøre vi et Udfald tilligemed Maltheserne, og det uden at spørge ham tilraads."

„Hvad er Deres Mening, min kjære Ven,“ spurgte den unge Hertug af Chateauthierry mig, „om Alt dette?“

„Ja, man kan jo ikke sige Noget dertil,“ svarede jeg, „da jeg anseer det for min Pligt at følge Corpsen uden at gjøre nogen Indvending.“

„Da maa jeg dog sige Dem,“ faldt han mig i Tale, „at jeg troer, at vi handle urigtigt.“

„Ja,“ svarede jeg, „jeg er ganske af samme Mening, da jo Morosini er en forstandig Mand og vist gjerne vilde opfylde vort Ønske, saasnart han saa, at det kunde føre til et heldigt Resultat. Hans lange Krigsføren med Tyrkerne har naturligviis tilfulde lært ham, hvad vi kunne vente af et Udfald. Og maae vi ikke selv vente os det Værste, naar vi tænke paa, at Tyrkerne maaskee have totusinde Mand paa hvert hundrede, som vi have heri Fæstningen. De skal faae at see, at Morosini har Ret, naar han siger, at vi ikke ville udrette Andet end faae en Deel Folk ødelagte.“

Imedens Franskmændene bestemte et Udfald til den næste Dags Morgen og gjorde Regning paa Maltheserne, havde Morosini ikke hvilet, men var strax ilst til Sidstnævnte og foreilte dem det Urigtige i at foretage et Udfald, da de derved ikke alene kunde udsætte Fæstningen for Fare, men ikke

engang funde haabe at udrette det Mindste til det fælles Vel.

„Generalscapitainen,“ sagde Obersten for de malthesiske Tropper, „er vor Vereommandeur; han har ved sine mange indhentede Erfaringer Ret til at fordre at blive hørt, og hvad mig angaaer, da underkaster jeg mig i Et og Alt hans Mening.“

„Og vi“, udbrøde Officererne som med een Mund, „følge uden nogensomhelst Indvending vor Oberst.“

„Meget vel, mine Herrer,“ sagde Morosini, „lad saa Franskmændene kun forsøge deres Lykke; men jeg vil indestaae for, at de ikke ville faae Grund til at rose sig deraf, men derimod haardt komme til at fortryde, at de ikke have villet høre min begrundede Advarsel. Det vil her gaae, som Ordsproget siger: den, der ikke vil høre, maa føle; og jeg takker min Gud og eder Alle for, at I have hørt mig. Det er allerede et stort Tab for os, at vi ville komme til at undvære de Franskes Hjelp; thi jeg kan jo nok allerede tænke mig Følgerne af deres Udsald. De ville lide et Nederlag, trække dem tilbage under Beskyttelse af Fæstningen og derefter forlade os.“

Neppe havde Morosini med disse Ord forladt Maltheserne, før Hertugen af la Feuillade kom for at lade dem vide, at han havde bestemt Udsaldet til næste Dags Morgen. Han gjorde sikker Regning

paa, at de efter deres foregaaende Aftale vilde følge ham, „og,“ som han sagde, „De har ikke Noget at frygte for, da han nok skulde føre dem til Sejer og Hæder.“

„Ja“, svarede Obersten, „hvis De har erholdt Morosinis Tilladelse dertil, skal jeg og mine Folk villig følge Dem; men uden hans Tilladelse kunne vi ikke, da vi maae erkjende ham for vor Overbefalingsmand.“

„Hm!“ udbrød Hertugen, „det forekommer mig at være en noget feig Undskyldning, og jeg tilstaaer, at jeg mindst havde ventet den af Dem, Herr Oberst, som en gammel Krigsmand.“

„Min kjære Hertug,“ sagde Obersten gauffe rolig, „De er i Deres bedste Alder, har et fyrigt Blod, og som jeg kan tænke, kun indladt Dem paa dette Foretagende for derved at høste en endnu større Berømmelse, derfor skal jeg ikke veje Deres maaskee noget uoverlagte Udtryk, — men troe mig som en gammel og erfaren Krigsmand, at Deres Beslutning — med al Agtelse for den Erfaring, som De har indvundet paa Deres tidligere frigeriske Løbebane, — at foretage et Udfald mod en Dem saa langt overlegen Fjende ikke vil eller kan føre til Andet end til Deres tapre Folks Fordærvelse. Jeg beder Dem derfor paa det Instændigste, ikke overilet at forkaste det Raad, som Morosini efter sin bedste Overbeviisning har

givet Dem. Som sagt, uden hans Samtykke hverken kan eller vil jeg følge Dem, og det saameget mere, som jeg af Ordenens Stormester har modtaget den udtryffelige Befaling, Intet at foretage mig uden Generalcapitainens Samtykke."

"Jeg takker Dem meget, Herr Oberst," sagde Hertugen som en Mand der har næret et feilslagent Haab, „for Alt, hvad De har havt den Godhed at sige mig. Jeg veed nu, hvad jeg har at vente mig, og anbefaler mig derfor paa det Bedste."

Cap. X.

Den næste Dag før Daggrn, den 16de December 1669, drog Hertugen af la Feuillade ud af Candias Fæstning. Da vi vare komne ud af den, gjorde vi holdt.

Vi bleve derpaa inddeelte i smaa Afdelinger, og hver enkelt fik sine Instruxer med Hensyn til Angrebsmaaden; selv medtog han dem, som vare de bedste Fægtere. Jeg fik saaledes Plads paa hans venstre Side.

Da Alt var ordnet, begyndte vi at gaae raft fremad. Med beundringsværdig Enildhed forstod Hertugen at angribe Tyrkernes Piketvagter uden Larm, ja uden at en eneste undveeg ham.

Vi kom saaledes ganske ubemærkede ind til deres Skandse. En Fange, som Hertugen havde taget

med sig, lod han slippe løs. Denne kastede sig over Skandsen med et uhyre Brøl.

Dette Krigspuds gjorde sin Virkning, da vi samtidig med ham besteg Skandsen. Dette uventede Angreb indjog Tyrkerne en saadan Skræk, at de flygtede bort i en saadan Forvirring, at Officererne ikke formaaede at holde dem tilbage."

Hertugen begyndte allerede at betragte sig som Herre over Skandsen, men Tyrkerne, som bleve hidkaldte ved Skuddene, styrtede frem i svære Kolonner. Nu begyndte Kampen med Hidsighed fra begge Sider.

Uagtet de Franskes store Tab, og Hertugen selv blødte af flere Saar, vilde han ikke give sig.

Endelig, da han næsten saa sig affsaaren, gav han Befaling til Retirade. Fægtende og i roesværdig Orden trak vi os tilbage.

Vi troede os allerede uden al Fare, da vi med Et bleve omringede af en uhyre Mængde Tyrker, som laae i Baghold ved en Skrænt, saaledes at vi ikke kunde see dem.

Nu begyndte Kampen med rasende Heflighed. Her faldt mange af de franske Aldelsmænd, ja Hertugen af la Feuillade var bleven et sikkert Offer, vare jeg og min Ven de Braen ikke komne ham til Undsætning. Men, neppe saa jeg ham besriet, førend jeg fik et Slag i Hovedet og styrtede bevidst-

løs af min Hest. Hvor længe jeg laae saaledes er mig ubevidst, men da jeg atter aabnede mine Dine og kom til min Bevidsthed, hørte jeg et uhyggeligt Brøl, og saae en Dre hævet over mit Hoved, men til al Guds Lykke kom Storveziren til i det Samme og befalede Tyrkeren at holde inde. Skjønt uvillig lod denne Dren synke.

Jeg blev nu tiltalt paa Græst og fik Befaling til at reise mig. Jeg lagde Mærke til, at de Omkringstaaende opmærksomt betragtede min høire Haand, uden længe at kunne vide hvorfor, indtil det endelig faldt mig ind, at jeg der bar den kostbare Ring, som den franske Konge Ludvig den XIV havde foræret mig. Med stor Sorg maatte jeg trække den af Fingeren og give Storveziren den.

Han betragtede den længe og opmærksomt.

„Hvorledes,“ udbød han endelig, „er Du kommen i Besiddelse af denne kostbare Ring, som saavidt jeg kan see kun bliver baaret af en fransk Prinds, og hvem er Du? maaskee en saadan?“

„Nei jeg er dansk af Fødsel, og har idag modtaget den af en af de Faldne i hans Dødsstund“.

„Hører Du da til de franske Frivillige, som ere komne hertil?“ spurgte han.

„Nei,“ svarede jeg atter, „jeg er, som jeg allerede har sagt, dansk Underfaat, kommen hertil Grev Carl til Jutholm. II. 8

i Handelsforretninger og imod min Willie bleven tvungen til at deeltage i Kampen mod Tyrkerne. Jeg er villig til at give Løsepenge for at gjenerholde min Frihed, naar De vil sige mig hvormeget."

"Hvad er dit Navn og din Herkomst," spurgte han videre, "i hvilken Provins er Du født, og hvad er dit Erhverv i dit Fædreland?"

"Mit Navn er Jendekov, jeg er født Greve, og min Faders Gods ligger paa Den Sjælland faa Mile fra Hovedstaden Kjøbenhavn."

"Hvis det virkelig forholder sig saaledes, som Du har sagt," vedblev han, "Noget, hvorum jeg nok skal faae nærmere Underretning, skal Du erholde din Frihed tilbage, mod at erlægge mig £ 50 i Løsepenge, men heller ikke før."

Jeg gif villig ind derpaa, og sad mig strax paa Stedet til at skrive følgende Brev til min Fader:

„Candia den 16de December 1669.

Kjære Fader!

Det er med Sorg og Bæmød, at jeg herved underretter Dig om, at jeg er falden i Tyrkernes Hænder. Vi gjorde imorges, 600 Mand stærke, et Udsald imod Tyrkerne og kæmpede uafbrudt i tre Timer, men Resultatet blev, at vi med stort Tab maatte trække os tilbage. Denne Kamp kostede mange tapre Adelsmænd Livet, deriblandt navnlig Gre-

verne af Villemor og Taveanes, og Andre slap
 kun derfra med Livsfare, efterat være blevene haardt
 saarede, saaledes som d'Aubusson, de Montmo-
 rin, de Crequy o. A. Som jeg haaber er jeg
 den eneste af dem Alle, som er faldet i Tyrkernes
 Hænder, men vil kunne friskjøbe mig, mod at udbetale
 til Storveziren £ 50 i Løsepenge. Min kjære Fa-
 der, Du har vist oftere hørt omtale, hvor haardt de
 Christne Slaver blive behandlede af Tyrkerne, og jeg
 haaber derfor, at Du snarest muligt om ikke for min
 saa for din første Kjærligheds Skyld vil have Med-
 lidenhed med mig og sende mig de forlangte Løse-
 penge, som man dog efter Omstændighederne ikke
 kan kalde Andet end godt Kjøb. Da Storveziren
 forlanger af mig, at jeg skal oversætte for ham, hvad
 jeg her har skrevet, i det græske Sprog, er jeg nødt
 til at fatte mig i Korthed, i Tillid til Gud, at det
 snart maa komme til Dig og røre dit Hjerte.

Din hengivne

Carl Zenderov."

Da jeg havde oversat dette mit Brev i det
 ovenfor omtalte Sprog, befalede Storveziren mig, at
 jeg skulde klæde mig af, da mine Klæder efter gam-
 mel Skik skulde deles imellem dem, der havde taget
 mig til Fange, ja, om det end var min Skjorte,
 maatte jeg tage den af.

Efterat jeg derpaa var bleven belagt med Jern og Lænker, fastede en af Slavevogterne en grov Lærredshabit i Form af en Slaabrof over mit nøgne Legeme, og man kan let tænke sig, hvor den maatte stikke og rive min fine Hud, som var vant til noget ganske Andet. Men det var endda ikke det Værste — hvad der smertede mig meest var Tabet af min Sophies Portrait. Jeg holdt det frampagtigt i min Haand, men det blev revet ud deraf med en saadan Kraft, at Rammen gik itu, og selve Portraittet faldt bagvendt til Jorden, ligesom for at foragte dem, der havde brugt Bold imod det.

Jeg faldt paa Knæ for Storveziren og bad ham med Taarer om at maatte beholde det.

„Nei,“ svarede han spottende, „da jeg sees, at Du har det saa kjær, beholder jeg det, for at bruge det som en Drivspjeder for Dig. Naar Du nemlig opfører Dig vel, skal Du faae det hver Aften, naar vi gaae til Bøns, imod at Du giver det tilbage om Morgenens, for Du gaaer til dit Arbejde, men det allermindste der klages over din Opførsel, kommer Du aldrig mere i Besiddelse deraf.“

Jeg takkede ham paa mine Knæ for den store Naade, han beviste mig, og lovede ham Trost og Lydighed i Alt, hvad han befalede mig.

„Ja, nu faae vi jo at see,“ svarede han, „uden det gaaer det Dig ilde, men opfører Du Dig derimod

vel, vil jeg med Tiden lette Dig dit Arbeide. Allerede idag vil dit Brev afgaae til Constantinopel."

Foruden den ovenfor omtalte Slaabrof fik jeg en gammel Turban paa Hovedet, der var saa stor, at den sank mig heelt ned over Dinene og derfor gav Anledning til mange spottende Bemærkninger fra Tyrkernes Side. —

Min Hovmester, som mine Tæjere ville kunne erindre fra det Foregaaende, havde i al den Tid han læste med mig, stadig gjort sig Umage for til Fuldkommenhed at lære mig det græske Sprog, da det var hans højeste Ønske, at jeg skulde være Præst. Dette hans Ønske gif imidlertid, som man seer, ikke i Opfyldelse, men mit Kjendskab til det græske Sprog, kom mig nu desuagtet ret tilpas, da jeg nu kunde forstaae ethvert Ord, som blev talt. —

Jeg blev nu af Slavevogteren ført hen til de andre Slaver. De betragtede mig med Bæmød, da de bedre end jeg vidste, hvad jeg havde at vente mig, ja der var endogsaa iblandt dem en gammel Mand, som smeltede hen i Taarer, da han fik Øje paa mig, og sagde ganske sagte hen for sig: „Ak, den Ulykkelige, han skal ogsaa lide, fordi han har kæmpet for vor De. Det er vel tungt for en Familie at see sine kjære falde for Tyrkernes Hug, men endnu tungere er det at være deres Slave.

Mere hørte jeg ikke, da jeg i det Samme blev overfaldet af hidtil ikke kjendte Smerter i alle mine Lemmer. Mine nøgne Fødder smertede mig for hvert Skridt jeg tog, og det blev mig saameget desto føleligere, som jeg endnu aldrig havde sat mine bare Fødder paa Gulvet. Jernene gnavede min Hud, og hvilke Smerter foraarsagede ikke de tunge Pænker mig, da de for hvert et Skridt jeg tog, sloge omkring mine Been.

Skjont Slavevogteren som alle sine Lige var meget raa, følte han dog Medlidenhed med mig, da han saa, hvilke Smerter det foraarsagede mig, og han søgte derfor at lindre mig dem, ved at give mig et Par Sandaler.

Da jeg Intet ejede, kunde jeg kun som en Erstatning derfor give ham min hjerteligste Tak. Jeg søgte derefter, ved, i Mangel af noget Bedre, at bevifle mine Jern med Straa, at beskytte mit Legeme mod den isnende Kulde, de foraarsagede.

Det var allerede hen imod Aften, da jeg ankom til mit Bestemmelsessted, og ikke længe efter bragte en af Storvezirens Slaver mig efter Aftale min fjære Sophies Portrait. Jeg modtog det med en saa inderlig Glæde, at jeg for et Djeblig glemte at min Kummer, indtil endelig Slavevogteren kom for at føre os ind i et stort Telt, hvor vi skulde have den saakaldte Aftensmad, som bestod af mug-

gent forgjæmt Brød, noget fordærvet Kjød og nogle Krukker fyldte med Vand.

Uagtet jeg var meget hungrig, kunde jeg dog ikke nyde noget af den fordærvede Spise, der sættes frem for os; et Stykke af en Brødskorpe var det Hele, hvormed jeg stillede min Hunger.

Efter endt Maaltid bleve vi førte til Ruinerne af et afbrændt Slot, hvor Slaverne havde deres Nattequarteer. De af dem, der vilde ligge i den fugtige, raa og usunde Kjælder, havde vel et Loft over dem, og de, der ønskede det, kunde faae Natteleje oppe i Stuen, men her tilbød der sig ikke mange Steder, hvor man kunde skjule sig for Regn og Slud. Af Frygt for den qualme og usunde Luft i Kjælderen, foretrak jeg at ligge i Stuen under aaben Himmel. Da jeg var kommen derop, tog jeg mit Leje i Djesyn. Der foresandtes vel nogle gamle Dækkener, men langt fra saamange, at de vare tilstrækkelige for os Alle, og derhos endeel muggent Halm, som ved den lange Brug var bleven ligesom Haffelse see det var hele vort Natteleje. Efterat jeg havde udsøgt mig et Sted til Matten, faldt jeg paa Knæ og bad inderlig til Gud, at han vilde røre min Faders Hjerter saaledes, at jeg snart kunde see en Ende paa mit Slaveri.

Til min store Forundring blev jeg, efterat jeg havde fremmumlet denne min Bøn i det danske Sprog,

for at ingen af de Andre skulde forstaae mig, af en af mine Medslaver tiltalt paa Dansk.

„Bliv ikke bange,“ sagde han, „jeg hører, at Du er fra Danmark, den, der tiltaler Dig, er en ægte Dansker, og ligesom Du en Slave, men for Alting, svar mig ikke, før jeg har udtalt, da det under haard Straf er forbudt os Slaver at føre Samtale med hinanden. Gjør ligesom jeg, min kjære Landsmand, fast Dig paa Knæ og lad, som Du beder, og vi kunne da uforstyrrede, da Ingen vil kunne forstaae vort Sprog, fortsætte vor Samtale.“

„Du har formodentlig været med idag ved det Udfald, som blev gjort fra Fæstningen?“ sagde han.

„Ja desto værre for mig.“

„Det blev tappert udført,“ vedblev han; „men desto værre som sædvanligt uden Nytte. Det har undret mig meget at høre, at kun saa Faa deeltog deri, men jeg troer at kunne gjette mig Grunden dertil. Generalcapitainen har formodentlig anseet sig altfor svag til at kunne haabe noget heldigt Resultat af et almindeligt Udfald, de fremmede Tropper have ikke villet høre ham og have derfor til deres egen Skade forsøgt et Udfald.“

„Ja, ganske rigtigt, saaledes er det tilgaaet,“ svarede jeg.

„Jeg har endnu kun Gæt at sige Dig, min kjære Landsmand, og det er, at, naar Du taler om Gene-

ralcapitainen, maa Du vogte Dig for nogensinde at benævne ham ved Navn, da Straffen derfor er Døden."

Med disse Ord fastede han sig paa sit Leje, idet han sunkede dybt.

Jeg takkede ret inderlig min Gud for den Lykke, at jeg i min store Nød var truffet paa et Menneske, som talte mit Modersmaal.

Som han havde sagt mig, var jeg forbleven liggende paa mine Knæ, som om jeg bad, og jeg fortalte ham nu, at jeg var født paa Sjælland, at mit Navn var Grev Carl Zendekov, hvorfor jeg jeg var kommen til Den Candia, samt hvad der var mødt mig paa denne skønne De.

Vi turde nu, for ikke at vække Opsigt, ikke længere tale sammen og sagde derfor hinanden Godnat.

Cap. XI.

Jeg fastede mig nu paa mit Leje og gjorde mig al mulig Umage for at falde i Søvn; men det var og blev mig umuligt, da min Slaabrof ikke alene skaffede mig en unaturlig hidtil uvant Varme, men tilmed gnavede mig, som man kan tænke sig, naar man første Gang tager et uldent Stykke paa sin bare Krop, indtil jeg endelig faldt i en feberagtig Søvn.

Da Bogteren den næste Morgen kom for at føre

os til vort Frokostmaaltid, befandt jeg mig saa ilde, at det var mig umuligt at holde mig opreist.

„Bliv Du kun liggende min Ven,“ sagde Slavevogteren til mig, da han saa, hvorledes jeg havde det, „med Dig kan jeg nok see, at jeg Intet kan udrette.“

Efter disse Ord gik han bort med de Andre, hvoriblandt min gamle Ven, som jeg lige ovenfor har omtalt, befandt sig, og som, idet han gik ud af Døren, tilkastede mig et faderligt, medlidende Øjeblik, idet en Taare, ledsaget af et dybt Suf, gled ned af hans rynkede Kinder.

Imod Forventning havde jeg beholdt min kjære Sophies Portrait. Da jeg var alene, tog jeg det frem og betragtede det. Hun smilede mig imøde, som om hun vilde sige: „Sørg ikke, min kjære Carl, jeg er jo hos Dig for at trøste Dig.“ Med Inderlighed trykkede jeg hendes Billede til mit beflemte Hjerte, og jeg faldt atter i en feberagtig Søvn. Hvorlænge den varede, veed jeg ikke; men nok er det, da jeg vaagnede, saa jeg en Læge staae ved min Seng, idet han med Opmærksomhed undersøgte min Puls og hele mit Udseende.

Da han efter sine Undersøgelser ikke kunde nære nogen Tvivl om, af hvilken Sygdom jeg leed, gjorde han mig kun saa Spørgsmaal, og til min Skræk hørte jeg, at jeg efter hans Anordning skulde flyttes

et andet Sted hen. Jeg nærede nemlig Frygt for, at jeg herefter skulde have mit Qvarteer i den usunde Kjelder; men Gudskeelov, den blev mig snart betaget, da jeg lagde Mærke til, at de bare mig ud af Porten. Underveis faldt vel den Tanke mig ind, at de vilde begrave mig levende; men da den Omhyggelighed, hvormed jeg blev behandlet, ikke kunde undgaae min Opmærksomhed, bragtes jeg snart igjen ud af denne Tanke. De, der bare mig, bleve ved at gaae, indtil de naaede en stor Bondegaard. Der var her opslaaet et Telt, hvor de bare mig ind og lagde mig paa en Feltfeng. En Sygevogeterske kom kort efter hen til mig med et Glas Vand, som hun satte for min Mund. Jeg drak, og det ligesom oplivede mig for et Øjeblik; men der kom snart efter en døsig Søvn over mig, som varede en lang Tid, indtil jeg endelig blev vækket ved Lyden af flere Stemmer.

Det var Storveziren tilligemed Lægen og endeel andre Officerer. Storveziren plejede gjerne daglig at besøge Lazarethet for at paasee, at de Syge fik deres tilbørlige Pleje, ja ofte opholdt han sig der en 2 à 3 Timer, saafremt hans Tid tillod det.

„Naa“, sagde han smilende, da han saa, at jeg var vaagen, „Du agter dog vel ikke at døe fra den smukke Dame, som Du elsker saa høit?“

Jeg rystede benægtende med Hovedet, da min

Tunge allerede som en Følge af min Sygdom var bleven lammet.

Mine Jern og Lænker bleve nu paa Storvezirens Befalning tagne af mig, jeg blev bragt ind i Lazarethet, iført fint Linned og lagt paa en meget god Seng.

„De svarer mig nu,“ sagde Storveziren til Lægen, „med Deres Hoved for hans Liv.“

„Ja, Herre, jeg skal gjøre Alt for ham,“ sagde Lægen sukkende, „og jeg haaber for min egen Skyld at have det Held at heldebrede ham, uagtet Enhver jo veed, at den Sygdom, hvoraf min Patient lider, nemlig Pesten, næsten er uhelbredelig.“

„Meget vel,“ svarede Storveziren; „thi Du maa vide, at jeg ved hans Død mister £ 50; lever han derimod, skal Du deraf for Din Umage faae de 10.“

Det var altsaa de £ 50, som var Aarsagen til den milde Behandling, jeg fik fremfor de andre Slaver, ellers var jeg vist ligesom de bleven lagt ned i Kjelderens, overladt til mig selv og den Pleje, som mine Medslaver Morgen og Aften af Medlidenhed vilde yde mig, og var det bleven Tilfældet, da var jeg upaatvivlelig bleven et Offer for Pesten.

Uagtet al anvendt Flid fra Lægens Side var jeg ofte Døden meget nær, og han udbrod ofte sukkende: „Ja, det er ude med mig, og det uagtet jeg

opbyder Alt for at redde ham; men al min Nøje er forgjæves."

Jeg henlaa saaledes i en vedvarende Dødsighed og plaget af legemlige Smerter indtil Midten af Marts Maaned.

"Ja" sagde Lægen en Dag til Sygevogetersken, "kan han overleve denne Dag, saa ere vi frelst; thi da staaer det netop imellem Liv og Død med ham; men skulde han i min Fraværelse blive endnu slettere, da maa Du uden Ophold jende mig Bud."

Men Gud være lovet, hun blev fritaget for denne Uleilighed. Da Kloffen omtrent var 12, kom jeg til at hoste, hvorved jeg atter gjenerholdt den Luft, jeg hidtil havde manglet.

"Hvorledes har Du det nu?" spurgte min Sygevogeterske mig, idet hun kom hen til mig, med bærende Stemme.

"Jo, tak," svarede jeg, "jeg befinder mig nu meget bedre."

I det Samme kom der en heel Deel gnuelt Sliim op af mig.

"Gud være lovet," udbrød hun, "nu er det Værste forbi."

Og hun havde Ret, da jeg fra dette Djeblik af Dag for Dag sporede Bedring.

Storveziren havde hver Dag hørt til mit Befindende, og da han regelmæssig indsendt sig til be-

stemt Tid paa Lazarethet, blev han, saasnart han var ankommen, strax underrettet om, at jeg var i Bedring.

Han kom strax derefter ind til mig, tiltalte mig venlig og spurgte, hvorledes jeg befandt mig.

Da Lægen, som kom til i det Samme, hørte, at jeg svarede, at jeg befandt mig langt bedre, blev hans Ansigt synlig opklaret; han kom hen til mig, eftersaae min Spyttebakke og udbød, da han havde seet dens Indhold: „Jeg kan nu være aldeles rolig og sikre Dig en snarlig Helbredelse, da Du nu har overstaaet det Værste.“

„Er Du ganske vis derpaa?“ spurgte Storveziren.

„Ja,“ svarede han bestemt, „jeg har et sikkert Kjendemerke, som endnu aldrig har slaaet feil, og er derfor ganske rolig i saa Henseende.“

„Saameget destobedre,“ udbød Storveziren, „for Dig og ham. — Men, min Kjære, hvorledes kan det være, at Din Fader lader saalænge vente paa sig? Det er nu tre Maaneder siden Du skrev ham til, og endnu er der ikke, skjøndt det kunde være skeet, kommet noget Svar fra ham.“

„Ja det er forunderligt nok,“ svarede jeg, „men det er jo muligt, at Vinteren, som i de nordlige Lande ofte er saa stræng, at den regelmæssige Postgang i

hele tre Maaneder gaaer i Staae, kan være Skyld deri."

"Ja, ja," svarede han, "lad os endnu see Tiden an i en tre Maaneders Tid; indtil den Tid kunne vi da være visse paa at modtage Svar."

Jeg blev meget glad over denne forlængede Frist.

Efterat Storveziren havde seet til, og talt med de øvrige paa Lazarethet henliggende Syge, hilste han paa os Alle og gik bort.

Da han og Lægen vare gaaede, faldt jeg i en rolig Søvn, som varede i flere Timer, og hvorefter jeg befandt mig saa styrket, at jeg igjen kunde tænke paa min kjære Sophie. Jeg fremtog derfor hendes Portrait for atter at gjensee det saa kjære Billede, som jeg ikke saalænge havde seet, da jeg under min Sygdom næsten aldeles var berøvet Synet; jeg takkede derfor Gud af mit ganske Hjerte, fordi han atter gjengav mig det, saa at jeg atter var istand til at see Billedet af den Qvinde, som var mig kjærest her paa Jorden.

I Sengen ved Siden af mig laa der en tyrkisk Officer, som stedse betragtede mig med ondskabsfulde Djekast, uden at jeg kunde vide hvorfor. Da vi vare blevne saa vel, at vi maatte nyde den friske Luft, stødte vi engang paa hinanden i Gaarden, hvor vi gik omfring.

„Var Du ikke,“ tiltalte han mig, „med ved Udsaldet den 16de Decbr., og jatte Dig tappert til Modværge?“

„Jo,“ svarede jeg, „De mener formodentlig i det Djeblif jeg blev tagen tilfange.“

„Ja ganske rigtigt, og isaafald er Du ogsaa den, som er Skyld i, at jeg saalænge har maattet udstaae saamange Smerter. Men Alherren og den store Prophet være lovet, jeg er nu atter bleven karff og rørig, og i den store Prophets Navn tilgiver jeg Dig, uagtet jeg ikke skal nægte, at jeg har hadet Dig til Døden i den lange Tid jeg har maattet lide paa Grund af det slemme Hug, Du gav mig. Men jeg har nu ikke længere nogen Grund til at være nedslaaet, men tværtimod til at være glad, da Storveziren har lovet mig, naar jeg bliver saa vel, at jeg kan taale at reise, at jeg da maa vende tilbage til Constantinopel til mine kjære Børn og mine Slavinder. Det er nu tyve Aar, siden jeg forlod dem og mit kjære Hjem, og jeg forudseer allerede i Tanterne den Glæde, som min Hjemkomst vil forarsage dem. I denne lange Tid har jeg saa ofte været saaret og lidt meget, men aldrig før saameget som denne Gang, og oftere har jeg under min sidste Sygdom tænkt hos mig selv, at jeg maaskee aldrig mere fik dem at see. Siden jeg reiste hjemmefra, har jeg mistet fire af mine Slavinder og har nu kun fire

tilbage, men jeg er ogsaa tilfreds dermed, skjøndt jeg maa have ti. Før min Afreise skal jeg imidlertid, da jeg anseer Dig værdig dertil, gjøre alt det Gode, jeg kan, for Dig. Jeg staaer temmelig høit anstreven hos Storveziren og kan derfor udrette Meget for Dig, kun Friheden kan jeg ikke udvirke for Dig, men jeg troer vel at kunne formaae ham til at tage Dig til sin Huuslave. Isaaald vil Du faae det godt, da han er mild og god mod dem, der forrette deres Arbejde med Flid. Al!" sagde han med et Suk, „gid Du var en Musselman, jeg vilde da give Dig min Datter til Slavinde; hun er meget smuk og Ingen kan nægte, at Du er en tapper Krieger og allermindst jeg, som, efterat jeg var bleven saaret, var Vidne til, at Du i et Djeblif ikke nedjablede mindre end ti Mand, saaledes at de døde paa Stedet. Jeg havde en ladt Pistol hos mig, som jeg i min liggende Stilling affyrede efter Dig, men paa Grund heraf og dine raske Bevægelser gif Kuglen til stor Harm for mig forbi, udenat træffe hverken Dig eller nogen Anden."

Engvogtersten kom nu for at sige os, at Storveziren var ankommen, og at han vussede at tale med os. Vi gave hinanden Haanden og fulgtes, skjøndt Christen ligeoverfor Musselman, ad som Benner op paa vort Værelse."

Grev Carl til Jntholm. II.

Da vi kom ind paa Bærelset, kom Storveziren os smilende imøde, og jeg maa tilstaae, at han altid viste sig mild og venlig.

„Nu min Kjære,“ sagde han til min nye Ven, „hvoreledes har De de det, troer De, at De nu er faa vel, at De om en otte Dages Tid kan afreise til Constantinopel.“

Det var rørende at see den Glæde og Taknemmelighed han lagde for Dagen ved denne Efterretning.

„Ja,“ sagde han, „jeg føler mig allerede stærk nok til at reise, selv om det var idag.“

„Ja jeg kan tænke,“ sagde Storveziren smilende, idet han gav ham Haanden, „at det er glad Længsel, som gjør Dem stærk.“

„Ja,“ sagde han, „jeg skal ikke nægte, at jeg længe meget efter mit Kjære Hjem.“

Han bad derefter Storveziren om en Samtale i Cenrum, hvilket ogsaa strax blev ham tilstaaet; den varede kun et Par Djeblifte, hvorefter Storveziren kom hen til mig.

„Du har,“ sagde han, „vundet min Vens hele Tillid, han har anbefalet dig til min Naade, og paa hans Ord vil jeg, hvis Du gjør Dig værdig dertil, antage Dig som min Huusslave.“

Hvormeget jeg end afsthyede det, maatte jeg kaste mig paa Knæ, takke ham for den store Naade, han

beviste mig og love ham en Trost, som jeg dog ikke agtede at holde, og Enhver i min Stilling vilde vel have gjort det Samme.

„Du bliver nu her,“ sagde han, idet han bød mig at staae op, „saalænge indtil Du har gjenvunden dine Kræfter; dine Løsepenge kunne maaskee komme tilstede forinden den Tid, og i saa Fald er Du fri og kan reise; indtil da kunne vi jo see Tiden an.“

Da Storveziren var gaaet, kom min nye Ven, som havde været Vidne til denne vor Samtale, hen til mig.

„Men hvorledes staaer det egentlig til i dit Hjem,“ sagde han, „da det forekommer mig at din Familie lader længe vente paa sig — jeg maa tilstaae, at var Du min Søn, og Du var faldet i de Christnes Hænder, vilde jeg opbyde Alt for atter at faae Dig fri.“

„Ja,“ svarede jeg, „jeg er ogsaa overbevist om, at min Fader vil gjøre det Samme for mig, men der kan jo maaskee være kommet uforudseete Hindringer i vejen, han har saaledes maaskee ikke endnu modtaget mit Brev.“

„Er da Postgangen saa usikker i dit Hjem?“ faldt han mig i Talen.

„Nei ingenlunde,“ svarede jeg, „men paa en saa lang Wei er det jo let tænkeligt, at det enten kan

være bleven opholdt, eller maaskee aldeles være bleven borte uden at komme til sit Bestemmelsessted."

Med Sorg tænkte jeg rigtignok hos mig selv, at Grunden til min Faders Svares lange Udeblivelse var en ganske anden, men hvorfor skulde jeg efter et saa kort Beksendtskab til ham, sætte ham ind i alle mine Familieforhold og derved maaskee komme til at skade mig selv.

Medens jeg grublede herover, gif vi ganske tausse frem og tilbage ved hinandens Side. Han var den Første der brød Taussheden.

"Lyd Du mit Raad," sagde han, "kast et Slør over hele din Fortid, bliv Mussemand, og Du vil da endnu kunne gjøre din Lykke, ja jeg er endog overbevist om, at Du i saa Fald inden en meget kort Tid vil kunne naae op til at blive Storbizir."

"Nei min fjære Ven," svarede jeg, "selv om jeg kunde blive Herre over hele Tyrkiet, forlader jeg dog aldrig mine Forsædres Tro, om jeg saa endog saa skulde blive pünt tildode."

"Ak," udbrod han med et Suk, "Du er ikke den Gnest, der har svaret mig saaledes. Siden jeg er kommen over paa denne De, har jeg opfordret over 50 af dine Medtroende til det Samme, men naagt jeg kun har havt deres eget Bedste for Dje, har jeg dog bestandig faaet det samme Svar.

Som man seer, var min nye Ven af en Tyrk

at være en sand Menneſteven. Otte Dage derefter forlod han mig for at reise til ſit Hjem og fra denne Tid giſt jeg alene omkring, indtil jeg begyndte min Tjeneste hos Storveziren.

Cap. XII.

Efterretningen om det frivillige Corpses Skjæbne var imidlertid kommen til Danmark, udenat min Fader endnu havde ſaaet noget af mine Breve. Med Bekymring, ſom det ſyntes, ſkrev han derfor til Hertugen af la Feuillade, for dog at ſaae Noget at vide om min Skjæbne.

Denne ſendte ſaaſnart ſom muligt Svar tilbage, hvori han underrettede min Fader om, „at han havde ſeet mig falde af Hæſten, og at han antog mig for at være død; for ganſke ſikkert kunde han imidlertid ikke ſige det, da han med Nød og Næppe paa Ræderaden kunde frelſe ſit eget Liv, og derfor langt mindre giſve ſig Tid til, hvormeget det end bedrøvede ham, at underſøge, hvorvidt mit Saar var dødeligt eller ikke. Han kunde ikke noſſom beundre den Tapperhed, jeg ved Udfaldet havde lagt for Dagen, og omtalte mig ſom den Tappreſte af hele Corpsen. Dybt beklagede han Tabet af mig for min Familie og dem, der havde ſaaet mig kjær, men endnu mere for mit Fædreland, da jeg oftere havde udtalt, at jeg elſtede det over Alt, og at jeg kun havde beſluttet mig til

at tage Deel i denne ulykkelige Krig, for der at faae Leilighed til at udvide mine Kundskaber i militair Henseende. Da jeg var en Slægtning af hans Kone, beklagede de saameget mere Tabet af mig, hvortil desuden kom, at deres yngste Datter, efter Corpsets Afreise fra Frankrig, paa Moderens Spørgsmaal om, hvorfor hun altid gif og saae saa sorgmodig ud, med Taarer i Øinene og beflemt Hjerte aabenbarede for dem, at hun var dødelig forelsket i mig, men at hun nærede Frygt for, at jeg ikke gjenelskede hende. Hans og hans Kones Sorg blev saameget større, da de af Hertugen af Chateauthierry, ligeledes en fjern Slægtning fra hans Kones Side, og en intim Ven af mig fik at høre, at jeg allerede var forlovet i mit Fædreland. Han var til Slutningen overbevist om, at min Familie, ligesaa dybt som hans, beklagede det smertelige Tab, de Alle havde lidt ved min Død."

Da min Fader modtog dette Hertugens Brev, viste han i de første Øjeblikke virkelig en dyb Sorg, og lod min Stedmoder flere Gange høre, at hun havde været den, der først var Skyld i min Bortreise, som siden skulde forårsage min Død.

Hele min Familie klædte sig i dyb Sorg, og min Svigersfader blev opfordret til at holde en Sørgetale over mig i Kirken.

Paa den dertil fastsatte Dag mødte der saamange

af Gudssets Beboere i Kirken, som den kunde rumme, mere af Nysgjerrighed, end fordi de kjendte min Version. Kun min Sophie kunde ikke overtale sig til at være tilstede ved en Leilighed, hvor min Død vilde blive omtalt; hun blev derfor hjemme og holdt sin Andagt hos sig selv i sin lille Have.

Min Stedmoder vedblev selv i Kirken sit sædvanlige Hykleri; hun syntes meget bedrøvet og lod, som om hun græd. Min Fader syntes ligeledes dybt rørt, men jeg troer dog at kunne være forvisset om, at hans Sorg mere kom fra Hjertet, naagtet han ikke fældte Taarer. Det Forunderligste var imidlertid, at mine Svigerforældre under hele den høitidelige Handling ikke lagde videre Sorg eller Befymring for Dagen, ligesom om en Anesse sagde dem, at de endnu ikke behøvede at sørge over mig; mine Forældre forundrede sig derfor saa meget desto mere over deres tilsyneladende Rolighed, som det var dem bekjendt, at deres Datter stod i et saa nært Forhold til mig."

Efterat Høitideligheden var tilende, kom min Stedmoder hen til Præstens Kone. „Hun kunde ikke noksom dybt beklage, at hendes saa kjære Son var falden for Tyrkernes Sværd, efterat have stridt saa tappert, som Hertugen af la Feuillade havde tilskrevet dem. Hun var vis paa, at hele Præstens Familie ogsaa deeltog i Sorgen over hans altfor

tidlige Bortgang, men hvad skulde man gjøre, man maatte jo finde sig i Skjæbnen, som den engang var bestemt“.

Med disse Ord sagde disse To, hvoraf jeg allerede stod i et nært Forhold til den ene, og ventede det Samme til den anden, som det syntes, et venstabeligt Farvel til hinanden, men om det var meent fra Begges Side vil jeg overlade til Enhver at bestemme.

Min Sophie kunde ikke overtale sig til at troe, at jeg virkelig skulde være død, derimod plagede den Tanke hende, at jeg skulde være falden i Tyrkernes Hænder. „Er min Carl død,“ sagde hun til sig selv, da vil jeg leve og døe som Jomfru, uden at tilhøre nogen Anden, men har Gud, som jeg haaber, bevaret hans Liv, saa kommer han nok tilbage til mig, om der endog skal hengaae flere Aar forinden.“

Mine Svigerforældre kom tilbage fra Kirken, og fortalte hende Alt, hvad der var foregaaet.

„Jeg kan see,“ sagde hun, „at det gaaer Eder hjære Forældre ligesom mig, at I ikke kunne sørge, ligesom om en Anelse sagde Eder, at der ingen Grund var dertil. Og jeg forsikrer Eder for, at jeg har den faste Tro, at min Carl endnu er ilive. Mine Graner sige mig det, — see blot, hvor Grenene slynge sig ind mellem hinanden, ligesom de vilde sig e: vi

ere plantede i Kjærlighed, vi ville vore i Kjærlighed og vi ville ikke stilles fra hinanden, saalænge vore Rødder give os Kraft til at vore sammen."

"Mit kjære Barn," svarede hendes Moder, "jeg tager vel ikke noget Hensyn til Tegn, men jeg troer heller ikke, at din Carl er død. Det er ligesom en Stemme i mit Indre siger mig det, og bliv kun ved din Tro. Saavist som han lever, kommer han med Guds Hjælp nok tilbage, for at tage Dig tilægte, vær derfor trostig og bed til Gud, at han ikke i altfor mange Aar eller maaskee hele sin Levetid skal henses sine Aar i tyrkisk Fangenskab."

"Ja, ja!" sagde de gamle Præstefolk, da de vare ene, "det er kun altfor sandt, at han er falden i Tyrkernes Hænder, men hvem veed, hvad det kan være godt for!"

Efter disse Ord paafulgte der en dyb Tausshed, som min Svigersfader først brød.

"Det har maaskee været hans Lykke," sagde han, "at han er bleven taget tilfange, da vi jo have hørt, at de Fleste af Corpsjet paa Hjemvejen ere døde af Pesten. Hvis han havde været med, kunde han jo have havt samme Skjæbne, eller maaskee, hvad der var endnu værre, have hjembragt Smitten til vort kjære lille Land. Han har maaskee allerede havt og overstaaet den flemme Sygdom, som Tyrkerne bedst af Alle af Bane forstaae at behandle

og modarbeide. Vi maae derfor antage, at det er bedre, at han har overstaaet den der, end at han skulde være reist hjem, for der at blive et Offer for den, og det maaſkee tilligemed flere Tusinde foruden ham. Lad os derfor takke Gud af vort ganſte Hjerter for hans viſe Forſorg og bede til ham, at han vil lade Carl, karſt og ſund vende tilbage til os."

Vi ville nu aflægge min Sophies Have et kort Beſøg. Her ſad hun gjerne det meeſte af Dagen paa den oftere omtalte Græsbænk foran de to Graner, ſom vare vorede godt og ydede hende en behagelig Skygge. Man hørte hende oftere gjentage for ſig ſelv, i det hun lod ſit Arbeide ſynke ned i Skjødets: „Ja, han lever, det er viſt, og kommer nok tilbage til mig, men naar?" ſpurgte hun, idet hun hævede ſine ſmukke Dine op imod Himmelen, ligesom om hun vilde ſpørge den derom. Hun ſad altid paa ſin egen Plads paa Bænken, og paa mit Sæde havde hun ſtillet en ſmuk Maanedſroſe, ſom hun oftere vædede med ſine Taarer.

Efter at min Fader havde gjort Anmeldelſe for Skifteretten, at jeg var ſalden paa Wrens Mark paa Den Candia, blev han tilligemed min Formyndere indkaldt til at møde for Retten. Min Formyndere bebreidede temmelig alvorligt min Fader, at

han uden hans Vidende og Tilladelse havde sendt mig til Udlandet, ja han gif endog saavidt, at han ligesom beskyldte ham for at være min Morder, thi havde han ikke sendt mig til Frankrig, havde jeg efter al Sandsynlighed levet endnu. „Da han forøvrigt ikke kunde antage“, henvendte han sig til Retten, „de Beviser, som vare tilstede for min Død, for tilstrækkelige, maatte han i sin Egenstabs som min Formynder protestere mod al Eksisten af mit Bo, saalænge indtil det blev tilstrækkeligt godtgjort, at jeg ikke længere var ilive.“

Retten fremkom vel med Indsigelser mod denne min Formynders Protest, da det stred mod dens egen Interesse, men han traadte kraftig op imod den og forlangte enten 3 Mars Opsættelse eller et sikkert Beviis for min Død, i modsat Tilfælde maatte han tage sin Tilflugt til Kongen.

Med denne faste Optræden ligeoverfor dem, gav Retten endelig efter og gif ind paa den forlangte Opsættelse.

Min Fader forlod med Harmes Retten, medens min Formynder viste synlig Glæde, dels fordi han havde handlet, som Pligten bød ham det, men ikke mindre, fordi han havde havt Leilighed til at give min Fader en drøi Jrettesættelse.

Da min Fader kom hjem fra Retten, gav han sin Harmes Lust, og min Stedmoder maatte tage det

Meeste deraf paa sine Skuldre, men Ingen vil undre sig over, at jeg nok kunde unde hende det.

„Er der Noget, som er min Søns Morder,“ udbød han, „da er det Dig, da Du er den, som var Skyld i, at jeg blev saa opbragt paa ham. Er han som det synes, død, da anraaber han nu sin Moder, som var en sand Engel, om at sende en Hævnens Engel til Dig, for at straffe Dig for alt det Onde, Du har tilføjet ham — ja, Du er en sand Djævel i menneskelig Skikkelse!“

Disse Ord bragte min Stedmoder ganske ud af sin Fatning og hun faldt bekvintet tilbage paa Sophaen. Min Fader lagde ikke Mærke dertil, men vedblev at skjende.

„Du har lige siden hans Bedstemoders Død,“ sagde han, „forfulgt ham med al den Ondskab, et menneskeligt Bryst kan rumme, og Du kan jo nu af Hjertets Grund glæde Dig over dine Planers heldige Udfald! Som jeg oftere har sagt Dig, troede jeg i Dig at have fundet en Moder til min moderløse Son, men jeg har fundet alt Andet, jeg fandt en saa ond Stedmoder til ham, som det vel er tænkeligt.“

„Al!“ udbød min Stedmoder i en flagende Tone, idet hun syntes langsomt at komme til sig selv igjen, „jeg døer — jeg kan ikke trække mit Veir.“

Nu først lagde min Fader Mærke til hendes Tilstand. Han gav Befaling til at bringe hende tilfængs, og gik ind paa sit eget Værelse, for at skrive et Brev til Tyrkernes Overbefalingsmand paa Den Candia, Storbegiren, hvilket han den næste Dag agtede at affende til Kjøbenhavn, for derfra at gaae videre..

Min Stedmoder hvilede imidlertid, uagtet sit tilsyneladende Jdebefindende, heller ikke. Ligesom min Fader greb hun Pennen og satte sig til at skrive — men da hun som Enhver, der er sig sine onde Hensigter bevidst, forstod at beregne, og til sin egen Fordeel at benytte sig af enhver nok saa ringe Begivenhed og tilfældig Omstændighed, lod hun Brevet, som naturligviis var til den os bekjendte Olafson, strax efterat det var skrevet, afgaae til Kjøbenhavn ved et Bud, som i Et og Alt var et værdigt Sideskifte til hendes Fortrolige.

Min Formynder skrev ligeledes, saasnart det var ham mueligt, et Brev til Constantinopel til den derværende engelske Minister, for igjennem ham at faae nærmere Underretning, om jeg var falden i Tyrkernes Hænder. Var jeg ikke det, maatte han jo slutte, at jeg var død, og han vilde da gjøre Afkald paa den ham tilstaaede Udsættelse af Skifteretten.

Da han vidste, i hvilket Forhold jeg stod til

Præstens Familie, faldt den Tanke ham ganske naturligt og uvilkaarligt ind: „ja, men de maae jo have hørt fra ham siden hans Bortreise, maaskee Du hos dem kan erholde nogle Oplysninger,“ og han tøvede derfor ikke med at afslægge dem et Besøg. — Men hvor forundret blev han ikke, da mine Svigersforældre fortalte ham, at de siden hans Afreise ikke havde hørt det Mindste fra mig.

„Det er virkelig høist besynderligt,“ sagde han, „at De intet Brev har faaet, da man dog kan være overbevist om, at han har skrevet Eder til. Der maa stifte en Hemmelighed derunder, som jeg i Djebliffet ikke kan begribe.“

„Ja,“ svarede Præsten, „naar De vil love mig Taushed, skal jeg betro Dem, hvad han har udtalt for os.“

„Jeg giver Dem mit Ord paa, at Intet, af hvad de maatte sige mig, nogensinde skal komme over mine Læber.“

Min Svigersfader fortalte ham nu Alt, og navnlig at jeg selv havde næret Frygt for, at mine Breve ikke vilde komme dem ihænde.

„Men,“ sagde min Formynder, „hvorledes skal jeg forstaae Alt dette? Jeg har oftere spurgt den unge Greve, om virkelig hans Stedmoder var saa god, som hun syntes at være, da det forekom mig, at der var en heel Deel Hysleri med i Spillet, men

han har altid givet mig det Svar, at jeg ikke maatte misfjende hans Stedmoder, han havde Intet at klage over, og det saarede ham derfor at høre hende ilde omtalt."

"Ja," kaldt Præsten ham i Talen, "det ligner ham ganske. Dengang han aabnede sit Hjerte for os, sagde han med Bemod, "det er ikke smukt af mig at bagtale min Stedmoder, og troe mig, jeg har aldrig før betroet mig til noget Menneſte derom, men da hendes Ondskab vil komme til at gaae ud over Eder, som over mig, anſeer jeg det nødvendigt, at I ſaae at vide, hvad I have at vente Eder." — "Og vi maae tilſtaaе, at vi have maattet føle det. Greven kom ſaaledes en Dag for at afſtedige mig fra mit Kald, men da Carl havde forudſeet, hvorvidt hans Fader kunde gaae i ſin Brede, naar han fik at høre, i hvilket Forhold hans Søn ſtod til os, havde jeg forinden efter hans Opfordring draget Omſorg for at ſaae mit Kaldsbrev underſkrevet af Kongen."

Med det Loſte at gjøre Alt for at opſørge mig, forlod min Formynder den mig ſaa kjære Præſtefamilie.

Cap. XIII.

Vi havde naaet den første Mai, forinden jeg tiltraadte min Tjeneste hos Storveziren. Som en

ny Begynder maatte jeg i de første Dage saa at sige opparte hans to andre Slaver, men en Dag lod han mig ganske uventet kalde til sig. Jeg blev meget glad herover, da jeg troede, at mine Løsepenge endelig vare komne, men jeg blev ligesaa bedrøvet, da jeg saa mig stuffet i min Forventning.

„Jeg har ladet Dig kalde,“ tiltalte Storveziren mig, „for at høre, om Du mueligen kan give mig et godt Raad. Jeg har bragt i Erfaring, at der om kort Tid vil ankomme en ny Forstærkning, bestaaende af franske Tropper, herover til Den. Franskmændene ere nu næsten uovervindelige, og vee mig, hvis jeg bliver nødt til at fortrække og overlade Den i Fjendens Hænder. Det er da ude med mig, og jeg er da vis paa at blive et Hoved kortere. Ak!“ udbrød han modfalden, „hvad skal jeg gjøre, den store Prophet hjælpe mig!“

„Dersom De,“ sagde jeg, idet jeg knælede ned for ham, „vil høre en Slaves Raad, saa bør De efter min ringe Mening træde i Underhandlinger med Benedig, da jeg er overbevist om, at De nu vil kunne opnaae en meget fordeelagtig Fred.“

„Det er et meget godt Raad, Du har givet mig,“ sagde han, „og jeg seer deraf, at jeg ikke har taget feil af Dig. Gaa Du kun igjen til dit Arbejde, og opnaaer jeg at faae en fordeelagtig Fred, da lover jeg Dig at gjengive Dig din Frihed.“

Jeg forlod ham med et glad Hjerte, da jeg ikke kunde troe Andet, end at Freden nok vilde komme istand. Men, som Ordsproget siger, der er Intet, der saa let slaar feil, som Menneskets Tanke, og saaledes gif det ogsaa med mig, da der destoværre Intet blev af Freden.

Jeg gif imidlertid atter med lettet Sind til mit Arbejde, uden at lægge Mærke til mine Medslavers ondskabs- og hadefulde Diefast — men jeg skulde snart haardt komme til at føle, hvorvidt deres Ondskab kunde gaae.

En Time efter min Samtale med Storveziren, blev jeg til min store Forundring paa hans Befaling belagt med Jern og Lænker og ført ned i en meget lav Kjælder. Alt dette bragte mig ganske ud af min Fatning, især fordi det kom mig saa ganske uventet, men da jeg kom til mig selv igjen, kunde jeg neppe drage Aande, saa fordærvet og forpestet var den Luft, jeg maatte indaande.

„Men min Gud,“ udbrød jeg fortvivlet, „hvad har jeg Ulykkelige dog gjort for at fortjene en sliq Behandling? Jeg kan dog ikke troe, at jeg skulde have fortørnet Storveziren ved mit Raad, da jeg er overbevist om, at han ikke kan vente noget bedre? Skal jeg da, uden at kjende Grunden dertil, udaande mit sidste Suk i denne forpestede Kjælder? Ak!“ tænkte jeg, „det er ene og alene min Stedmoder, Grev Carl til Jntholm. II.

som er Skyld i alle mine Ulykker og alt det Onde, jeg maa gjennemgaae — ja jeg har rigtignok, skjøndt hun jo paa en Maade er min Moder, Grund til at hade hende, og kunde gjerne, hvis jeg nogenstunde mere skulde faae hende at see, hævne mig paa hende. Men dog — nei Hævnen hører Gud til, jeg dødelige og syndige Menneſte har ingen Ret dertil. Det var mig som sagt ikke muligt at fatte Grunden til den Bending, som min Skjæbne saa pludselig havde taget. Den Tanke paafaldt mig vel, at Storbegiren maaskee havde faaet et afflaaende Svar fra min Fader, men jeg forfæstede strax denne Tanke, da visse- lig ingen Fader vilde behandle sin Søn paa en saa ubarmhertig og grusom Maade. Rimeligere forekom det mig, at Brevet slet ikke var kommet i hans Hænder, men at det var blevet opsnappet af min Stedmoder, at hun havde svaret derpaa og istedetfor at sende Løsepenge, anbefalet mig til Døden eller et haardt Slaveri.

Det er mig umuligt at beskrive mit Fængsel, da ikke en eneste Lysstraale kunde trænge igjennem det ubetydelige Hul, der var anbragt høit oppe under Loftet, og som kun skulde tjene til engang imellem at forskaffe Fængslets Beboere lidt frisk Luft.

Efter et Par Timers Forløb hørte jeg udenfor en Raslen med Røgler og tunge Trin paa Trappen. Døren til mit Fængsel blev aabnet, og jeg følte at-

ter den friske Luft, som i det Samme strømmede ind, oplive mine Lunger.

Jeg spurgte den Indtrædende, om han ikke kunde sige mig, hvorfor jeg var bleven fængslet.

„Og det veed Du ikke, Du Ulykkelige!“ svarede han med et Suk. „Jeg tør bestoværre ikke sige Dig det, for ikke derved at bringe Ulykke over mit eget Hoved — See her er din Aftensmad.“

Jeg forsøgte vel, saavidt det stod i min Magt, ved Overtalelse at faae hans Mund paa Gled, men han vendte sig taus fra mig, og Døren lukkede sig atter efter ham.

„Det er jo aabenbart,“ sagde jeg til mig selv, efterat han var gaaet, „at jeg snart skal døe, hvorfor skulde jeg da spise? jeg vil langt hellere benytte den korte Tid, jeg endnu har tilbage at leve i, til at bede til Gud, at han vil tilgive mine Gjender.“

Maden blev saaledes, som jeg siden erfarede til min store Lykke, staaende urørt. Da jeg var færdig med at bede, fastede jeg mig paa mit Leje, som kun bestod af lidt muggent Halm, som tilmed var aldeles vaadt af Fugtighed, og græd mig i Søvn som et Barn. Skjøndt urolig var min Søvn dog styrkende for mig. I Drømme foresvævede Billedet af min saa kjære Sophie mig, hun udstrakte sine Arme mod mig, idet hun sagde: „Al min kjære Carl, hvor Du seer lidende ud!“ og sank med disse Ord i min

Favn. Da jeg vaagnede, kom jeg uvilkaarligt til at udbryde: „Ja Gud veed, om denne Drøm vil gaae i Opfyldelse! jeg skal da være evig taknemmelig derfor.“

Døren til mit Fængsel blev atter aabnet, og to Slaver traadte ind for at føre mig for Storveziren. De maatte næsten bære mig, da jeg neppe kunde gaae paa Grund af mine Lænkens Tyngde.

„Du er af dine Medslaver,“ sagde Storveziren, da jeg var ført frem for ham, „beskyldt for, at Du har til Hensigt at dræbe mig. Er det Sandhed?“

„Naadigste Herre!“ svarede jeg, „det er Usandhed. Jeg har aldrig tragtet noget Menneske efter Livet uden i aaben og ærlig Kamp, langt mindre kunde det falde mig ind at gjøre det mod min Beskytter.“

Storveziren spurgte nu min Anklager, hvilke Beviser han kunde fremsføre for sin Paastand.

„Jeg har funden Gift,“ svarede han, „i hans Gjemmer, og som Vidne dertil kan jeg fremsføre min Medslave.“

„Er det sandt?“ spurgte Storveziren denne strengt, „far ikke med Usandhed! Det skal paa det Strengeste undersøges, og vee den, der er fremkommen med en Usandhed!“

„Naadigste Herre!“ sagde han, „jeg kan kun bevidne, at min Medslave har viist mig nogen Gift,

som han angiver at have fundet i Fængens Gjemmer, men hvor han har fundet den, er mig ubevidst."

"Der falder mig Noget ind," afbrød Storveziren ham, idet han henvendte sig til mig, "har Du nydt Noget i dit Fængsel?"

"Nei, naadigste Herre! ikke det Allermindste," svarede jeg.

"Gaa en af Eder ned og hent mig Fængens Mad og Drikke," befalede Storveziren, "jeg vil selv undersøge den."

Min Anklager vilde strax springe afsted, men Storveziren bød ham at blive, og befalede den Anden at hente, hvad han havde forlangt.

Denne ilte afsted og vendte snart tilbage med min Mad og Drikke.

Efter længe og med største Opmærksomhed at have undersøgt det, udbød endelig Storveziren:

"Ja det anede mig nok, og jeg takker den store Prophet for, at den Tanke faldt mig ind; men hvorledes er det gaaet til, og hvem har været saa fræk uden min udtryffelige Befaling at forgifte Fængens Mad?"

"Det har jeg, naadigste Herre!" svarede min Anklager, "og jeg har gjort det i den Tanke, at vi saa bleve frie for at hugge Hovedet af ham."

"Ah!" udbød Storveziren, "det er altsaa Dig, som paa samme Maade har dræbt alle de Fanger,

som paa en for mig forunderlig Maade hidtil ere døde i dette Fængsel!"

"Ja, naadigste Herre! de Vantroende ere jo ikke for gode til at døe paa den Maade."

"Hold inde med din frække Tale," afbrød Storveziren ham strengt. "Hvor tør Du usle Slave, som selv har dit Liv af min Maade, tale saaledes ligeoverfor mig? Hvad har givet Dig Anledning til at optræde med en falsk Besskyldning mod din Medslave og fort efter dræbe ham med Gift? Du har nu allerede paa den Maade dræbt 10 af mine Slaver; men træd nærmere, Du skal nu faae din for-tjente Straf og allerførst miste dine Dre."

Med stolt Frækhed nærmede han sig og strakte sit Hoved frem for Storveziren, for at han kunde affjære dem.

"Bort fra mig," udbød denne, "jeg væmmes ved at berøre Dig."

Efter Storvezirens Befaling maatte nu hans Kammerat foretage denne vanærende Handling, en Scene, som jeg kun med stor Bedrøvelse maatte være Vidne til, idet jeg bad Gud bevare mig for en lignende Skjæbne.

Da denne tyranniske Handling var tilende, bleve mine Panker og Jern tagne af mig og lagte paa min Anklager, for at han kunde faae en Prøve paa, hvad det vilde sige, at underkastes haardt Fængsel.

„Den Mad, som Du har forgiftet,” sagde Størveziren til ham, „skal Du selv have spist inden tre Dage, hvis ikke, skal dit Hoved falde for Dren. Bort med ham!”

Først da han skulde føres bort, faldt han paa Knæ for Størveziren og bad om Naade.

„Nei, ingen Naade,” sagde denne, „kan Du vente af mig; troer Du, at jeg vil beskytte en Morder og Bedrager?”

Bed dette Størvezirens Svar udstødte han et Hyl som et vildt Dyr, der føler, at det er i Livsfare.

„Bort med ham!” raabte Størveziren, „og lad mig aldrig mere see ham.”

„Der seer Du,” sagde han, efterat jeg havde lukket Døren efter dem, „hvor jeg er omgivet af Forræderie. Jeg Daare havde betroet ham al min Ejendom, ja hvad der er endnu mere, jeg har endogaa givet ham mit Liv ihænde; thi har han med saa koldt Blod kunnet dræbe sine Medslaver, havde han ogsaa kunnet skaffe mig af Dage, dersom han forud havde vidst, hvilken Skjæbne der ventede ham. Men Alherran og den store Prophet være lovet, at jeg i rette Tid opdagede, hvad han fører i sit Skjold. — Jeg er forresten glad over,” sagde han efter et kort Ophold, „at Du ikke blev et Offer for hans Myrderhæt; jeg vil nu antage Dig som min øverste Huusslave, da jeg troer om Dig, at Du vil blive

mig troe. Da jeg ikke længere vil beholde den anden af mine Huusslaver, som har staaet i Forstaaelse med din Anklager, vil jeg overlade til Dig selv at udvælge, hvilken af mine Slaver, Du vil, til din Medslave. At han vil forsøge at hævne sig paa Dig, fordi Du er bleven den første af mine Slaver med Forbigaaelse af ham, er rimeligt, og jeg raader Dig derfor til at have et Dje paa hver Finger, naar Du kommer i Berørelse med ham."

Jeg maatte takke ham paa mine Knæ for den mig bevisste Raade og lovede ham endnu engang Trost, som jeg dog, som sagt, agtede at bryde ved første givne Leilighed.

"Staa op!" sagde Storveziren, "og vær frimodig, Du har min Raade, og jeg hæver Dig fra Nu af til den højeste Ære, som en Slave kan opnaae."

I det Samme blev der banket paa Døren, og en Slavevogter kom ind for at høre Ordre. Det var netop ham, i hvis Baretægt jeg var bleven overgivet.

"Du kommer mig ret tilpas," sagde Storveziren; "fra idag af faaer Du en ny Slave under Dig, hvem jeg, som min øverste Huusslave, overdrager, uden Indvendinger fra nogensomhelst Side, frit at udvælge to af de andre Slaver til sine Medhjælpere. Men det siger jeg Dig iforvejen," sagde han,

idet han henvendte sig til mig, „Du staaer med dit Hoved inde for dem, Du maatte vælge.“

Min Medslave kom nu ind for at melde Storveziren, at den skyldige Slave var indesluttet i Fængselet.

„Godt!“ svarede Storveziren. „Jeg behøver nu ikke længere din Tjeneste som Huusslave, Du følger derfor med Bogteren til de andre Slaver.“

„Ak, naadige Herre!“ sagde han, idet han faldt paa Knæ, „jeg har jo ikke med mit Vidende forsynet mig, hvorfor maa jeg da ikke mere nyde Godt af den Sol, som omgiver min naadige Herre?“

„Det er jo aabenbart,“ sagde Storveziren, „at Du har været Medridder i din Medslaves Skurkestræger, og jeg vil derfor ikke længere have Dig i min Tjeneste. Staa derfor op og gaae bort, jeg ønsker ikke mere at see Dig.“

Paa et Bink af Storveziren, gav nu Slaverogteren Tegn til Opbrud, og vi begave os til det Telt, hvor Slaverne samlede sig til den bestemte Spisetid.

Paa Bejen derhen eftertænkte jeg hos mig selv, hvem jeg skulde vælge til mine Medhjælpere som Huusslaver, og ved nærmere Eftertanke besluttede jeg da selv at vælge min gamle Landsmand, som jeg tidligere har omtalt, og at jeg vilde overlade ham Balget af den anden.

Da vi havde naaet vort Bestemmelsessted, lod

jeg mit Blik glide hen over de tilstedeværende Slaver, for at opdage den Gamle, men jeg kunde ikke faae Dje paa ham. Jeg gik derfor ind i Teltet og fandt ham her siddende og tygge paa en tør Brødsforpe.

„Fred være med Dig,“ tiltalte jeg ham paa Dansk, „min kjære gamle Landsmand, hvorledes gaaer det Dig?“

Men hvor forundret blev jeg ikke, da han svarede mig, at han ikke vilde forstaae vort sædrene Sprog. Jeg kunde jo nok tænke mig, at han ikke gjorde det uden gyldig Grund; jeg tiltalte ham derfor paa Græsk, og han gav mig nu at forstaae, at det under haard Straf var Slaverne forbudt at føre Samtale i et fremmed Sprog.

„Jeg har faaet Ordre til,“ sagde jeg da til ham, „af Storveziren at udjage mig to Medslaver, som i Forening med mig skulle udføre hans Huusarbejder. Jeg vælger Dig til den ene og overlader ganske til Dig, hvem den anden skal være.“

„Men, troer Du,“ svarede han mig, „at Storveziren vil være tilfreds med mig, som er saa gammel og derfor uskikket til at gjøre det Arbejde, der fordres af mig?“

„Ja, min Ven,“ kaldt jeg ham i Taler, „seer Du, Balget er ganske overladt til mig, jeg staaer inde for Dig, som for mig selv, lad os derfor ikke spille Tiden, men strax vælge den anden.“

„Ja," sagde han, „naar saa er, „da har jeg stiftet Bekjendtskab med et ungt Menneske, hvem jeg nok tør anbefale; han er vel eenfoldig, men tro som Guld, og det kan vel opveje hans øvrige Mangler."

„Vil du mig ham blot, min kjære Ven, thi vi have Hæder."

„Se, der staaer han!" sagde min Landsmand, idet han gjorde mig opmærksom paa en ung Mand, som vendte Rykken til os.

Jeg gik hen til ham og indlod mig i Samtale med ham, idet jeg strax spurgte ham, om han havde Lust til at være Storvezirens Huusslave.

„Hvaer jeg det saa godt?" spurgte han mig, idet han saa vist paa mig.

„Ja," svarede jeg, „naar Du opfører Dig vel, har Du alt Godt at vente Dig af ham, da vor Herre er meget naadig og godgjørende mod sine Huusslaver. Følg derfor med mig; hvad Du har at udrette, skal jeg senere lade Dig vide."

Jeg tog dem nu begge med mig hen til Slavevogteren og sagde ham, at jeg havde valgt dem til mine Medslaver.

„Som Du vil," sagde han, „efter Storvezirens Befaling kan jeg Intet have mod dit Valg."

Da vi bleve førte frem for Storveziren, fremstillede jeg de To, jeg havde valgt til mine Medslaver.

„Naadige Herre!“ sagde jeg, „den Gamle der har jeg udvalgt, for at lette ham Byrden i hans gamle Alder, den Anden er, som De seer, ung og stærk, og vil derfor kunne erstatte, hvad hiin maatte mangle i Kræfter.“

„Jeg seer vel,“ sagde Storveziren, „at dine Hensigter ere gode, og jeg kan ikke troe Andet, end at Du har gjort et godt Valg, men jeg vil dog sige Dig, at en Anden i dit Sted ikke vilde have gjort det Samme.“

Med disse Ord afskedigede han os, idet han tilfaste mig et naadigt Nis.

Cap. XIV.

Som ovenfor omtalt havde Storveziren søgt at træde i Fredsunderhandling med den venetianske Gesandt i Constantinopel, Ridder Molin, men uagtet Storveziren, eftersom Sagerne da stode, gjorde et temmelig fordeelagtigt Tilbud, blev der dog Intet af Freden, da Morozini havde underrettet Molin om, at han havde lovet den franske Konge, ikke at slutte Fred med Tyrkerne, forinden den franske Hær var kommen over til Den.

Den 19de Juni 1669 ankom endelig den franske Hær, under Anførsel af Hertugen af Noailles. Men den havde ikke bedre Lykke, end det frivillige Corps tidligere havde havt. Det gif nu som tidli-

gere, at de Franske i deres Stivfindethed ikke vilde høre Morozinis Forslag, hellere at oppebie Tyrkernes Angreb, end at udsætte sig for det Usikre, der altid er ved et Udfald. Men Hertugen af Noailles forblev haardnakket og vilde alene med sine Folk forsøge det.

Før Daggry den 25de Juni rykkede de altsaa ud, og begyndte deres Angreb. Overraskelsen, Strækken og deres Tapperhed, skaffede de Franske en øjeblikkelig Seir, og hele den tyrkiske Linie tog Flugten. Franskmændene troede sig allerede visse paa Seiren, da nogle Krudtskade i det Samme fløi i Luften. De Franske, som troede, at de stode paa en Mine, kom i Uorden og toge Flugten, ligesom grebne af en panisk Stræk. Storveziren benyttede sig saa godt af deres Forvirring, at han forfulgte dem lige ind under Candias Kanoner. I den uordentlige Flugt fandt manges en Franskmand Døden, og deriblandt Admiral Beaufort, hvis Hoved Storveziren lod hugge af og sende som Sejerstegn til sin Herre i Larissa.

Dette Uheld bestemte de Franske til at vende hjem igjen, og ikke saasnart havde Storveziren faaet Underretning herom, før han besluttede at tage Candia med Storm. Men han mødte en saa kraftig Modstand, at det første Forsøg aldeles mislykkedes. Morozini, som paa Grund af Fæstningens Til-

stand indsaae, at den ikke kunde udholde flere gjentagne Angreb, besluttede sig nu endelig til, hvor nødtigt han end vilde, paa ny og for sidste Gang at gjenoptage Fredsunderhandlingerne, hvorpaa ogsaa Storveziren efter nogle Indvendinger indlod sig. Morozini meddeelte Ridder Molin Alt, for at han skulde bidrage til at gjøre Betingelserne saa gunstige som mueligt, og Underhandlingerne, som varede fra den 28de August til den 6te September, førte endelig til det Resultat, at Freden blev sluttet, og Staden Candia overgivet til Tyrkerne.

Og hvor stor var ikke Erobrernes Forbauselse, da de fandt en forladt uddød Stad, om man endnu kunde give denne Ruinhob, hvori intet Huus var blevet skaanet af Kuglerne, et saadant Navn. Dette Sted altsaa, hvis i Bund og Grund ødelagt Mure ikke længere kunde modstaae en lille Trop Soldater, var det, for hvilke de i saamange Aar havde udstødt deres Blod og anstrængt alle deres Kræfter. Lydeligt begyndte Tyrkerne at knurre mod Storveziren, i det de bebreidede ham, at han paa en skjændig Maade havde kastet en Skygge over de ottomanniske Vaabens Hæder, bortødslet Strømme af Blod og til Slutning kun ved en Capitulation erholdt den tomme By, som ved en eneste Storm vilde være falden i deres Hænder med Alt, hvad der var i den. Storveziren søgte ved Foræringer at stille Officererne til-

freds, og til Soldaterne uddeelte han Benge. Han lod Gaderne rense fra Liig, Gruset føre bort og Hovedkirken forvandle til et tyrkisk Bedehuus.*)

Til Bopæl for sin egen Person valgte Storveziren den Gaard, der, som vi i det Foregaaende have omtalt, var bleven mindst beffadiget og ligesom syntes at trodse de fjendtlige Kugler. Denne Gaard havde, som vi have seet, tilhørt en riig Mand ved Navn Holm, om hvem Alle antog, at han var faldet under et Udsald fra Fæstningen; men hvo skildrer min Forbauselse, da jeg senere af den gamle Mand, som jeg havde valgt til min Medslave fik at høre, at han og den oftere omtalte Holm var een og samme Person. Da vi, efterat Gaarden var bleven istandsat for at kunne modtage Storveziren, vare flyttede ind, var det kun med Bemod, at den Gamle be-
 * tragtede sin forhenværende Bolig, som nu ikke tilhørte ham mere, og hvor han istedetfor at være Herre, maatte finde sig i at være en ringe Slave. Han blev saa betagen af Sorg og Smerte, at jeg næsten maatte bære ham ind i det til os indrettede Værelse. En Lykke var det, som det senere vil vise

*) Saaledes skildres Staden Candias Tilstand og Overgivelse til Tyrkerne af Alfred Reumont i Riises Archiv for Januar 1831.

sig, at Storveziren ikke blev Bidne til dette Optrin, da han ellers vistnok vilde have spurgt om Aarsagen dertil.

„Vi have nu,“ sagde min gamle Ven til mig, da han atter kom til sig selv, „været sammen i fire Maanedes; jeg har i den Tid lært at kjende Dig som en god og ærlig Kammerat, og da vort nuværende Opholdssted, hvor jeg end vender mig, minder mig om Fortiden, vil jeg betro Dig, hvad jeg hidtil ikke har betroet noget Menneſte, og allerførſt vil jeg da erklære, at jeg vil antage Dig som min egen Søn.“

Jeg ſaae forbauset paa ham, da jeg ikke kunde Andet end troe, at han havde mistet ſin Forſtand, thi hvad ſhulde vel en Slave have at efterlade ſin Søn?

„Ja Du ſeer forbauset paa mig,“ udbroød han, „ſom om Du vilde ſige: mon han er rigtig klog! men jeg ſkal ſige Dig, denne Gaard har tilhørt mig, og det var Aarsagen til min ſtore Sorg, da jeg atter betraadte den. Den tilhører nu Storveziren, men jeg er, med Guds Hjelp, endnu Herre over den Skat, ſom jeg der har gjemt.“

„Du er altsaa,“ ſagde jeg, „den meget agtede og fortjenſtfulde Grosſerer Holm, hvis Død Candias Beboere ſaameget have begravet?“

„Men hvo kan have sagt Dig det,“ sagde han med et Suk.

„Jo,“ svarede jeg, „jeg kom tilfældigviis en Dag til at tale med en Borger der fra Byen, en Smed ved Navn Minthon; han fortalte mig Alt, hvad han vidste om Dig, og jeg kan ikke nægte, at jeg blev glad ved at høre en Landsmand saa hæderligt omtalt. Jeg havde lovet ham den næste Dag at aflægge ham et Besøg for at erholde flere Oplysninger om Dig, men det lykkedes mig ikke, da det netop var den Dag, vi gjorde det mislykkede Udfald.“

Efterat min gamle Ven efter denne Samtale var gaaet hen til Døren for at overbevise sig om, at Ingen belurede os, gif han hen i en Krog i vort Bærelse, hvor der fandtes en Sprække i Muren. Jeg kunde slet ikke forstaae, hvad al denne hemmelige Afsærd vilde sige, men endnu mere forundret blev jeg, da jeg saae, med hvilken Anstrængelse han forsøgte at nedtrykke en hemmelig Fjeder, som fandtes i Muren, uden at ville give efter for Trykket.

„Alha!“ udbrød han, „Laasen er formodentlig bleven rusten, og vi maae derfor søge andre Midler for at tvinge Fjederen ned.“

Al Knivkassen, som var hensat paa vort Bord, tog han nu en Kniv og forsøgte ved Hjælp af den med alle sine Kræfter at tvinge den ned. Hans Anstrængelser lykkedes endelig, idet der aabnede sig en
Grev Carl til Jutholm. II.

Luge, saa stor, at en Mand, om han end var nok saa tyk, kunde krybe derigjennem. Han saae igjennem den nedad Trappen, som førte fra Lugen til en underjordist Gang.

„Jeg kan ikke,“ sagde han, efter i kort Tid med Opmærksomhed at have undersøgt Alt og atter havde trukket sit Hovede tilbage, „see, om Sandet er ubetraadt, da mit Syn begynder at svigte mig. See Du efter,“ sagde han til mig, „Du er ung og seer derfor bedre end jeg. Er Sandet paa Trappen ubetraadt, saa er Intet endnu opdaget.“

Jeg lagde mig paa Maven igjennem Lugen for bedre at kunne see, men Sandet var ikke berørt af nogen Fod.

„Forsøg med din Haand,“ sagde han, „om Sandet er tørt paa det øverste Trin.“

„Det er ganske tørt,“ svarede jeg efter mit gjorte Forsøg.

„Godt,“ sagde den Gamle, „jeg er i saa Fald aldeles rolig.“

Med disse Ord lod han atter Lugen falde til.

I det Samme hørte vi en Vogn rulle ind i Gaarden. Da det var Storveziren, ilte jeg ud for at modtage ham.

„Det er rigtignok en udmærket smuk Gaard,“ tillod jeg mig at sige, efterat have hjulpet ham ud af Vognen.

„Ja,“ svarede han mig med et Smil, „er din Faders Greveborg smukkere?“

„Nei,“ svarede jeg, „men den er mere landlig og omgivet af Haver og Skove.“

„Saa? ja det er muligt — Men ere mine Bærelser i Orden, da jeg endnu ikke har seet dem, siden de ere blevene meublerede?“

„Jo, naadige Herre, jeg har ordnet dem paa bedste Maade og tør nok haabe, at de ville vinde Deres Bifald.“

„Ja vi ville nu faae at see,“ sagde han, idet han ilte foran mig op ad Trappen.

Da han kom ind i det forreste Værelse, standsede han for at tage det i Ojsyn.

„Ja det er smukt,“ sagde han, idet han klappede mig paa Skulderen, „lad os nu see de andre.“

Jeg havde imidlertid draget Omsorg for, at Intet hverken med Hensyn til Hyggelighed eller Luxus skulde mangle i noget af Værelserne, og han var derfor særdeles tilfreds med den Maade, hvorpaa jeg havde ordnet det Hele.

„Det er rigtignok en stor Fordeel,“ sagde han, „at have et Menneſke om sig, som har Smag for, hvad der er Smukt, og jeg maa tilstaae, at din Fader har gjort mig en stor Tjeneste ved at lade mig beholde Dig. Jeg synes forresten ogsaa, at Du har det ganske godt — ikke sandt? Jeg overlæſer Dig

ikke med Arbeide; men jeg veed nok, at der er een Ting, som Du mangler, og, ikke sandt, det er din Elskede?"

"Ja, naadige Herre," svarede jeg, idet jeg sølte Taarerne komme mig i Dinene.

"Jeg kan tænke mig det," sagde han, "men trøst Dig med, at Du, naar Du har tjent mig tro i 10 Aar, atter skal erholde din Frihed og saaledes faae Leilighed til at gjensee din Elskede."

Jeg maatte atter takke ham paa mine Knæ for den Naade, der blev mig tildeel, men jeg tænkte rigtignok hos mig selv, at det skulde gaae underligt til, om jeg ikke forinden skulde finde en Leilighed til selv at give mig Friheden tilbage.

"Jeg seer mig destoværre," sagde han atter, efterat han havde befaleet mig at reise mig, "nødt til at tage den ene af dine Medslaver fra Dig, da jeg kan trænge til alt det Mandskab, jeg kan strabe sammen, forat Arbeidet paa Fæstningen kan gaae rast fremad. Troer Du at have Nok i den Gamle, ellers maa jeg see at skaffe Dig en Gammel til; thi Du vil komme til at give Afkald paa den Unge, som er bedst skiftet til strengt Arbeide."

"Ja, naadige Herre, jeg har mere end Nok i den Gamle, da han baade er villig og godmodig."

"Den Mening har jeg ogsaa om ham. Det bliver altsaa derved."

Da jeg atter kom ned til min gamle Fader — thi saaledes havde jeg Grund til at kalde ham —, fandt jeg ham svømmende i Taarer, og jeg spurgte ham derfor strax, hvad Aarsagen var dertil.

„Al!“ svarede han mig med et Suf, „i Bærelset her lige over os har min elskede Kone udaandeth sit sidste Suf — ja enhver Steen i denne Bygning minder mig om min kjære Kone og uforglemmelige Søn. I Dig vil jeg vel kunne forglemme min kjære Søn, men min elskede Susanne kan jeg aldrig faae erstattet.“

„Kjære Fader!“ trøstede jeg ham med, „vil Gud, at vi skulle leve og atter vende tilbage til det os saa kjære Fædreland, da skal jeg erstatte Dig hende med en kjærlig og god Datter, som, det er jeg vis paa, vil elske og pleje Dig med en Datters hele Kjærlighed. See her seer Du hende!“ sagde jeg, idet jeg fremtog min saa kjære Sophies Portrait og holdt det frem for ham.

Han betragtede det længe med Taarer i Øinene.

„Ja det maa være en sand Engel,“ udbrød han, „derom vidner ethvert af hendes Træk. Hvor hun er yndig og smuk! Er det en Søster til Dig eller din Forlovede?“

„Det er min Forlovede for Gud og Mennesker,“ sagde jeg. „Det er hendes Skyld, at jeg fortiden befinder mig her, men vil Gud hjælpe mig til atter at blive fri og komme tilbage, da veed, jeg at hun

ved om Kjærlighed dobbelt vil erstatte mig, hvad jeg har maattet lide."

"For hendes Skyld er Du her? Hvorledes skal jeg forstaae det?"

"Al! det er destoværre kun altfor godt at forstaae, da jeg som en Grevesøn har været uden mine Forældres Vidende og Villie at forelske mig i og forlove mig med en ret og slet Præstedatter. Det var naturligviis et altfor ulige Partie mellem en adelig og borgerlig Familie, hvilke sidste efter Nutidens Begreber staae langt under hine, fordi de saavne den Oplysning, som hidtil har hindret dem i at hæve sig op til dem og hævede deres efter mine Tanker lige Rettigheder. Jeg er selv en Gader af, at den ene Stand saaledes hæver sig paa den andens Beføstning, og har lovet mig selv at gjøre alt Mit, for at denne Forstjel efterhaanden skal tabe sig mere og mere, navnlig har jeg isinde gjennem letfattelige Skrifter at paavise Folkets almindelige og fælles Rettigheder."

"Ja," sagde min gamle Ven, idet han trykkede mig til sit Bryst, "jeg bliver ved disse dine Ord endnu mere bestyrket i den Tanke, jeg engang har fattet om Dig, at Du baade er ædel og god, og jeg skal give Dig Midler ihænde, hvorved Du kan fremme dit gode Forsæt. Gud være lovet," vedblev han med foldede Hænder, "jeg føler Tabet af min eneste og kjære Søn rigelig erstattet i Dig; mit Ønske er, at

vi blot snart maae faae Leilighed til at flygte, thi i alle de Aar, som jeg har været borte fra mit kjære Fædreland, har jeg endnu aldrig længtes saameget efter det som netop nu. Jeg drømmer mig saa ofte ind i min Barndom og seer da tydeligt mine Forældre for mig, uagtet de begge døde fra mig, da jeg var en Dreng paa 12 Aar. Ja, det gaaer mig, som vistnok Alle, man længes selv i sin Alderdom efter det Sted, der har været vor første Tumbleplads heri Livet."

Det var Synd at sige, at Storveziren overvældede os med Arbeide, og det havde nærmest sin Grund i, at han ingen Huusholdning førte. Da han ingen Slavinder havde hos sig, spiste han ude eller lod undertiden sin Mad bringe hjem til sig, og det maa jeg sige til hans Roes, at han altid rigeligt sørgede for at skaffe os Livets første Fornødenheder, saaat vi aldrig lede Nød. Storveziren var kun sjeldent og næsten aldrig hjemme; han færdedes fra et Sted til et andet, for at paasee, at Arbeidet paa Fæstningen blev udført baade godt og hurtigt. Jeg og den Gamle havde derfor mangan en Fritime, hvor vi kunde sidde fortrolig sammen, og saasnart Storveziren, som havde fattet Godhed for mig, kom hjem, havde han altid Et eller Andet at fortælle mig om Dagens Begivenheder, men aldrig talte han til mig om de haarde og grusomme Straffe, han undertiden havde dicteret

en eller anden opsætsig Slave, da han havde lagt Mærke til, at det forarsagede mig Smerte at høre paa Sligt. Den samme Storvezir var forresten en lystig Fætter og gif endog saavidt i sin Fortrolighed til mig, at han ganske satte mig ind i sit Forhold til sine Slavinder.

„Hvis mine Landsmænd,“ sagde han, „ligesom jeg indskrænkede sig til kun at have een Slavinde, da kunde de bedre være overbevist om hendes Trostskab, men i Regelen have de Alle saamange, som det er tilladt dem; Slavinderne blive stinsyge paa hinanden, naar de see, at en af dem fortrinshvis bliver foretrukken, de beslutte at hævne sig, og saaledes gaaer det, at den ene efter den anden begaaer den ene Utroskab efter den anden. Bedkommende faaer vel saaledes flere Børn, end jeg, der nøjes med een Slavinde, skjøndt jeg efter min Stilling har Lov til, som jeg tidligere har fortalt Dig, at have ti; men Spørgsmaalet bliver da ogsaa, om han i alle Tilfælde kan sige til sig selv: det er mine Børn. Den Slavinde, jeg har, elsker mig, og jeg hende, og deri ligger den bedste Garantie for mig for hendes Trostskab.“

Da Storveziren en anden Gang kom hjem, fortalte han mig, at han havde fundet en stor Skat, som rimeligvis en af Candias Beboere havde nedgravet.

„Den gjør mig til en riig Mand,“ sagde han,

hvorover jeg glæder mig, saavel paa mine egne, som min Slavindes og mine Børns Begne. Saasnart Fæstningen nu bliver istand, reiser jeg hjem for at hente min Familie, og Du skal da see, hvor smukt vi skulle faae det. Jeg har en overmaade smuk Datter, som jeg allerede har sagt Dig, hende vil jeg give Dig, naar Du vil blive en Musselman; da først vil jeg kunne hæve Dig til noget Stort. Som jeg har hørt af en paalidelig Mand, er Du jo tapper, god og forstandig, med disse Egenskaber forbinder Du Alt, hvad jeg kan ønske mig, naar Du blot vil troe paa den store Prophet Muhamed. Jeg fordrer imidlertid ingen Svar af Dig, før Du har seet min Datter."

Man kan nok tænke sig, at jeg ved disse hans Ord stod som paa Naale, men det var mig dog en stor Trøst, at der blev tilstaaet mig en Frist, hvis Længde meget vilde beroe paa Omstændighederne, ja inden hvis Udløb jeg haabede at være saalangt borte, at Storveziren og hans Datters Arm ikke kunde naae mig.

Efterat Storveziren atter var gaaet, gif jeg ned til min gamle Ven, som kom mig smilende imøde.

"Jeg har, medens Du var borte," sagde han, besøgt min Kone og Søn, tilligemed hendes Forfædre."

"Hvorledes det?" spurgte jeg. Du har jo ikke

været ude af Bærelset og langt mindre udenfor Gaarden."

"Nei ganske vist," svarede han, "jeg er meget lettere kommen til dem, nemlig gjennem Løngangen, og da Du var gaaet, fik jeg Lyst til at besøge dem, da jeg ikke nærede nogen Frygt for, at der imidlertid skulde blive kaldt paa mig."

"Ja derpaa," sagde jeg, "kan Du aldrig være sikker, og Du maae for Eftertiden tage Dig nøje iagt for Sligt, for ikke at udsætte os begge for Ubehageligheder."

"Du har Ret min Søn, og jeg skal for Fremtiden ikke gjøre det. Seer Du, vor Familiebegravelse ligger neppe tyve Skridt fra os under Alteret i St. Pauli Kirke, og takket være min Forsigtighed, at jeg efter at have begravet min Søn der, lod Trappen, som førte fra Kirken ned i Gravcapellet nedbryde og Gangen opfylde med Jord, thi havde jeg ikke gjort det, vilde Tyrkerne let kunne have opsnuset det, forstyrret de Dødes Ro og frataget dem deres Kostbarheder.

Cap. XV.

Ganske uopfordret fortalte nu den Gamle mig sit Livs Historie.

"Jeg blev født," begyndte han, "i Randers d. 29de Juni 1614, og mine Forældre døde, som jeg

før har sagt Dig, fra mig, da jeg endnu var en ung Knægt. Da de ikke efterlode dem Saameget, at jeg derfor kunde faae selv en nok saa tarvelig Opdragelse, kom jeg i Fattighuset og maatte gaae i Skole der. Da jeg var bleven confirmeret, skulde jeg anbringes i Lære, og da min Fader havde været Guldsmed, valgte jeg, som ikke havde Nogen at raadføre mig med, ganske naturligt denne Profession. Min Mester var en dygtig Mand i sin Haandtering, men han var haard, og hans Kone gav mig neppe det Nødvendige til Livets Ophold, saa at jeg, saasnart jeg havde udlært, forlod dem.

Jeg reiste først til Berlin, hvor jeg arbejdede en kort Tid, men uagtet jeg havde det godt, og jeg ikke fortjente saalidt endda, havde jeg ingen Lyst til at blive der længere, og jeg reiste derfor atter derfra efter et Par Maaneders Forløb.

Derefter kom jeg til Paris, hvor jeg forblev et halvt Aars Tid. Jeg hørte der Den Candia saameget omtale som det Sted, hvorfra man fik det bedste Guld, Sølv og Edelfstene, og jeg fik derfor Lyst til at reise derover. Fra Paris begav jeg mig til Toulon, men der fandtes da ikke nogen Skibsleilighed til Den. Mine Rejsepenge begyndte allerede at slippe op, og jeg maatte derfor tage Arbejde der omtrent i en Maanedstid, efter hvilken Tids Forløb

et Skib laa seilfærdigt til at afgaae til Candia, og med det kom jeg herover.

Jeg var saa heldig strax at faae Arbeide hos Byens første Mester, havde det hos ham, som jeg kunde ønske mig det, og fik mit Arbeide godt betalt. Jeg flødte mig godt, og var anseet som en duelig Svend, saa at min Mester efter et Aars Forløb antog mig som sin Mestersvend.

Da jeg kom til Candia, var Republiken Benedig i stor Anseelse; dens Præsident havde givet Staden Candia nogle nye Privilegier, hvorfor Byens Borgere bleve enige om at overrasse ham med en kostbar Foræring, som skulde bestaae af en Diamants-Brystnaal. Da min Mester, som jeg har omtalt, var den bedste Guldsmed i hele Byen, blev det, uagtet han var syg, overdraget til ham, at forarbejde den.

Min Mester lod mig, efterat han havde modtaget denne Bestilling, strax kalde til sig.

„Min Sygdom,“ sagde han til mig, „tillader mig ikke, uagtet jeg allerede føler mig bedre, at gaae ud, De maa derfor i mit Sted begiive Dem hen til Grosserer Medve, for at udsøge ti smaa fine Diamantstene, foruden et Lod af det fineste Guld. Men jeg vil raade Dem til at see nøje efter, da De ellers vil blive ubleet. Det er et ærligt og redeligt Huus at handle med, men som alle Kjøbmænd komme de

altid med det Daarligste først, og vælger man da det Middelmaadige, more de dem derover. Da først komme de frem med det Bedste, med den Bemærkning, at de troede at have en Kjender for dem. Min Advarsel til Dem giver jeg Dem derfor ikke saameget af Frygt for at blive bedraget, som for Deres egen Skyld."

Det gif, som min Mester havde sagt mig; de satte først det Sletteste for mig, men jeg lod mig ikke narre, og de maatte saaledes til Slutningen rykke frem med det Bedste de havde. Dette var Tilfældet baade med Diamanterne og Guldet.

"Deres Mester," sagde Grosserereren, da jeg var færdig med mit Indkjøb, „er nok syg, hvorledes er det med ham?"

„Jo tak, det er nu bedre med ham, men han tør endnu ikke gaae ud."

„Det glæder mig meget at høre, men hvad det angaaer, at han endnu ikke tør gaae ud, for at besørge sine Forretninger, da behøver han det heller ikke, da han i Dem har et sikkert Bud. — Men siig mig," afbrød han sig selv, „hvorfra er De, thi saavidt jeg kan høre, maa De være fra Danmark."

„Ja," svarede jeg, „jeg er fra Jylland og født i den lille nærsomme Kjøbstad Randers."

„Saa vær mig velkommen min kjære Landsmand," udbrød han; „vor Families Stamsfader var

ligesom De fødte i Nærheden af Randers. Beed min Susanne," sagde han til Tjeneren, „om hun vil komme ned til mig.“

Et Øjeblik efter traadte der en smuk ung Pige ind i Bærelset. Hun var iført en simpel men net og klædelig Morgendragt.

„Hvad ønsker Du, min kjære Fader?“ spurgte hun, efter frygtsonst at have hilset paa mig.

„Jeg ønsker blot min kjære Datter, at Du vil hilse paa den unge Mand der; han har det samme Fædreland som vi, og han maa derfor være os dobbelt velkommen.“

„Isaafald,“ tiltalte hun mig ligeledes i vort Modersmaal, idet hun rakte mig sin lille smukke Haand, „ønsker jeg Dem inderlig velkommen.“

Da jeg altid havde været bly og undseelig af mig, kunde jeg ikke med et eneste Blik betragte hende, og havde Nogen derfor spurgte mig om, hvad Farve hendes Haar eller Dine havde, da kunde jeg ikke have sagt det. Og dog skulde hun neppe et Aar efter blive min Kone.

„Det er mit eneste Barn,“ sagde Grosserereren, „og saaledes den sidste af den medve'ste Slægt fra Danmark. — Men jeg vil nu ikke opholde Dem længere, jeg haaber, at De i Deres Fritid vil besøge os, og jeg skal da nærmere fortælle Dem min Slægts Historie. Mit Huus skal til enhver Tid

staae Dem aabent, og De maa derfor love mig ret ofte at komme til os."

Med det Løfte at besøge Dem saa ofte som det var mig muligt, vendte jeg hjem med mit Kjøbmandskab. Men som det gaaer andre unge Menneſter, ſaaledes gif det ogsaa mig, da jeg fandt større Behag i at spadſere i mine Fritimer, end aflægge Groſſererens mit Beſøg. Jeg tænkte vel i de første Dage paa mit Løfte, men naar det endelig kom til Stykket, og jeg havde nogle Timer tilovers, generede det mig at opfylde det, da jeg vidste, at de vare rige Folk, og jeg kun var en fattig Svend. Jeg lod det derfor gaae hen i Glemmebogen og gif ikke derhen.

En tre Ugers Tid herefter kom Groſſererens Tjener med et Brev til mig, hvorpaa der blev forlangt Svar tilbage. Groſſerereren bad mig deri om, at jeg endelig maatte komme til ham ſamme Dags Aften; „han og hans Datter,“ heed det, „havde i lang Tid ventet paa et Beſøg af mig, men de haabede, at jeg ikke dennegang vilde afſlaae deres Indbydelse, naar ikke uopſættelige Forretninger lagde mig Hindringer ivejen."

Jeg bad Tjeneren at takke for Indbydelsen og hilſe, at jeg nok ſkulde indfinde mig.

Aftenen kom, og iført mine bedste Klæder begav jeg mig derhen. Fader og Datter kom mig venlig imøde og lode mig med venlige Bebreidelſer høre,

at jeg saalænge havde forsjømt dem. Jeg maatte undskyldte mig det Bedste jeg kunde, men lagde Mærke til, at de ikke satte synderlig Lid til mine Undskyldninger. Ved Bordet kom jeg til at sidde mellem Fader og Datter. Paa en Pille ligeoverfor mig hang der et stort forgyldt Speil, som naaede fra Loftet til Gulvet, og heri kunde jeg ganske ubemærket betragte den smukke unge Pige.

Og smukkere Pige har jeg aldrig nogensinde seet. Hendes Hud var paa engang rød og hvid, som en egen Art hvide Roser, hvis Blade dog altid have et rødtligt Skjær. Hun havde fyldigt blondt Haar, som efter den Tids Mode var kruset og blev holdt i Orden af tre Guldkamme, en høj Pande, stærkt tegnede Djenbryn, klare blaae Øine, en regelmæssig lidt frumbojet Næse, en lille Mund med tynde rosenrøde Læber, to Rader Tænder, hvide som Elfenbeen og en lille rund Hage. Alt dette dannede det allerkjæreste lille Ansigt, man kunde see for sine Øine, og jeg skal ikke nægte, at jeg ligesom fortryllet vedblev i det forræderiske Speil at indpræge ethvert af hendes Træk i min Hukommelse. Dertil kom endnu en høj Hals og en sneehvid bølgende Barm, som kun var bedækket med et tyndt Slør; forresten var hun høj og slank som en ung Pige, der endnu ikke har fyldt sit 18de Aar.

Grosserereren var en meget snaksom Mand og

fortalte mig en heel Deel om sine Forsædte, blandt Andet om sin Stamfader og Grunden til, at han nedsatte sig der paa Den. Han havde levet i Danmark i Kong Baldemar Seirs Dage og ejet et stort Gods et Par Mill sydsfor Randers. Da den Efterretning kom til ham, at Kongen paa en listig Maade var falden i den snedige Grev Henrik af Mecklenburgs Hænder, og at han holdtes fangen af denne paa Den Lyø, hvor Kongen netop havde været paa Jagt, blev han som rasende over denne frække Voldsgjerning og svor, at han ikke vilde hvile, før Kongen atter kom paa fri Fod.

Han opfordrede nu hele Landet til at opbyde Alt forat udfrie deres elskede Konge; men han havde intet Held i sine Bestræbelser, da Ingen turde vove sig i Kamp med den ligesaa bekjendte som forhadte saakaldte sorte Greve. Han tilbød at ville stille sig i Spidsen for dem, men da Alt, hvad han anførte, endnu ikke vilde hjælpe, greb han bedrøvet til det sidste Middel og forsøgte med al den Veltalenhed, som Djebliffet og Gjenstandens Vigtighed kunde indgive ham, at bøje disse, som det syntes, steenhaarde og følelsesløse Hjerter.

„Danske Mænd!“ tiltalte han Forsamlingen, „erindre Eder vel, hvad den fangne Konge har været for os. Kan Nogen af Eder sige Andet, end at han har indlagt sig og sit Land Hæder og Berømmelse, Grev Carl til Jutholm. II.

bragt Danmarks Fjender til at forstumme og underlagt Kronen mange Besiddelser, som aldrig før have været derunder? Ja man kan med Rette sige, at han har været en af Danmarks første og tappreste Konger, og ham skulle vi nu belønne med Feighed! Nei, da maatte der ikke længere være nogen Ære i det danske Folk!"

Han gjorde her et Ophold for at see, om hans Ord ikke havde gjort noget Indtryk paa de Tilstedeværende, men ikke en Lyd lod sig høre.

"Vi ere da ikke længere," vedblev han, „værdige til at kaldes Baldemar Seirs Folk!"

Samme Tausshed.

"I Sandhed, jeg skammer mig ved at være dansk Adelsmand og dansk Underfaat og endnu mere at bære dette Baaben, da jeg ikke kan bruge det til min Konges Befrielse."

Med disse Ord trak han Sværdet udaf Skeden, brød det i to Stykker over Knæet og kastede det med Skeden langt bort fra sig.

Uden at værdige de Tilstedeværende et eneste Ord eller Blik, gik han harmfuld ud af Døren. Da han var kommen hjem til sin Borg, nedrev han sit Grevebaaben med de Ord: „det skal aldrig mere blive opsat — nei, ingen Greve meer!"

„Min kjære Love," sagde han til Grevinden, „fra Nu af maa Du finde Dig i at kaldes slet og

ret Madame og jeg slet og ret Medve, da jeg fra Nu af ikke mere vil bære Navn af dansk Underjaat og langt mindre dansk Adelsmand. Jeg haaber, at vi om otte Dage skulle være langt borte fra Danmark, Du maa derfor pakke Alt sammen til Rejsen."

"Men, min kjære Gemal," spurgte hun forfærdet, "hvad er der da hændet, som har kunnet bringe Dig til at fatte en sliq Beslutning?"

"Alt!" svarede han med et Suk, "det danske Folk har bragt Bædere og Skjændsel over sig selv, som jeg hverken kan eller vil bære, og det er Grunden til, at vi skulle reise."

Han fortalte hende nu, hvad der var passeret og spurgte hende, hvad hun syntes derom.

"Ja det er rigtignok sørgeligt," svarede hun, "og jeg deler ganske dine Anskuelser, at ingen Mand af Vre, som bærer Kongens Vaaben, længere kan være dansk Underjaat."

"Neppe 4 Dage herefter," fortalte Groszereren, "vare de under Seil til Frankrig og havde taget med dem Alt, hvad de paa nogen Maade kunde føre med. Medve, som Greven nu kaldte sig, tilskrev Kongen, dersom denne nogensinde maatte blive befriet fra sit Fangenskab, sit Gods og alle sine Gjendelse, som fandtes der tilbage, saavel rørlige som urørlige. Godset skulde indtil da bestyres af hans forrige For-

valter. Desuden stænkede han de Fattige paa Gode-
set en ikke ringe Sum til lige Fordeling."

„Medve og hans Familie havde forladt deres
Fædreland uden selv at vide, hvor de for Fremtiden
vilde boe. I Frankrig opholdt de dem kun en kort
Tid, da de, uagtet de maatte indrømme Rigtigheden
deraf, ikke kunde taale at høre deres Fædreland og
det danske Folk omtale paa en lidet hædrende Maade.
De besluttede dem derfor til atter at reise og valgte
til deres fremtidige Opholdssted denne skønne og den-
gang fredelige De, hvor der da kun herskede idel
Handelsrøre, og hvortil der stadig kom Skibe fra
Danmark."

„Medve," vedblev Grosjereren, „stiftede her
vort Handelshuus, som nu har bestaaet i over 400
Aar. Det Betydeligste af Alt er, at Familien har
vedligeholdt sig i en saa lang Arrække, da der al-
drig har levet meer end een Arving af hver af Fa-
milien. Vor Stamsfader havde to Børn, da han kom
herover, men det ene af dem, en Datter, døde et Par
Aar efter deres Ankomst, og det andet, en Søn blev
saaledes eneste Arving. Der er vel flere af vore
Forfædre, som have havt mange Børn, men der er
aldrig nogen af dem, der har opnaaet mere end
20 Aarsalderen. Vore Midler ere derved forblevne
udeelte, og vort Huus har derved faaet en fast Grund
at staae paa, saaledes at andre Huses Fallitter ikke

have kunnet formaae at rokke det, uagtet det i de mange Aar, det har bestaaet, har lidt et Tab af over 10 Tønder Guld."

Denne Fortælling havde imidlertid optaget saa lang Tid, at det var langt ud paa Natten, inden jeg forlod denne elskværdige Familie.

Den næste Dag besøgte Grosserereren min Mester og gjorde ham under Samtalens Løb flere Spørgsmaal med Hensyn til mig, som alle bleve besvarede til hans Tilfredshed og efter Ønske.

"Jeg har en Bøn til Dem, min kjære Mester," sagde nu Grosserereren, „som De endelig ikke maa afslaae mig. Jeg begynder nu at blive til Aarene og trænger derfor til et Menneske, paa hvem jeg i Et og Alt kan stole som paa mig selv. Deres Mesterfvend er i Besiddelse af alle de Egenstaber, jeg kan ønske mig hos en saadan, vilde De have Meget imod at overlade mig ham?"

"Jeg skal ikke nægte Hr. Grosserer," svarede denne, „at jeg kun meget nødig mister ham, men naar jeg eftertænker, at jeg og min Familie skylder Dem langt Mere end en saa lille Villighed, tilmed da De er den, vi have at takke for, at vi ere blevene, hvad vi nu ere, saa i Guds Navn tag ham, og jeg er overbevist om, at De aldrig vil faae Grund til at fortryde Deres Valg."

Da Grosserereren var gaaet, kom min Mester ind til mig.

„Hr. Medve,“ sagde han, „har i dette Øjeblik været hos mig; da han ønsker at tage Dem paa sit Contoir, skulde jeg bede Dem om at komme hen til ham og modtage alle Deres Papirer. Jeg tilstaaer Dem oprigtigt, at jeg grumme nødig giver Slip paa Dem, men jeg skylder Hr. Medve Meget og maa derfor finde mig i, at han berøver mig Dem. Jeg begyndte nemlig med aldeles tomme Hænder, og havde han ikke givet mig Credit, havde jeg neppe været den Mand, som jeg nu er.“

Jeg begav mig altsaa strax hen til Grossererens, hvor jeg blev modtaget med synlig Glæde.

„Deres Mester har formodentlig,“ sagde han, efterat have gennemlæst mine Papirer, „fortalt Dem, hvad min Hensigt er med Dem; er De villig til at gaae ind derpaa?“

„Ja min Mester har sagt mig Alt, og jeg kan ikke Andet, end takke Dem for Deres gode Tilbud.“

„Siig mig, hvormeget kan De fortjene om Året hos Deres Mester, naar De regner det Allershøjeste.“

„Naar jeg er flittig, antager jeg mellem en 3 til 400 Rdlr.“

„Godt, jeg vil da for det Første give Dem 600 Rdlr. og Alt frit i Huset, og hvis vi blive til-

fredse med hinanden, vil jeg siden udstyre Dem som Mester med Alt, hvad De dertil maatte behøve."

"Jeg skal gjøre Alt, for at tjene Dem," sagde jeg med Glædestaarer i Dinene, "og kan ikke finde Ord at takke Dem med."

Fra den Dag af, da jeg begyndte min Tjeneste hos Grosserereren, fandt jeg ligesom et Himmerige her paa Jorden. Jeg blev behandlet som en Søn af Huset, og der var Intet, som foregik i Familien, uden at jeg fik det at vide. Datteren havde saaledes faaet en meget riig Frier, men han fik Kurven, og da jeg tillod mig at spørge Grosserereren, hvorfor han havde sagt nei til et saadant Tilbud, da den Bedkommende ikke alene var riig, men tilmed havde et smukt Ud-vortes, svarede Medve, at han ikke tog noget Hensyn til Rigdom. "Det var deres Stamfaders Befaling," sagde han, "at naar Mandsstammen var uddød, skulde en dansk Mand være Familiens Efterfølger, og det uden Hensyn til Rigdom eller Herkomst, naar han blot var redelig og tro og havde et anstændigt Udseende. Og jeg kan ikke sige Dig, hvilken Glæde jeg følte, da jeg første Gang saa Dig, ja jeg følte ligesaa stor en Glæde, som en Elsker kan føle, naar han har fundet og udvalgt sig en smuk Pige til sin Ledsagerinde. Jeg tilstaaer Dem ærligt, at jeg fra det første Øjeblik af hos mig selv har udfaaet Dem til min Svigersøn, og jeg antager, at

det er den bedste Maade at lønne Dem paa, da De derved vil blive Herre over 25 Millioner og, som mig synes, en ikke saa ganste styg Kone."

"Hvorledes!" udbrød jeg aldeles ude af mig selv af Forbauselse og Henrykkelse, "kan jeg troe mine Dren? De vil virkelig give mig Deres Datter tilægte?"

"Ja, min Søn, det har jeg sagt, om ikke med de samme Ord, saa er det dog Meningen af dem."

Jeg faldt ham hulkende om Halsen, uden at formaae at takke ham med Ord.

Han aabnede nu en Sidedør og kaldte paa sin Datter.

"Kom min Susanne," sagde han, "idet han lagde hendes Haand i min, "og modtager Begge en Faders Velsignelse."

Da vi vare knælede ned for ham, nedbad han Herrens Velsignelse over os og vor Fremtid, hvorefter han fjernede sig og lode os ene.

Vi sank i hinandens Favn og følte Begge en salig Glæde, som var grundet paa reen Ustyldighed og en udeelt Kjærlighed. Da min Svigerfader atter kom tilbage, gik vi ham smilende imøde og fastede os i hans Arme.

En Maaned efter havde vi Bryllup, og Aaret efter nedkom min Kone med en Søn, som blev vor Glæde og aldrig forvoldte os et eneste Djæblisk

Rummer. Gud gav ham en god Forstand i Forening med et godt Helbred, foruden mange andre gode Egenheder, vi vidste derfor ikke, hvad Sorg vilde sige, før vor kjære Faders Død, men den kom os ikke uventet, da han var meget fremrykket i Alder og svag.

Vi levede sammen i Glæde og Kjærlighed, indtil det Sorgens Budskab naaede os, at Tyrkerne vare ankomne til Den med en stor Hær. Af Skræk herover fik min Kone et Anfald af Krampe, som saa Aar efter blev Aarsag til hendes Død. Det Dvrige af min Historie kjender Du.

Cap. XVI.

Vi havde naaet Foraaret i 1670, og man veed jo nok, at denne Aarstid sædvanlig er den værste for gamle og svage Folk, og dette viste sig ogsaa at være Tilfældet med min saakaldte Fader, min gamle Medslave.

En Aften, da jeg som sædvanlig kom ned fra Stoveziren, fandt jeg ham næsten død liggende paa Sengen. Jeg blev ved dette Syn ligesom betaget af Skræk og forsøgte ved Hjælp af nogle Draaber, som jeg til al Lykke havde hos mig, atter at bringe ham tillive. Der hengik nogle Minutter, inden han kom til sig selv, men endelig aabnede han atter til

min store Glæde sine Dine, idet han trak sit Veir dybt.

„Ak,“ sagde han, „jeg har under din Fraværelse befunden mig meget slet, og mit Onde blev værre, da jeg troede at skulle være død, uden endnu engang at have seet og talt med Dig. Gud ske Lov, jeg befinder mig nu bedre — men sig mig, hvad vilde Du have gjort med mit Liig, dersom Du havde fundet mig død?“

„Det veed jeg virkelig ikke i dette Djeblif, min kjære Fader.“

„Da kan jeg sige Dig det,“ sagde han, „Du havde meldt min Død til Storveziren, jeg var da bleven stoppet i en Sæk med en stor Steen i, derefter kastet i Havet, og dermed var baade min Kiste og Grav færdig. — Men hør min Søn, er det Guds Villie, at jeg engang skal døe i dette Hums, saa maa Du love mig to Ting, for det Første at lukke mine Dine til, da jeg ingen Familie har til at gjøre det, og for det Andet, at Du vil bære mig ind i mit Gravcapel og lægge mig i Kisten ved Siden af min Kone. Kisten er saa stor, at vi begge ville kunne rummes deri, og Du vil ved hendes Side finde mit Liigtoi, som Du maa svøbe om mig. Naar Du har udført dette, maa Du tilfylde Indgangen til Capellet med Jord, for at vi med No kunne ligge i vor Grav; i Capellet vil Du forefinde en Spade,

som netop er hensat der i dette Djemeed. Ja Du seer spørgende paa mig, og jeg veed, hvad Du vil sige, nemlig hvorledes Du da skal komme derfra, og jeg skal sige Dig det. Seer Du en halv Miil herfra Byen, tæt ved Stranden, ligger der en meget stor Klippe, som er saa steil, at intet Menneske nogenfinde har eller vil kunne bestige den; den har en Hvide af omtrent 50 Fod. I dette Fjeld eller Klippe er der en Kløft, som kun kan være synlig fra Klippens Top, den er altsaa ikke hidtil kjendt af Nogen, og hertil gaaer vor Løngang. Igjennem den er der kun en Fjerdingvei til Klippen, da Vejen herfra Byen og ned til Søen gaaer i saamange Bugter og over saamange Høje og Ujevnheder, at Afstanden næsten bliver den dobbelte. I den omtalte Kløft udspringer der et Kildevæld, som staaer tre Fod over det rolige Vands Overflade, og som har sit Udløb i Havet under den ene Sideræg, men Ingen kan komme dertil, da Grunden er saa stenet, at ingen Baad kan komme den nærmere end paa en halv Fjerdingveis Afstand, og imellem Stenene er det undertiden saa dybt, at det er umuligt at vade hen dertil."

"Du vil her finde en fladbundet Kobberbaad, hvormed man kan komme over den stenede Grund; dens Plader ere over en halv Tomme tykke, saa at intet Stød, selv om det er nok saa haardt, kan tilføje den nogen Skade. Denne Løngang stri-

ver sig fra vor Stamfader, som, for at faae dette Arbeide udført, uden at det skulde komme til Nogens Kundskab, tilkjøbte sig ti indiske Slaver, hvilke han, efter at de havde udført Arbeidet, der naturligtvis medtog en lang Tid, atter sendte tilbage til deres Fædreland, men nu ikke længere som Slaver, men som frie Mænd. I hans Sted vilde maaskee en Anden, efterat Arbeidet var blevet færdigt, have bragt dem af Dage, men hvad han gjorde, viser os nok, som, at han var en sand Menneſteven."

"Den lange Tid, Du har været borte, benyttede jeg til at gjøre en Udflugt til Fjeldet, for at erfare, om Alt var i Orden til vor Flugt, da jeg endnu som tidligere maae tilstaae Dig, at jeg længe meget efter mit kjære Fædreland, men af! det faaer jeg vel aldrig mere at see, det mærker jeg altfor tydeligt. Den indesluttede Luft i Løngangen lagde sig tungt paa mit beflemte Hjerte, og det var kun med Nød og Besvær, at jeg atter naaede tilbage hertil og kunde kaste mig paa Sengen."

"Naar Du kommer til Udgangen," vedblev han efter et Djebligs Ophold, "vil Du paa den høire Sidevæg, omtrent 10 Fod fra Udgangen finde en meget spids Steen, som Du tager ud; naar dette er skeet, vil Du finde en Abning, som, naar Du har ryddet Indgangen, vil føre Dig ind i en Sidegang. Du gaaer derind, saalangt Du kan komme, og vil da

forefinde en stor Jernkiste, som staaer paa fire smaa Hjul, for lettere at kunne flyttes. Desforuden vil Du der finde et Loug paa flere hundrede Farnes Længde og en Taille, hvorhos der over Udgangen er anbragt en Jernfrog til at hænge den paa, og Du vil saaledes med Lethed kunne hjælpe Dig selv. Røglen til Kisten vil Du finde i et lille Hul til Høire i det Inderste af Gangen. Naar Du aabner Kisten, vil Du først finde to fuldstændige Sømandsdragter, derefter et andet Laag, hvortil Røglen ligger i det høire Hjørne. Naar dette er lukket op, vil Du finde de to Trediedele af Rummet deelt i 6 forskjellige Afdelinger, medens den anden Trediedeel er deelt i tre. I den største Afdeling er der Sølv, i den anden rede Penge, og i den tredie Diamanter — de andre to Trediedele ere fyldte med Guld af sex forskjellige Sorter."

"I Rummet, hvor Diamanterne ligge, vil Du i en lille Kiste af Guld finde en lille Flacon, som mine Forfædre altid førte med dem paa deres Reiser blandt de Bilde, hvor de stedse vare udsatte for Forgiftelse, og derfor altid maatte være belavede paa en Modgift, og en saadan er det, Flaconen indeholder imod enhver Gift. Kun en Draabe deraf gjør strax sin Virkning. Men det er jo ikke sagt, at Du nogensinde vil komme til at tye til den — og dog, jeg husker ikke paa, at Du er saa uheldig at have en ond Stedmoder. Vær

forsigtig ligeoverfor hende, thi seer hun Dig, hvem hun nu længere har troet død, atter komme karst og sund tilbage, vil al hendes Glæde over din formodede Død forvandle sig til Galde, og hun vil da visseelig prøve ethvert noksaa skjændigt Middel forat faae Dig ryddet afvejen."

"Min Søn," vedblev han med Høitidelighed, "der er endnu en Gjenstand, som jeg ikke før har omtalt til Nogen, og som jeg ikke kan overlade Dig, før Du, som jeg selv har maattet gjøre, tilsværger mig, at hverken Du eller de, som komme i Besiddelse af den, vil anvende den mod noget Menneſte eller Dyr uden i den alleryderſte Nød, naar enten dit eget eller en Andens Liv er i Fare. Jeg kjeuder vel nok dit ædle Hjerte, men det er en Lov fra den ældſte Medve, at den kun under denne Eeds Afſlæggelse maa overgaae fra den Ene til den Anden, og jeg har aldrig overtraadt hans Love. Denne omtalte Gjenstand er en fortryllet Dolk, som, naar man har truffet den ud af Skeden, og man blot ſeer paa den, man vil dræbe, ſtrar borer ſig ind i Vedkommandes Hjerte, hvad enten det ſaa er et Menneſte eller et Dyr, og derefter med Lynets Fart atter ſpringer tilbage i din Haand. Den kan ſaaledes dræbe et Menneſte i hvert Sekund, alſaa 60 i et Minut, og Du maa derfor aldrig benytte Dig af den i ærlig Kamp. Flere af den medve'ſſe Familie

have oftere været nødt til at bruge den paa deres Rejser i Indien, naar enten de Bilde overfaldt dem, eller de, naar de reiste over Orkener, og deres Fødevare vare slupne op, savnede det Nødvendigste til Livets Ophold. De vilde Orer maatte da gjerne holde for, og deres Kjøb skal efter Sigende være meget velsmagende."

"Jeg har saaledes overladt Dig den medve'ste Skat, og jeg haaber til Gud, at Du vil anvende den til din egen og dine Medmennefters Gavn. Grunden til den er lagt i Danmark, og jeg har det Haab, at den vil udfolde sine Grene der og bringe Held med sig. Til Gjengjæld derfor luffer Du, som jeg har anmodet Dig om, nok mine Dine og lægger mig ved min Susannes Side. Og, Gud være lovet! jeg kan nu døe rolig, da jeg er overbevist om, at Du vil opfylde ethvert af de Ønsker, jeg har udtalt for Dig. Men jeg har endnu et Ønske tilbage, og det er, at Du vil optage mit Navn i Enden af dit eget, forat det kan mindes, saalænge din Stamme er til. — Jeg troer nu at have sagt Dig Alt og vil forsøge paa at falde i Søvn forat styrke mig lidt."

"Men min kjære Fader," sagde jeg, "hvorledes skal jeg komme ud af Klostet?"

"Ja det er sandt, min Søn, jeg havde nær forglemt det, og jeg takker Dig, fordi Du gjorde mig opmærksom derpaa. Naar D staaer i Udgangen,

vil Du tilhøre finde et Slags Port, som bestaaer af sammennaglede Steen; disse Nagler ere af Kobber, for ikke at fortæres af Rust og Fugtighed, og den saakaldte Port hænger paa Kobberhængsler. I Baaden findes der tre Par Arer, og desuden to Stænger for at stage sig frem med over den stenede Grund. I den ene Bænk er der endvidere anbragt et Kompas, og Du er nok saameget Sømand, at Du veed, at det altid viser mod Nord. Fra Hjeldet styrer Du mod Sydvest, og Du vil da komme til Den Maltha, og naar Du kan være saa heldig at naae den, befinder Du Dig atter under de Christnes Beskyttelse! Du er da fri for det tyrkiske Slaveri og kan derfra fortsætte din Reise til dit Fædreland."

"Alf ja!" vedblev han, "min Skat har sin Rod i Danmark, og jeg haaber, som sagt, at den der skal udfolde sine kraftige Grene, og selv i tusinde Aar efter min Død bringe Lykke og Velsignelse med sig. Min Herre og min Gud velsign Du dem, der for Fremtiden skulle bære mit Navn, som jeg velsigner dem! thi ikke sandt, Du og dine Efterkommere ville jo bære mit Navn? Kom min Søn og lad mig omfavne Dig til Gjengjæld for den Kjærlighed, Du har vist mig gamle Stakkel, thi uden Dig var jeg ikke kommen til at hvile ved mine Kjæres Side. Jeg haaber, at jeg snart nærmer mig mit Livs Aften og Nat, og jeg vil derfor opgive Tanken om nogenfinde

at gjensée mit fjære Fødeland, og jeg vil derfor bede til Gud, at han snart vil hjemkalde mig til min hængangne Søn og min fjære Susanne — ja de vente mig.“

Udmattet af den lange Tælen, faldt han om paa sit Leje, drog et dybt Suf og slumrede ind i en feberagtig Søvn.

Jeg sad længe ved Siden af hans Seng, da jeg var bange for, at det skulde være hans sidste Søvn, men den blev lidt efter lidt mere rolig og hans Aandedræt mere regelmæssigt. Jeg lagde mig nu ogsaa paa Sengen, ikke saameget forat sove, som forat udhyile mine trætte Lemmer lidt, men Sønnen blev dog tilsidst Herre over mig, og jeg vaagnede først, da jeg paa sædvanlig Tid skulde indfinde mig hos Storveziren. Jeg sprang hurtig op af Sengen, og ved denne Bevægelse vaagnede min gamle Fader.

„Hvorledes har Du det nu, fjære Fader?“ spurgte jeg ham.

„Jo tak, min fjære Søn, jeg synes, at det er langt bedre med mig; jeg føler mig kun en heel Deel mat og afkræftet, men det gaaer nok over. Kloffen er nu saamange, seer jeg, at Du maa gaae, men lad Dig blot ikke med et eneste Ord forstaae hos Storveziren, at jeg er syg, thi isaafald kommer jeg bort fra Dig, jeg faaer Dig maaskee saa aldrig mere at see,

og jeg kommer da ikke til at hvile hos min kjære Familie."

"Bær Du kun rolig, kjære Fader, jeg skal opfylde ethvert af dine Ønsker. Blev derfor kun liggende, til jeg atter kommer tilbage."

Jeg ilte op ad Trappen, og da jeg kom ind i Soverværelset, fandt jeg Storveziren endnu sovende trygt; jeg listede mig derfor atter ud paa Taaspidserne forat have Alt i Orden, til han vaagnede.

Cap. XVIII.

Da Storveziren var staaet op og gaaet ud, ilte jeg strax ned til min gamle Fader. Han var nu paaflædt, men følte sig mat over hele sit Legeme.

"Jeg mærker kun altfor tydeligt," sagde han, "at jeg ikke gjør det længe, thi saa svag har jeg endnu aldrig i min Levetid været. Troer Du, at Storveziren bliver længe borte? thi jeg vilde gjerne vise Dig mit Gravcapel."

"Nei min kjære Fader, det gaaer neppe an, da Du er altfor svag dertil, og Du desuden ikke vil kunne taale den tunge og kvalme Luft i Capellet."

"Ja saa faaer det jo at være, skjøndt det er mit kjæreste Ønske."

"Istedet derfor vil jeg gaae op og lave Dig en Ret varm Mad og imidlertid gjøre mit Arbeide færdigt."

„Som Du vil, min Søn, jeg vil saalænge læse i den eneste Bog, jeg har tilbage, nemlig Guds Ord.“

Fra denne Tid af fik jeg Mere at gjøre med min Medslave, end jeg havde med alt Storvezirens Arbeide. Det var saalangtfra, at han, som han troede, ikke skulde gjøre det ret længe, at han tvertimod endogsaa levede i 2 Aar og 2 Maaneder efter denne Tid. Et Held var det for den Gamle, at Storveziren aldrig nogenstinde gjorde mig noget Spørgsmaal om ham, men det havde naturligviis nærmest sin Grund deri, at han altid havde, hvad han behøvede, og derfor kunde det ikke falde ham ind, at jeg var ene om hans Opvartning.

Et Par Maaneder hengik saaledes, og jeg blev daglig af min gamle Fader anmodet om at følge med ham ned i Gravcapellet, forat see, hvor han skulde ligge, og jeg maatte tilsidst, enten jeg vilde eller ikke, give efter for hans indstændige Bønner og følge med ham. Da vi vare komne ned i Gangen, som førte dertil, fremtog han en Lampe og tændte den. Lampen var af ægte flint Sølv og skrev sig fra Familiens Stamfader, fra hvem den stadig var gaaet i Arv fra den Ene til den Anden.

Efterat vi vare komne ind i Capellet, standsede den Gamle forat tage Skjermen af Lampen.

„See her, min Søn,“ sagde han, „lige saamange Afdelinger, som Du her seer, ligesaamange Familier

har der baaret det medvæsse Navn. I den første Afdeling ligger den ældste Medvæ og saa fremdeles den Ældste derefter. Den sidste Afdeling tilvenstre er min Begravelse, kom og lad os gaae derind. See i denne Kiste," sagde han, idet han luffede Kistelaaget op, „der hviler min kjære Susanne."

„Hvor hun er kostbart klædt!" kom jeg ganske uvilkaarligt til at udbryde ved at see den uhyre Pragt, hvormed man havde udsmykket den Afdøde.

„Ja, min Søn, det er meget sandt, men det er ogsaa hendes Brudebragt, og saaledes er det en Vedtægt, at alle de gifte Medlemmer af vor Familie efter deres Død skulle klædes og begravnes. Alene Pyn-ten paa hendes Haar kostede min Svigersfader over 400 Rdr., den Krands, hun bærer om sin Hals, kostede det Firedobbelte, navnlig fordi det lille Hjerte, som Du seer hænge ned deraf, bestaaer af de fineste Diamanter. Hendes Kjole er, som Du vil lægge Mærke til, af det fineste Atlast, og Skoene ere forsynede med store Guldspænder, hvori der ligeledes er anbragt Diamanter."

„Ja, min kjære Fader, jeg seer det Altisammen, men Du har dog forbigaaet een kostbar Gjenstand, og det er hendes Livbaand med det umaadelig store Guldspænde, der, som jeg seer, ligeledes er besat med ægte Diamanter."

„Ja min Søn, og hvem skulde troe, at dette til

de Døde indviede Capel indeslutter i Jordens Skjød en Skat af over 2 Millioner. Her seer Du ved hendes Side mit Liigtøj; det er i al sin Simpelt, og jeg har gjort det i den Tanke, at da jeg selv var af en simpel Herkomst, skulde Jorden heller ikke med mig komme til at gemme nogen Skat, som vilde være de Levende til langt mere Nytte. Ja hvormeget gemmer Jorden ikke her, som kunde blive til stor Gavn og Glæde for Tusinde og atter Tusinde i flere Menneſtealdere — mine Forældre maatte ved deres Død lade dem nøje med en Liigstjorte og et Liiglagen, og jeg vil klædes som de.“

Alle de Afdøde af den medve'ske Familie vare ligetil den sidste balsamerede.

Han lukkede nu sin Kones Kiste saa varsomt, til at den ingen Lyd gav fra sig, hvorefter han gik hen til den næste og aabnede den ligesaa forsigtigt.

„Se her seer Du min Søn,“ sagde han.

„Hvorledes?“ udbød jeg, „jeg seer, at han er dansk Ridder, og jeg som dansk Undersaat er det ikke engang!“

„Ja min Søn, det er en Arv efter vor Stamfader. Han havde ved sin Afreise fra Danmark afslagt alle sine Ordener, men da Baldemar Seir atter blev udløst af sit Fangenskab, lod han Medve opspørge og skrev ham derefter til med Anmodning om, at han endelig maatte vende tilbage til Dan-

mark — dette Brev er opbevaret i vort Bibliothek tilligemed flere Documenter, og som nu formodentlig Alt befinder sig i Morosinis Hænder — men efterat han havde tilskrevet Kongen, at han maatte undskyde, at han maatte afflaae hans Opfordring, skrev Kongen ham atter til og sendte ham med det Samme alle hans Ordener, idet han udtalte det Ønske, at han vilde bære dem til en Erindring om, hvad han havde været for sit Fædreland og sin Konge. Siden den Tid er dette Riddertegn gaaet i Arv til hele Familien. Da min Svigersfader var død, sendte jeg Riddertegnet tilbage til den danske Konge, idet jeg underrettede ham om, at den medværende Mandsskamme var uddød paa en Datter søn nær, som iffun var 3 Aar gammel. Den ophøjede Fyrste, Kong Christian d. IV. tilskrev mig derefter et meget smukt Brev, hvori han udtalte, at den ældste Medværende havde gjort sig fortjent af sit Fædreland og sin Konge, at hans Forfædre derfor havde bæret ham og hans Familie med Riddertegnet, og at han og hans Efterkommere vist ikke havde til Hensigt, saalænge der endnu var nogen af Familien ilive, at berøve dem det engang givne Hæderstegn. Paa denne Maade blev min Søn allerede i en Alder af 3 Aar dansk Ridder. Min Søn var, som du seer, Lieutenant, og jeg lod ham derfor begrave i hans Uniform uden andre Kostbarheder end hans Fingerringe, og hvad

der hører til Uniformen. See der," sagde han, "idet han pegede paa Ligets Bryst, der fik han sit Banejaar. En af de fjendtlige Bomber sprang, og han tilligemed otte Andre bleve et Offer derfor. De kom Alle i en og samme Grav, med Undtagelse af min Søn. Du har nu seet din Broder, og havde Du kjendt ham, vilde Du ikke have funnet Andet end elste ham som en Broder, og jeg forsikkrer Dig for at alle unge Menneſter elskede ham med en Kjærlighed, som neppe er til at beskrive. Detsværre, han gik i en altfor ung Alder bort fra os, men jeg takker dog Gud af mit ganske Hjerter, at han i Dig har givet mig en anden Søn, som, det er jeg vis paa, vil erstatte mig Alt, hvad jeg har tabt i ham."

Herefter førte den Gamle mig hen til den ældste af Medveernes Begravelse.

"Her seer Du," sagde han, idet han aabnede Kistelaaget, "en meget gammeldags, men dog dansk Klædedragt."

"Ja, jeg seer det; den er smuk og kostbar, men hvorfor ligger hans Grevekrone ved Fodderne, istedetfor ved Hovedet?"

"Ja, min Søn, jeg har ligesom Du forundret mig derover, men jeg antager, at det er for at vise, at han har traadt den under Fodder, og for at hans Efterkommere ikke mere skulde optage Grevetitlen, men

for stedse vedblive at være Borgere. Betragt ham nøjere, og, ikke sandt, han ligner i Et og Alt i sine Ansigtstræk den sidste Medve, naar man undtager hans Overstjæg, som giver ham en Krigers Udseende.“

„Ja, min Fader, det er ganske vist mærkværdigt, at Familien i en Tid af 400 Aar har kunnet vedligeholde de samme Familietræk — men det er vel bedst, at vi atter begive os tilbage, for ikke at resitere, at Storveziren skal spørge efter mig.“

Den Gamle havde saa at sige levet sig saa ganske ind i Fortiden, at disse mine Ord, som atter bragte ham tilbage til Nutiden, ganske bragte ham ud af Katning, og til min store Bedrøvelse maatte jeg see, at han derved blev hjemsoget af et Krampe-tilfælde og faldt om paa Gulvet. Jeg maatte nu anvende alle mine Kræfter, for at bære ham tilbage og faae ham bragt tilfængs; jeg aabnede hans Klæder, bestænkede ham med koldt Vand og heldte nogle Draaber af den Glaske, som jeg, som sagt, altid bar hos mig, i hans Mund, men han gav desuagtet ikke det mindste Livstegn fra sig.

Her stod jeg nu bævende af Skræk og fortvivlet, idet jeg beskylde mig selv for ved mine ubesindlige Ord at have dræbt ham; jeg styrtede ud af Døren og kom først til min Besindelse igjen, da jeg i min Flugt lagde Mærke til, at jeg med Foden stødte

Noget omfuld. Det var Fadet med vor Middagsmad; jeg reiste det hurtigt igjen, saa at der næsten Intet gik til Spilde, og ilede derefter op ad Trappen, for at høre om Størveziren var kommen hjem; men til al Guds Lykke var han som sædvanligt ude, og jeg kunde saaledes atter gaae ned til min gamle Fader, idet jeg paa Vejen tog den hensatte Middagsmad med.

Da jeg kom ned til ham, var hans Ansald overstaaet, men hvorledes saa han ikke ud: Ansigtet var fortrukket, og hans Dine laa dybt indsunke i Hovedet.

„Hvorledes har Du det, min kjære Fader?“ spurgte jeg, „Du seer meget daarlig ud.“

„Ja, jeg vil nok troe det, min kjære Søn, men jeg har ogsaa været Døden meget nær, og jeg vilde blot ønske, at jeg med det Samme havde gjort det af med det, jeg havde da været løst fra alle jordiske Baand, og Du paa Vejen til din Frihed. Jeg veed jo meget godt, at det kun er dit gode Hjerte, som holder Dig tilbage hos mig, da Du jo let, efter de Oplysninger, jeg har givet Dig, let vilde kunne frigjøre Dig selv — ja, jeg kan vistnok med Sandhed sige, at der neppe findes En blandt Tusinde, uden at han havde benyttet sig af Leiligheden.

„Al! min Fader,“ sagde jeg, „troe ikke Menne-

ffene saa flet; det maatte jo være et Umenneſte, ſom vilde forlade Dig."

"Ja min kjære Søn, Du er endnu ung og uerfaren og har tillige et ædelt og godt Hjerte, derfor kan Du ikke troe, at de fleſte Menneſter ere forðærvede og lade ſig beherſſe af deres Lyster og Tilbojeligheder, ſom nu engang ere nedlagte i den menneſkelige Natur. Der er deſtoværre kun Faa, ſom ſøge at nedtrykke dem, og hvor troer Du, at Noget vilde gjøre det, hvor Talen er, ſom i dette Tilfælde, om at gjenvinde Friheden, der er ſaa loffende for Alle og Enhver, men da navnlig for unge Menneſter. Naar nu dertil kommer en næſten fabelagtig Rigdom, og man ſom Du har en ſmuk Brud, ſom venter din Tilbagekomſt med Vængſel, ſaa er Alt dette noget af det meeſt Friſtende for et ungt Menneſte. Men, ſom ſagt, jeg veed, at dit Hjerte er alſor ædelt til, at Du ſkulde lade Dig henrive af ſlige Tilbojeligheder."

Efter diſſe Ord ſanf den Gamle udmattet tilbage paa ſit Leje og faldt i en feberagtig Sovn; men da han atter vaagnede, befandt han ſig endnu ſletttere. Det er en Selvfølge, at jeg plejede ham ſaa godt, ſom Omſtændighederne tillode mig det, da vor Stilling ikke tillod mig at gjøre det ſaa godt ſom jeg kunde onſke. Naar vi ſik Mad, ſom var god for en Syg, ſpiſte jeg ikke Noget deraf, men glemte og

opvarmede det flere Gange til min Patient, uagtet det var ham imod, at jeg ikke nød Noget deraf.

„Du sulter selv,“ sagde han, „for at fylde mig, og det maa Du ikke. Husk paa, at Du ikke alene maa gjøre mit Arbejde, men hvad der er langt mere, Du maa ogsaa opvarte mig, og har derved det Firedobbelte at gjøre med mig, som Du har med Storveziren. Du kan jo blive syg derved, og hvad skal der saa blive af med mig og os Begge.“

„Bær blot trostig, kjære Fader,“ sagde jeg, „jeg er ung, og Gud har velsignet mig med et godt Helbred.“

„Ja, ja, Ungdommen kan vel udholde Meget, kun ikke at vaage altfor meget. Ved Eevnen vinder den Kraft til at udholde Alt, men faaer man ikke den i tilstrækkeligt Maal, svækkes man og maa tilsidst bukke under. Du maa derfor, da Du nu har maattet vaage saalænge, gaade hen og lægge Dig, for at Du kan vedligeholde dine Kræfter.“

Jeg folte kun altfor vel Sandheden af hans Ord, da jeg i det sidste Halvaar, han levede, var svunden ind og lignede mere et Skelet end et Menneske. Selv Storveziren kunde ikke Andet end lægge Mærke dertil og spurgte mig, om jeg ikke befandt mig vel. Jeg benægtede det naturligviis og stødte hele Skylden derfor paa, at jeg ikke ofte nok kom i den friske Luft. Jeg fik nu Tilladelse til, hver Dag

at gaae mig en Tour paa Bolden og fik nogle Penge til selv at kjøbe den Medicin for, som jeg helst ønskede; men istedetfor at kjøbe til mig selv, anvendte jeg Pengene til for dem at kjøbe en lædskende Saft til min gamle Fader.

Da vi havde naaet den 1ste Juni 1675, blev den Gamle saa svag, at der næsten hengik et Aar, hvor han bestandig maatte holde Sengen.

En Aften, da Storveziren kom hjem, lod han mig vide, at han agtede at reise samme Aften.

„Imorgen,“ sagde han til mig, „kommer der nogle Haandværksfolk, for at sætte min Bopæl istand, indtil jeg kommer tilbage. Naar de ere færdige dermed, maa Du sørge for, at Bærelserne blive gjorte rene, og Du kan tage saamange Slaver dertil, som Du selv vil.“

Da jeg havde fulgt ham ombord, skyndte jeg mig hjem, og fandt den Gamle Døden nær.

„Hvorledes har Du det kjære Fader,“ spurgte jeg; „jeg har været nødt til at lade Dig alene saa længe, men Du vil nok tilgive mig det, naar Du hører, at Aarsagen dertil er, at jeg maatte følge Storveziren ombord, som for en Tid reiser til sit Hjem.“

„Saa maa Du hvile Dig lidt ud, min Søn, for at samle Kræfter til Flugten; thi jeg besinder mig nu saa vel, at vi kunne tiltræde Reisen imor-

gen. Men det maa vel allerede være langt ud paa Natten, thi jeg kan ikke see det Allermindste.”

Jeg betragtede ham ved disse Ord nøjere og opdagede da, at hans Dine allerede vare ganske brustne, men jeg kom først til Bished om, at han var bleven blind, da jeg havde tændt Lys og mærkede, at han ikke kunde see dets Skin. Hans Velbefindende var naturligtviis ikke Andet end den Rolighed i hele Le-gemets Maskineri, der gjerne gaaer forud for den virkelige Dødskamp.

Hans Hænder vare allerede ganske kolde, og det var med sand Bedrøvelse at jeg maatte sige til mig selv, at den Gamle, som var bleven mig saa kjær, snart vilde forlade mig for bestandigt.

„Er Du her min Søn?“ udbød han paa en-gang, idet han vaagnede op af sin Dvale. Jeg fø-ler, at jeg er min sidste Time nær. — Modtag min sidste Velsignelse for alt det Gode, Du har viist mig — jeg skal bede til Gud for Dig og alle Dine — gid Held og Lykke ledsage Eder! — Farvel! — min Susanne venter mig — Ja, ja jeg kommer. — Min Herre og Gud, jeg er beredt.”

Han strakte sig ud paa Lejet, drog et dybt Suf og var ikke mere blandt de Levendes Tal.

Jeg knælede ned ved hans Seng og bad inder-ligt til Gud for hans Sjæls Frelse, hvorefter jeg tillukkede hans Døre og tildækkede hans Ansigt.

Alt var nu dødt og tomt omkring mig, jeg lagde mig paa mit Leje i den Hensigt at tænke paa min Flugt, men da jeg i de sidste fjorten Nætter ikke havde sovet et eneste Djeblis, fordrede Naturen sin Ret, og jeg faldt i en dyb og lang Søvn.

Cap. XIX.

Da jeg atter vaagnede, var det hvi lys Dag, men det var, som jeg allerede har omtalt, i Juni Maaned, og det blev derfor tidlig Dag. Jeg aabnede Døren for at lytte og hørte Uhret paa Kirke-taarnet slaae 4. Da der endnu var en Time til, inden Haandværksfolkene vilde komme, gik jeg hen til Sengen, for at see om Liget var bleven koldt. Da jeg havde overbeviist mig derom, tændte jeg den omtalte Lampe, bar Liget ned i Capellet og lagde ham ved Siden af hans Kone. „Nu har Du opfyldt,“ sagde jeg til mig selv, „det første af din gamle Faders Duffer.“ Da jeg imidlertid snart kunde vente Haandværksfolkene, begav jeg mig skyndsomt tilbage, for at vise dem, hvor de først skulde begynde deres Arbeide. Det var det Helst, jeg havde med dem at gjøre, jeg gik derfor herefter ud i Byen for at indkjøbe, hvad jeg ansaae for nødvendigt til min Flugt. Og her kom Storrevisiren mig vistnok meget mod sin Villie til stor Hjælp, da de Penge, han for sin Afreise havde givet mig til at bestride Udgifterne med, maatte

ippringe dertil. Det var forresten en Lykke, at mine Medtjenere vare vant til at see, at jeg altid havde Penge hos mig, da de ellers let havde kunnet fatte Mistanke og anholdt mig — og saa farvel Flugt.

Da jeg havde gjort mit Indkjøb og atter var kommen hjem, gik jeg ned i Løngangen og for første Gang til dens Udgang. Her fandt jeg den omtalte Baad, som til min store Glæde var i fuldkommen Stand, saavelsom Alt hvad der hørte dertil. Jeg løsuede Baaden og lod den glide hen til Borten, som tidligere er omtalt, for at forsøge, om jeg kunde aabne den. Mit første Forsøg mislykkedes, hvorover jeg naturligvis blev meget ilde tilmode.

„Alf!“ udbød jeg, „jeg staaer nu endelig det saa længe ønskede Maal saa nær, og det skal nu strande, blot fordi jeg ikke kan faae den tøssede Port op.“

Jeg satte mig fortvivlet ned i Baaden og over-tænkte længe, hvad jeg nu skulde gribe til, indtil jeg tog den Beslutning, som det Bedste jeg kunde gjøre, at undersøge, hvad Grunden vel kunde være dertil. Men hverken foroven eller forneden kunde jeg finde Noget, som kunde hindre dens Oplukning, jeg vedblev derfor at søge paa alle Leder og Kanter, men til ligemegen Nytte. Jeg gjenneimgik hos mig selv Alt, hvad den Gamle havde fortalt mig, men jeg havde ikke undladt Noget deraf. Endelig faldt det mig ind, at jeg ikke havde efterseet Hængslerne, og

ganste rigtigt, jeg fandt da, at der var kommen en Steensflise mellem den ene af dem. Den sad imidlertid for fast til at tage ud med de blotte Hænder, hvorfor jeg maatte tage min Tilflugt til en af de Stager, som fandtes i Baaden, og stødte den løs med. Da jeg med stor Møje havde faaet Stenen ud, forsøgte jeg atter at aabne Porten, og den gik nu let op. Havet laa nu i en umaadelig stor Flade udbredt for mine Dine i al sin Stilhed og Ro, da ikke en Vind rørte sig, som kunde sætte det i Røre. Jeg turde imidlertid ikke længe nyde dette ophøjede Syn af Frygt for, at en Baad skulde komme forbi og opdage den hemmelige Indgang, og lukkede derfor atter Porten.

Nu først tænkte jeg paa den Skat, jeg havde arvet efter afdøde Holm. Jeg gik hen til Indgangen og fandt ganste rigtigt, efter at have maalt mine ti Skridt derfra, den før omtalte Steen. Efterat have taget den bort, laa Indgangen til Skatten aaben for mig; der var vel tillige en Deel Jord, som spærrede den, men det var snart skaffet bort. Det var kun med Nød og Neppe, at jeg kunde trille Kisten hen til Udgangen, saa tung var den; Røglen hang paa sit bestemte Sted, og jeg gav mig derfor strax isærd med at undersøge Kistens Indhold. Men hvo kan skildre min Overraskelse ved at see den uhyre Rigdom, der laa udbredt for mine Dine! jeg blev næsten blæn-

det ved Synet af en saa fabelagtig Skat. Jeg tog nogle Guldstykker til mig tilligemed den fortryllede Dolk og begav mig atter tilbage, efterat have aflaa-
set Kisten og med stor Besvær faaet den anbragt i Baaden.

For at styrke mig saameget som muligt til min nær forestaaende Flugt, lagde jeg mig til at sove i nogle Timer, og da jeg atter vaagnede, vare Haand-
værksfolkene færdige med deres Arbeide for den Dag og gik hjem. Efterat have luffet Borten ilaas efter dem, vendte jeg tilbage til mit Bærelse og tændte den bekjendte Søvlampe. Jeg begav mig ned i Løngangen og derfra til Capellet, for nu for sidste Gang at tage Afsteed med min afdøde kjære gamle Fader. Jeg trykkede for sidste Gang med Taarer i Dinene hans kolde Haand og luffede Laaget til, som jeg, siden han blev begravet, havde ladet staae aabent. Derefter gav jeg mig ifærd med at ned-
bryde Trappen, men uagtet den var gammel, og, som jeg havde ventet, brøstfældig, maatte jeg dog anvende al min Anstrengelse, for at faae Bugt med den. Jeg lagde i ved Indgangen til Capellet og tilkastede derefter Indgangen med Jord, og jeg anvendte saamegen Umage derpaa, at den for bestandig vilde være skjult for menneskelige Dine. Jeg havde vel gjort Mere, end min gamle Fader havde forlangt af mig, men den Tanke, at de Skatte, som Capellet in-
Grev Carl til Jntholm. II.

desluttede, maaskee med Tiden skulde blive opdagede, og de Dødes No frænknet af voldsomme Hænder, bragte mig til at gjøre alt Mit, for at Eligt ikke skulde ssee. Havde Byen været i Christnes Hænder, da havde det været en anden Sag, da havde det endog saa været mod al Fornuft at gemme en saa stor Skat hos de Døde, som kunde være kommen Mangfoldige til megen Nytte; men da det var Bantroeende, Tyrkerne, der havde Herredømmet over Byen, kunde jeg ikke fordrage, at de skulde komme i Besiddelse deraf, da jeg jo maatte vide hos mig selv, at den da aldrig vilde komme de Fattige tilgode, men blive betragtet som Krigsbytte for den, der var saa heldig at opdage den, og den kunde da maaskee blive anvendt til endnu mere at undertrykke de Christne. Ingen kan derfor fortænke mig i, at jeg gjorde mig den, største Umage for at udslette ethvert Spor, som kunde lede til Opdagelse af Indgangen.

Da jeg havde stoppet begge Indgangene, saavel den, hvor Løngangen tog sin Begyndelse, som den der førte til Capellet, tog jeg atter Lampen i Haanden og ilte til Udgangen. Da jeg kom dertil, begyndte det allerede at dages.

Jeg isørte mig en af de to Sømandsdragter, der fandtes i Kisten, løsnede Baaden og styrede den hen til Porten. Efterat være kommen udenfor den, luffede jeg den atter omhyggeligt efter mig, og jeg

begyndte nu min farlige Seilads over den stenede Grund. Det er naturligt, at jeg, der ikke havde tilstrækkeligt Kendskab til dette Farvand, flere Gange, ja over hundrede Gange, stødte paa Grund og det temmelig haardt, og først efter et Par Timers Forløb lykkedes det mig at klare det, og jeg befandt mig nu paa det vide Havdyb. Jeg saae mig speidende omkring, men ikke en eneste Baad eller et levende Væsen mødte mit Øje, kun en udstrakt Vandflade for neden og den hvælvede Himmelbue for oven. Jeg skal ikke nægte, at denne Ensomhed i en lille Baad paa det vidtudstrakte Hav gjorde mig en Deel nedslaaet, saa at jeg næsten tvivlede om et heldigt Udfald, men jeg havde været saa forsigtig, blandt den Proviant, jeg havde bragt ombord, at forsyne mig med en Flaske ægte Rom, som rigtignok strev sig fra Storvezirens Biinkjælder. Efterat have styrket mig heraf og med en rigtig god Frokost, bandt jeg et Tørklæde om Halsen, for at skjule mit Halsjern, tog Capselen af Compasjet, for at see, hvad Cours jeg skulde styre og beredte mig nu til at paabegynde Seiladsen. Det var som Dagen isorvejen blifstille, og jeg satte mig derfor, da Seilene mere vilde have generet end gavnet mig, til at roe af alle Præster i sydvestlig Retning. Da jeg omtrent var kommen en halv Miil tilføes, og jeg lige havde klaret Bynten, kom det ene Skib efterhaanden frem efter det andet,

som laa for Anker paa Rheden, og jeg talte efterhaanden flere hundrede, men det er naturligt, at jeg saameget som muligt søgte at undgaae at komme de Skibe, der viste deres Halvmaane frem, altfor nær. Saaledes roede jeg rast væk, indtil Middagen kom, men da den førte en saadan Varme med sig, at jeg ikke længere kunde udholde Anstrængelsen, lagde jeg mine Arer ind og satte mig i Agterenden ved Roret, for at holde Baaden saavidt muligt i sin Cours. Jeg tyede atter til mine Forfriskninger og udhvilede mig derefter en lille Stund. Med fornyede Kræfter tog jeg igjen fat paa Arerne og fortsatte dermed saalænge, indtil jeg ikke mere kunde see Land eller Skibe.

Da Kloffen omtrent var bleven 4 om Eftermiddagen, fik jeg atter Land at see, og en Time efter opdagede jeg et Skib, som laa for Anker og viste et Flag af mørke Farver. Da Afstanden endnu var for stor, var det mig imidlertid umuligt at sige, til hvilken Nation det hørte; men at det var et europæisk Flag kunde jeg nok see, og hvo skildrer min Glæde, da jeg saa, at det ikke var Halvmaaneslaget. Jeg saa kun altfor vel, at jeg maatte anvende alle mine Kræfter, for at naae Skibet ved Dagens Lys, og da jeg var bange for, at Vinden henimod Aften skulde reise sig altfor meget, greb jeg saa kraftigt fat paa Arerne, at jeg efter et Par Timers Forløb tydeligt

kunde stjæle Farverne i Flaget; men hvo kan stildre min Glæde, da jeg saae, at det var vort gamle Dannebrog, dette Hædersflag, som saa ofte havde ført Danmarks Sønner til Seir og Hæder. Ja min Glæde var saa stor, at jeg ikke lagde Mærke til, at Marerne slap mig ud af Hænderne, og da de vare af Kobber, strax søgte Bunden, men til al Guds Lykke havde jeg to andre i Reserve. Hvor udmattet jeg end var af den lange Roen, havde Synet af en Landsmand oplivet mit Mod saaledes, at jeg atter med usvækkede Kræfter fortsatte mine Anstrengelser, indtil jeg endelig neppe en Time for Solens Nedgang naaede Skibet. Men det var ogsaa paa Tiden, da jeg neppe havde uaaet det, før mine Kræfter forlode mig, og jeg bevidstløs faldt om i Baaden. Da jeg atter kom til mig selv, befandt jeg mig ombord paa det omtalte Skib.

Som ganske naturligt, var det første Spørgsmaal, jeg gjorde, da jeg atter slog Dinene op, fra hvilket Sted i Danmark Skibet var, samt hvor det agtede sig hen.

„Vi høre hjemme,“ lød Svaret, „i Kjøbenhavn og agte os til Maltha, for derfra at fortsætte vor Rejse til Hjemmet.“

Dette Svar oplivede mig saameget, at jeg strax kunde rejse mig op fra det Leje, hvorpaa de havde

lagt mig, uagtet mit Hoved smertede mig meget, da jeg ved Faldet havde flaaet et dybt Hul deri.

Da Folkene hørte mig tale deres Modersmaal, spurgte de mig, hvor jeg hørte hjemme i Danmark, og hvorfra jeg kom, da de kunde see, at jeg var tyrkisk Slave.

Jeg svarede dem, at jeg nok først ønskede at tale med deres Kaptain, forinden jeg gav dem noget Svar. Jeg blev altsaa viist ned til ham i Kahyten, og i min daværende Tilstand virkede Overraskelsen ved Synet af ham saa stærkt paa mig, at jeg paany faldt i Almagt. Skibsfolkene underrettede imidlertid Kaptainen om, at jeg var fra Danmark, og saasnart han havde hørt det, gav han Befaling til, at min Baad med Alt, hvad der fandtes deri, skulde bringes ombord, forat Ingen skulde komme paa den Formodning, hvis tilfældigviis min Forsvinden allerede skulde have rygtet sig, at jeg befandt mig ombord hos ham.

Cap. XX.

Da jeg atter kom til min Bevidsthed, saae jeg Kaptainen staae ved min Side, som, saasnart jeg slog Øinene op, spurgte til mit Befindende.

„Vær blot rolig,“ sagde han deeltagende, „Der er nu i Sikkerhed, og deres Baad med Alt, hvad der fandtes deri, er bragt ned i Lasten og altsaa i Sik-

kerhed. De er jo, som jeg hører min Landsmand, og jeg maa derfor see at gjøre alt Muligt for Dem, for at De atter kan betræde Deres fædrene Jordbund."

"Ja, min kjære Hr. Jensen," sagde jeg, "jeg er endnu mere, da jeg fra tidligere Tid er en Ven af Dem."

"Hvorledes det!" udbød han. "Ja Deres Stemme er mig bekendt, men jeg veed ikke i Djebliffet, hvorfra vort Bekendtskab skriver sig."

"Nei, det vil vistnok falde Dem vanskeligt, med mindre jeg kommer Deres Hukommelse til Hjælp, at gjenkjende mig, da jeg, siden vi sidst saaes, har gienemgaaet mangen en haard Prøvelse, som nok har kunnet forandre mit Udseende."

"Men siig mig dog Deres Navn, forat jeg ikke længere skal staae i den piinlige Uvisshed om, hvem der staaer for mig og beraaber sig paa et tidligere Bekendtskab. Da De nu er fri, kan De jo uden Frygt siige mig Deres Navn, da jeg nok veed, at en Slave er navnløs."

"Siig mig, min kjære Ven, har De da saa ganske glemt Grev Carl til Tønderov, som De tidligere holdt saameget af, at De ikke længere finder, at han ligner sig selv?"

"Hvorledes", udbød han høilig forbauset, "De er den unge Greve — ja, naar jeg betragter Dem

nøjere, saa gjenfjender jeg atter de gamle Træk, men det kan ikke forundre Dem, at jeg ikke strar gjenfjendte Dem — see blot deri Speilet, hvor forandret De er bleven. — Nu Gud være lovet, at vi atter have faaet fat paa Dem! Jeg kan ikke sige Dem, hvor megen Glæde det foraarjager mig, at jeg netop skulde være saa heldig at komme til at føre Dem tilbage til vort fælles Fødeland og i Deres Forlovedes Arme. Hun vil vistnok ligesaa lidt som jeg kunne gjenfjende Dem paa Deres Udseende, men jeg er vis paa, at hun vil studse ved at høre Deres Stemme, som er det Æneste, De har tilfælles med den forrige Grev Carl. Jeg kan forresten glæde Dem med, at hun under hele Deres Fraværelse stadig har næret det Haab, at De nok vilde komme tilbage til hende, og hendes Forældre have trøstet hende med, at De nærrede den samme Tro."

"Ja gid jeg snart kunde være hos hende, forat jeg kunde lønne hendes Trostak imod mig efter Fortjeneste."

"Giv Dem tiltaals, min kjære Greve, saasnart Binden reiser sig, fortsætter jeg min Rejse directe til Kjøbenhavn, skjøndt det havde været min Agt at lægge ind til Maltha for at indtage flere Varer; men da jeg nu har Dem, vil jeg ikke mere tænke derpaa, da jeg anseer det, at jeg kan bringe Dem tilbage til Deres Fædreland, for en laugt større Gevinst, end

Barerne kunne indbringe mig. Ja selv om jeg skulde have reist tilbage med Ballast, vilde jeg give Slip paa enhver som helst Fordeel, naar jeg blot havde Dem ombord."

"Men min kjære Jensen," sagde jeg, "hvis De ikke er Deres egen Herre, maa De ikke for min Skyld forsømme Deres Pligter mod Deres Herre."

Styrmanden kom i det Samme og meldte Kaptainen, at Binden havde reist sig saameget, at de strax kunde lægge ind til Maltha.

"Sæt kun," sagde Kaptainen, "Coursen ad Kjøbenhavn til, da jeg har opgivet min forrige Bestemmelse at lægge ind til Maltha; og hør, min kjære Styrmand, med det Samme De gaaer op, beder De nok Koffen lave os noget Varmt. — Vi have nu god Vind, som De hører," henvendte han sig til mig, "og vil den vedblive, troer jeg nok, at vi ville kunne tilbagelægge en god Deel Mil i Bagten, saaledes at vi om en 14 Dages Tid kunne være i Kjøbenhavn."

En Lods var imidlertid kommen ombord, deels for at tilbyde sin Tjeneste ved Indseilingen til Maltha, og deels for at underrette Kaptainen om, at der var bleven erklæret Krig mellem Danmark og Sverrig, og at Blokaden vilde tage sin Begyndelse den 14de i samme Maaned. Denne Efterret-

ning havde stor Værd for os Alle, da vi kunde haabe forinden den Tid at naae Sjælland.

Vort Aftensmaaltid blev nu sat frem for os, og jeg skal ikke nægte, at den smagte mig godt efter min besværlige Søreise.

„Men hvorfra kommer De egentlig?“ spurgte Raptainen under Maaltidet.

„Fra Staden Candia paa Den af samme Navn, og jeg begyndte min Reise ved Solens Opgang,“ sagde jeg, idet jeg fortalte ham alle de nærmere Omstændigheder ved min Flugt, som mine Læsere allerede kjende.

„Hvorledes?“ udbrod han forbauset, „De har i den forholdsvis korte Tid kunnet udholde at sidde ved Alarerne et saa langt Stykke Vej; det lyder næsten utroligt, men ikke desto mindre har De dog ikke Grund til Andet end at sige, at De har haft Lykken med Dem, ved netop i rette Tid at træffe paa mit Skib, isærdeleshed nu der er udbrudt Krig. De kunde vel nok være forbleven paa Maltha og ventet paa Leilighed, men under de nuværende Omstændigheder vilde der kunne have gaaet en lang Tid hen, forinden De kunde være saa heldig at træffe et Skib fra Hjemmet. — Men lad os nu glemme al den Nød, De har lidt, og ved en god Glaske Vin tilbringe denne Aften med at tale om, hvad der er os kjærest. Den første Skaal skal være paa en lykkelig Reise

til Kjøbenhavn, den næste, at de Danske maae have Held med dem og slaae Svenskerne saaledes, at de aldrig mere skulle sætte deres Fødder paa dansk eller norsk Grund."

Disse saavel som den tredie Skaal paa min Sophies Sundhed tømte vi indtil den sidste Draabe.

Denne Aftensmad var den bedste, jeg havde smagt, siden jeg havde forladt Frankrig, hvorefter jeg, medens Kaptainen forlod mig for at have Vagt paa Dækket, lagde mig til at sove paa Bixen, og jeg sov trygt til langt ud paa den næste Formiddag.

Da jeg vaagnede, sad Jensen ved sin Skrivepult og tilnikkede mig et venligt Godmorgen, og da han, medens jeg klædte mig paa, lagde Mærke til, at jeg endnu bar Halsjernet, spurgte han mig, hvorfor jeg ikke allerede havde taget det af, da jeg nu maatte betragte mig som fri Mand."

"Ja, min kjære Ven," svarede jeg, "De har fuldkommen Ret i Deres Bemærkning, men jeg har nu engang sat mig for, at min Fader og Enhver skal see mig i min Slavedragt.

"Jeg kan naturligtvis, efter hvad der hidtil er foregaaet imellem Dem og Deres Familie, ikke for- tænke Dem deri, men jeg maa dog gjøre Dem op- mærksom paa, at De vist neppe fortiden vil træffe sammen med Deres Fader, da han, som jeg formoder, ikke mere opholder sig i Danmark. Jeg kan

kun sige Dem saameget fordist, at han i Deres Graværelse har solgt Deres Gods. Det er vel sandt, at han først skal aftræde det til Efteraaaret, men da han har gjort sig forhadet af Bønderne paa Godset og han tilmed er en Svensker, er der neppe nogen Rimelighed for, at han længere skulde opholde sig der. Jeg kan ikke beskrive Dem, hvorledes han efter Deres Formynders Død plagede og udsugede sine staafels Bønder."

"Jeg forsikkrer Dem for, min kjære Tensjen, at det gjør mig langt mere ondt at høre, at min Formynders er død, end at mit Gods er blevet solgt."

"Ja min kjære Greve, jeg har nok hørt omtale, hvad Deres Formynders var for Dem, og at han har været en slem Modstander for Deres Fader. I alle Tilfælde er De jo, saasnart De kommer tilbage, Godsets rette Ejer, og kan saaledes tilintetgjøre det stedfundne Salg deraf."

"Ja min Ven, jeg kan dog ikke give Dem ganske Ret deri, thi min Fader var virkelig efter Omstændighederne i sin fulde Ret til at sælge Godset, men det er paa den anden Side ogsaa en Selvfølge, at min Fader skal udbetale mig den fulde Værdi af, hvad Godset var værdt, uden Hensyn til hvad han selv har faaet. Skulde jeg ikke finde mig tilfreds med Salget, kan jeg lade ham søge og fordrø, at han skal erstatte mig det, som maatte mangle. Det

er det Hele jeg kan gjøre; først naar han viser sig uvillig dertil, kan jeg gjøre Indsigelser mod Salget og tvinge ham til enten at give mig Erstatning eller skaffe mig Godset tilbage. Men er min Fader, som De troer, reist over til Sverrig, efterat have solgt Godset, da er han, saalænge Krigen med dette Land varer, fri for min Tiltale. — Men siig mig, hvorledes har min Sophie fundet sig i alt dette."

"De kan i denne Henseende, min kjære Greve, være ganske rolig, da hun saavel ved Esterretningen derom som senere har viist en Engels Taalmodighed. Jo værre det gaaer," har hun saa ofte sagt, "desto snarere kommer min Carl nok hjem, og med denne Trøst har hun ganske slaaet sig til No. Jeg har flere Gange besøgt Deres Svigerforældre og altid lagt Mærke til, at om hun end var nedslaaet, holdt Haabet hende dog endnu oppe; men det var langt fra mine Tanker, da jeg før min Afreise sagde dem Farvel, at jeg den næste Gang, jeg atter besøgte dem, skulde have den Glæde at føre Dem med mig."

"Ja hvad har den Stakkell ikke maattet lide for min Skyld, og hvormed skal jeg tilstræffelig kunne belønne al hendes Kjærlighed og Kummer?"

"Lad det ikke bekymre Dem saameget, min kjære Ven," sagde han, "da jeg er overbevist om, at hun ved det blotte Syn af Dem og Deres første Farvetag vil glemme hele Fortiden og kun tænke paa den

Glæde, som Deres Nærværelse indgiver hende. Al hendes tidligere Sorg og Kummer vil dermed have en Ende, og hun vil blive den lykkeligste Kone af Verden; thi ingen Kjærlighed kan blive mere lykkelig end den, som har været underkastet haarde Prøver. Jeg taler i denne Henseende af egen Erfaring; thi min Kone har aldrig været saa glad og lykkelig ved mig, som hun har været, siden jeg forliste. Hun havde nemlig modtaget Efterretning om, at Skibet, som jeg førte, var gaaet under med Mand og Muus, og først to Maaneder derefter modtog hun et Brev fra mig, hvori jeg lod hende vide, at jeg tilligemed hele Skibets Besætning befandt os i god Behold i Holland."

"De har altsaa lidt Skibbrud!" saldt jeg ham i Talen.

"Ja," sagde han, "det var paa min tredie Rejse, men ikke destomindre var det Huus, af hvilket jeg var engageret, ikke bange for at overlade mig Overcommandoen over dette Skib, som nu er blevet mit eget. Da jeg kom hjem fra den første Rejse med det, var min Principal allerede død et halvt Aar før min Hjemkomst. Ved Auctionen over Skibet blev jeg den Høifstbydende, og jeg kan ikke sige Andet, end at jeg fik det for godt Kjøb; Skibet er meget solidt, letseilende og saagodt som nyt. Uagtet jeg, siden jeg købte det, har tjent meget godt, har jeg dog endnu

ikke ganske kunnet faae det udbetalt, da jeg maa bruge alle de Penge, jeg faaer ind, til at indkjøbe Varer for. Paa de to første Reiser, jeg gjorde med det som min egen Herre, fik jeg Varerne paa Credit, men jeg blev snart overbevist om, at jeg derved kom til at betale dem langt dyrere, end hvis jeg kunde indkjøbe dem contant."

"Hvormeget staaer der da endnu i Deres Skib?" spurgte jeg.

"10,000 Rdlr. og jeg har betalt 16,000. Jeg havde meent at kunne betale dem i 3 Aar, men Krigen vil gjøre mig det umuligt, thi udbetaler jeg nu efter denne Reise, maa jeg igjen, naar Krigen er forbi, tyе til Crediten."

"Min kjære Ven," sagde jeg, idet jeg gav ham Haanden, "De skal ikke omsonst have ført mig og min Skat til Danmark. De 10,000 Rdlr. betaler jeg Dem for min Overfart."

"Nei paa ingen Maade, Hr. Greve," afbrød han mig; "De er maaskee i dette Djeblif fattigere end jeg, og er Deres Fader reist fra Danmark, ejer De slet Intet. Jeg er Dem forøvrigt meget forbunden for Deres ædle Tilbud, men i ethvert Tilfælde vil jeg ikke modtage det Mindste af Dem for Overfarten."

"Ja, ja, lad os nu ikke tale længere herom, jeg vil kun for Djebliffet sige Dem, at jeg er ri-

gere, end De nogenfinde aner. Fortæl mig hellere, hvad der i den lange Tid er passeret i Hjemmet og navnlig, hvorledes mine forrige Venner have det."

Jeg fik nu at vide, at foruden min Formynder var Assessor Nielsen afgaaet ved Døden. Dennes efterladte Kone og to af Døttrene opholdt dem i Randers hos Johansens, medens de to andre vare blevne godt gifte. Den, der friede til og fik den yngste af Døttrene, havde først friet til min Sophie, men da hun svarede, at hun ikke var fri, da hun havde givet sit Hjerte til en Anden, friede han til hendes Veninde og fik strax Ja. Johansens Familie havde sørget meget over min formeentlige Død og havde opfaldt deres Søn, som var bleven født kort efter, at de bleve underrettede om, at jeg var falden under Udsaldet, efter mig.

Hvad min Sophie angik, da gif hun vel altid nedslaaet omkring, men Enhver, som kjendte hende og vidste, hvormeget hun holdt af mig, maatte dog beundre den Fatning og Taalmodighed, hvormed hun altid bar det Ufikkre i min Skjæbne. Hendes Indlingsplads var nu engang, som oftere omtalt, hendes lille Have, hvor man var sikker paa at træffe hende til enhver Aarstid, naar blot Veiret nogenlunde tillod det. De Graner, vi i Forening havde plantet, vare ligesom et Barometer for hende, hvor hun hentedede al sin Trøst, saa stor Tillid satte hun til dem,

og Gud være lovet, de vorte frodigt og slyngede sig mere og mere imellem hinanden, saa at hendes Tro paa min Tilbagekomst aldrig blev svækket. Det er vel sandt, at hun, naar Captain Jensen efter sine Reiser kom og besøgte dem, og han med Bedrøvelse paa hendes Spørgsmaal, om han ikke havde nogen Efterretning til hende om mig, maatte ryste benægtende med Hovedet, da i de første Djebliske viste sig fortvivlet, men hun plejede da gjerne at begive sig ud i sin lille Have, hvor hun udøste al sin Sorg for de to Graner, og altid kom hun herefter trøstet tilbage. Hendes Forældre, navnlig Faderen, vare derimod ikke saa ganske rolige, da han frygtede for, at hvis hun, inden Carl kom tilbage, ved hans dødelige Afgang eller et andet lignende Tilfælde skulde blive nødt til at sige sin lille Have et bestandigt Farvel, da vilde tage sin Død derover af Sorg.

Efterat Captainen saaledes havde fortalt mig, hvad der var foregaaet i Hjemmet i de 7 Aar, jeg havde været fraværende i tyrkisk Slaveri, hvoraf han troede, at det Meeste maatte være mig bekjendt af Breve fra Hjemmet, betroede jeg ham, hvorledes Alt var gaaet til: at min Stedmoder oprindelig var Skyld i det Hele, da hun havde gjort min Fader opmærksom paa min Kjærlighedsforstaaelse med Præstens Datter, og at jeg var overbevist om, hvad jeg maatte ansee for det Værste af Alt, at hun ved For-
Grev Carl til Jutholm. II. 15

ræderie havde opsnappet alle de Breve, som jeg havde skrevet til min Fader og Forlovede.

„Hvorledes,“ udbrød min Ven forbauset, „kan et slikt Forræderi være muligt!“

„Ja saaledes forholder det sig virkelig,“ sagde jeg. „Jeg har ikke hørt et eneste Ord, hverken fra mit Hjem eller min Sophie, ihvormange Breve jeg end har skrevet til dem. Har De maaskee nogeninde hørt, at min Sophie har faaet noget Brev fra mig?“

„Nei,“ sagde han, „men jeg har derimod ofte hørt Familien klage over, at de slet ikke hørte fra Dem.“

„Der seer De! — kan De faae Andet ud af alt dette, end at det værste Forræderi er med i Spillet. Jeg for min Deel kan ikke faae Andet ud deraf.“

„Men siig mig, min kjære Ven,“ spurgte han en anden Gang, „hvad betyder det paa Dansk, som staaer at læse paa Deres Halsjern?“

„Det betyder Glöniskaens Huuslave, og det var en stor Lykke for mig, at jeg opnaaede at blive dette.“

„Ja, det kan De vel takke Deres dannede Udseende for.“

„Nei tvertimod, det var min værste Fjende, som jeg maae takke derfor.“

„Hvorledes det? behandle Tyrkerne deres Fjender saaledes, da overgaae de langt os Christne; thi vi behandle ikke vore Fjender paa en saa god og human Maade“.

Jeg forklarede ham nu mine Hændelser paa Lazarethet, som vi allerede kjende af det Foregaaende.

„Ha, ha!“ udbød han med Latter, „De skulde rigtignok have fulgt hans Raad, saa vilde De sikkert nu have været Bezir.“

„Ja, men det var ikke det eneste Tilbud, han gjorde mig, han tilbød mig endogsaa ligefrem sin Datter til Slavinde.“

„Det var vel en raa Karl, denne Storvezir?“ spurgte Kaptainen, thi Tyrkerne ere jo meget ufølsomme for os Christne.“

„Nei, paa ingen Maade,“ sagde jeg, „af en Tyrk at være viste han derimod ved enhver Leilighed megen Godhed imod sine Undergivne, hvad der desto værre er saa sjældent hos os. Ja, det er destoværre en bedrøvelig Sandhed, at vi, som ere mere oplyste end dem, ofte i vore Handlinger staae langt tilbage for dem. Hvorofte mishandle vi ikke de os undergivne Personer, ja undertiden for hele deres Levetid gjøre dem uduelige til Alt, ved Hug og Slag og overdrevent Arbeide. De vil maaskee indvende mig,

at vi ikke dræbe eller belægge nogen af vore Undergivne med Jern, men jeg svarer dertil, at den, der bliver dræbt, og derved faaer en Ende paa sine Lidelser og Smerter, er langt bedre faren end den, der bliver forslaaet og mishandlet, saa at han maae tilbringe hele sit øvrige Liv i Vaande og Smerter. Der er desuden endnu et Onde, som gaaer ud over dem Alle, og det bestaaer deri, at vi langtfra lønne vore Tjenere saa tilstrækkeligt som tilbørligt. Vi, som gaae med fyldte Maver, mærke ikke hvad Nød og Savn de maae lide, som mangen engang neppe kunne faae det tørre Brød. — De Rige fylde Dem gjerne til Overdaadighed, hvorved de blive upasselige og ofte forspilde deres Sundhed, men vilde en Læge eller en Menneſſeven ſige til en Saadan, naar han ſla- gede over ſine Smerter: „Min Ven, ſpiis ſelv mere tarveligt, og meddeel de Fattige Noget af Deres Overflodighed, eller giv Deres Arbeidere mere Løn, ſaaat de kunne leve“. Hvad troer De ſaa, at han vilde ſvare dertil?“

„Ja han vilde vel ſagtens viſe den, der gav et ſaadant Raad, Døren.“

„Ja, ſaaledes høres Sandheden af os, ſom kalde ſig Chriſtne. Som et Exempel paa, hvor haard og ubarmhjer- tig en Herre kan være imod ſin Tjener, kan jeg anføre Følgende:

„En Ven af mig, med hvem jeg havde gaaet sammen paa Latinskolen, men som jeg derefter saae sjeldnere, da vi sloge ind paa forskjelligartede Studier, havde paa min Anbefaling til Oppasser antaget den samme Karl, som jeg havde. Da vi engang skulde reise hjem i Ferien — vi skulde en og samme Wei, hvorfor vi fulgtes ad — bad Oppasseren ham, om han ikke forinden hans Afreise vilde være saa god at afgjøre deres Mellemværende, da han var meget i Pengesforlegenhed og skulde betale sin Bert Huusleje. Min Ven undskyldte sig imidlertid med, at han ei saae sig istand til at betale, før han kom tilbage, hvorover vor fælles Oppasser blev meget ilde tilmode og kom og flagede sin Nød for mig.

„Han skyldte sin Bert 20 Rd. og kunde vente det Børste for sig og sin Familie, hvis han ikke til rette Tid kunde betale dem. Da jeg netop havde flere Penge hos mig, end jeg skulde bruge, tog jeg min Tegnebog frem og gav ham 30 Rd., og min Ven, som var tilfede, kunde naturligviis, da han saae min Rundhaandethed, heller ikke være Andet bekjendt, end at give ham Noget, men det Hele faldt ud til 3 Markstykker. Medens Oppasseren glad tilmode ilede hen for at bestille Vogn til os og bringe vort Reisetvi derhen, og der vilde medgaae en Timestid, indtil vi kunde komme afsted, foreslog min Ven mig saalænge at gaae ned i en Biinkjelder, og styrke os

til Reisen ved en god Flaske Viin. — Paa Bejenderhen mødte vi en heel Deel Benner, saa at vi, da vi kom til Viinkjeldereren vare tolv Personer ialt. Min Ven indbød dem Alle til at følge med sig, da han agtede at tractere, og til min store Forundring hørte jeg, at han krævede ind af den bedste Viin. Der var en Kagekone tilstæde, som var godt bekendt med hans Rækkermundethed og forstod at benytte sig deraf, og han krævede ligeledes rast væk ind hos hende. „Han maae have god Credit“, tænkte jeg, „thi har han saamange Penge hos sig, at han kan betale, hvad han har krævet ind, saa maa han ikke alene skamme sig for sig selv, men ogsaa for mig, som vidste, hvorledes han havde affærdiget Oppasseren.“

Da vi havde druffet Vinen, spurgte han, hvor meget han var skyldig.

„10 Rd.“ lod Svaret, kan klare det Hele“.

„Vær saa artig. Og nu De min rare Kone, hvormegget skylder jeg Dem idag for Kager?“

„Fem Rd. min smukke Herre, mindre end en Mark.“

„Ja lad det kun staae lige til, thi de smagte mig overmaade godt.“

Da jeg lagde Mærke til, at han endnu havde over 20 Rd. i rede Penge, skal jeg ikke nægte, at jeg harmedes over hele hans Udfærd, da han vel

harde Raad til at ødsle 15 Rd. til Læffrerier, men ikke Noget, som det er værdt at tale om, til at betale den Fattige sit Tilgodehavende, — men tænkte jeg ved mig selv, saasandt jeg er ærlig, skal jeg nok tage Dig dygtig i Skole.

Vi vare imidlertid komne paa Vejen til vort Hjem. Vi vare de eneste i Bognen foruden Kudskken, som paa Kudskemaneer snart faldt i en blid Slummer, og nu tænkte jeg er det Tid at tage fat paa din Ven.

„Hør stig mig engang,“ sagde jeg ganske sagte til ham, for ikke at vaagne Kudskken, „hvormeget skylder Du egentlig Jens?“ (Dette var Oppasserens Navn.)

„Na, jeg veed det ikke saa nøje,“ svarede han ganske ligegyldig. „Fra forrige Maaned skylder jeg ham 25 Rd. og nogle Mark, og naar jeg lægger hans Løn for denne Maaned, og hvad han har udlagt for mig, dertil, saa bliver det maaskee 35 Rd. men det er jo ikke saa farligt“.

„Ja deri kan jeg dog ikke være enig med Dig,“ svarede jeg. „Tænker Du da slet ikke paa, hvad en saadan Sum maa være for en fattig Mand, der sidder med Kone og fire smaa Børn? Veed Du da ikke at en Huusvært, naar Vejen udebliver, kan gjøre hele hans Familie huusvild? Jeg kan virkelig ikke

andet end bebreide Dig, at Du ikke betalte ham sit Tilgodehavende, da Du dog havde Pengene dertil."

"Na, han er ikke saa trængende som han klynker til," svarede han, "thi han har jo en ganske antagelig god Løn. Jeg giver ham saaledes 2 Rd. om Maaneden, af tre af mine Benner, til hvem jeg har anbefalet ham, saaer han 3 Rd. af hver, og Du giver ham, saavidt jeg veed, 4 Rd., saa at han paa den Maade har 15 Rd. om Maaneden, og saa kan man dog ikke ansee ham for saa meget trængende."

"Ja, men erindre Dig vel, at han sidder med Kone og fire Børn, som han daglig skal ernære, og hvormeget troer Du ikke, at han er skyldig til dem, af hvem han kjøber sine Varer, og Du er maaskee endogsaa ikke den Eneste, hos hvem han har Penge tilgode. Du maa undskyldte mig, hvis jeg bruger et Udtryk, som maaskee vil fornærme Dig, men jeg siger ligefrem, at det er en æreløs Herre, som vil være i sin Karls Gjæld, naar han er i Besiddelse af Penge, eller veed Udveje til at skaffe dem. Jeg kan ikke nægte, at jeg havde Møje med at holde min Harm tilbage, da jeg saa, at Du havde Penge nok til at betale din Dypasser med og endda nogle tilbage, og at Du ikke gjorde det, uagtet han beklagede sig saameget. Naar Du siger, at han har Nok og ikke er saa trængende, saa siger Du det naturligtvis

kun for at besmykke Dig selv, thi hverken Du eller jeg formaaer at skue ind i hans Trang."

"Ja," svarede han mig efter en kort Tausshed, „jeg føler kun altfor vel Sandheden af dine Ord. Tilgiv mig min letsindige Opførsel, og jeg lover Dig aldrig mere at handle saaledes. Naar jeg kommer hjem til min Fader, skal jeg sende ham sit Tilgodehavende, og desforuden give ham mere i Løn om Maanedens."

Det glædede mig meget at see, at min Ven besad et ædelt og godt Hjerte, og at det Hele kun kunde tilskrives Ungdomsletsind og Ubefindighed. — Min Oppasser fortalte mig senere, hvor god min Ven var bleven imod ham."

Vi havde imidlertid naaet Skagens Rev. Her bleve vi af Kaptainen paa en forbiiseilende Jagt underrettede om, at der for et Par Timerstid siden havde fundet et Sammenstød Sted mellem en norsk og en svensk Fregat, men efterat der var verlet nogle enkelte Skud imellem dem, drejede Svenskeren af og tog Flugten. — Normanden satte vel efter ham, men saa sig ikke istand til at indhente den mere letseilende svenske Fregat; i det Sted var han derimod saa heldig at tage to svenske Handelsflibe. „De har derfor Intet at befrygte“, heed det, „da den svenske Krydser

har søgt Havn for at reparere, og der desuden i Kattegattet ligger en dansk Krydser, for at beskytte vore Handelsflåde".

Vi fortsatte vor Seillads til ind i Kattegattet, men vi saae ikke noget til nogen dansk Krydser, derimod indhentede en dansk Kaper os, som underrettede os om, at den svenske Krydser uden Modstand var bleven taget af de Danske, saaledes at vi uden Frygt kunde fortsætte vor Fart. Allerede laae Kronborg Fæstning tydeligt for os, da vi opdagede en svensk Fregat, som for fulde Seil satte efter os. Vi satte alle Seil til og naaede lykkelig og vel Kronborg, men dog ikke uden at høre Sjendens Rugler pibe os om Dreene.

Efter i nogen Tid at have ligget under Beskyttelse af Kronborgs Kanoner, besluttede vi os atter til at fortsætte vor Rejse til Kjøbenhavn, saameget mere som vi maatte troe, at de svenske Krydsere ikke vovede at vise dem i Sundet, men vi toge meget fejl, thi vi havde neppe naaet Den Hveen, før vi ganske uventet, ved at dreje om en fremspringende Bynt, modtog det glatte Lag af en svensk Krydser, som havde lagt sig i Skjul der bagved. Den ene Mast gik overbord og saarede i Faldet to af vore Matroser temmelig alvorligt. — Ved dette Uheld begyndte vor Kaptajn at tabe Modet, da han nu ikke længere kunde forhindre Svenskerne fra at lægge

fig paa Siden af os og betragte os som god Brise. Forberedelserne til at gjøre vort Skib fast til deres vare allerede trufne, da jeg i det Samme i Tillid til min Dølsks vidunderlige Kraft, tilraabte den svenske Kaptain, at han ikke maatte tænke paa at tage os, da jeg alene i mindre end ti Minuter vilde paatage mig at sende saavel ham, som alt hans Mandskab til den anden Verden. En haanlig Latter, forbunden med spottende Bemærkninger, navnlig over mit Halsjern, var hele deres Svar, og de fortsatte derunder deres paabegyndte Forberedelser, da man med Et fra Toppen af de Svenskes Master hørte det Raab: „En dansk Orlogsmænd!“ „Klar til at vende,“ lod nu den svenske Kaptains Befaling, og i et Nu blev den udført, alle Seil bleve satte til for at undløbe den danske Fregat, som i strygende Fart satte ned paa os.

Vi slap saaledes dengang med Skrækken og fortsatte herefter, om endogsaa med megen Møje, uhindrede vor Seilads til Kjøbenhavn.

Cap. XXI.

Min Ankomst rygtedes snart over hele Byen, og jeg saae mig derfor snart omringet af Venner og Bekjendte, som daarligt nok vilde have kjendt mig, dersom jeg ikke havde sagt dem mit Navn, men endnu langt mindre i min Slavedragt, som jeg stod

isort efterat have fastet Sømandsdragten. Mit besynderlige Udseende og Dragt havde forsamlet en saa stor Mængde Menneſter om mig, at der medgif en heel Time for os, for at naae hen til Gothersgaden, hvor Kaptain Jensen boede.

Hans Kone blev naturligviis meget glad og overrasket ved vor Hjemkomst og fortalte mig, at mine Svigerforældre og min Forlovede havde opholdt sig hos dem i et Par Dage og vare reiste Dagen iforvejen. Talen havde udelukkende drejet sig om mig, og de havde Alle næret det Haab, at Jensen, om han end ikke vilde føre mig tilbage, saa dog vilde hjembringe paalidelige Efterretninger om mig.

„Deres Forlovede“ sagde Mdm. Jensen til mig, „yttrede ofte til mig, at det var ligesom en Anelse sagde hende, at min Mand vilde bringe hendes Carl hjem med sig. Og jeg kan ikke sige Dem, hvormegit det glæder mig, at hendes Anelse er gaaet i Opfyldelse, det glæder mig langt mere, end om jeg var bleven Gjer af flere Millioner. Der er Ingen, der veed, hvilken Glæde det er at modtage en Ven, som man længe har anseet for død, uden netop den, der selv har erfaret det, og jeg har prøvet det. Da min Mand forliste, svævede jeg i over et halvt Aar i Sorg og Uro over hans Skjæbne, men jeg kan ikke rose mig af, at jeg bar det med den Taalmodig-

hed og Sindsro, som Deres Forlovede bestandig viser."

Saaledes sad vi længe og smaasnakkede om den foregaaende Tid, indtil Tiden faldt paa vor Overreise og den Skade, Skibet havde lidt.

Jeg fornyede nu atter mit Tilbud at ville betale den Gjæld, der endnu hvilede paa Jensen's Skib, men det blev atter paa det Bestemteste afflaaet, „da“, som mine Svigerforældre havde fortalt, „min Fader havde solgt Godsjet for Fjerdeparten af dets rette Værdie og en af Dagene vilde rejse til Sverrig, saaat jeg paa den Maade Intet ejede.“ Først da jeg gjorde dem bekendt med, at jeg ejede Saa meget, at jeg derfor kunde kjøbe det halve Danmark, og at Skibet havde ført med sig en Capital af over 30 Millioner, som jeg med Rette havde arvet, gik de endelig ind paa mit Tilbud. Det er en Selvfølge, at det maatte klinge noget uforstaaeligt for dem at høre, at jeg som Slave skulde have arvet en saa uhyre Rigdom, og jeg forklarede dem derfor, hvorledes det var gaaet til.

Jeg var neppe bleven paaklædt den næste Dags Morgen, før jeg saae mig omringet af Venner og Bekjendte, som ganske naturligt kom forat byde mig velkommen. Den Første, der lod sig melde, var den gamle Rector ved Latinskolen. Han var bleven saa

svag, at han kun ved sin Tjeners Hjælp formaaede at flytte sig fra det ene Sted til det andet.

Den gamle Mand studsede ordentlig ved Synet af mig og udbrod ganske uvilkaarligt og med rørt Stemme: „Men er det virkelig det sidste Skud af den gamle og ædle lüttikovsky'ske Familie, som jeg her seer for mig? Ja, ja! Det er ingen Spøg at tilbringe 7 af sine bedste Aar i tyrkisk Slaveri, og det er derfor ikke saa forunderligt, at jeg ikke nu i Dem kan gjenkjende den før saa livsglade og ungdomsfriske Ungling, som jeg da fik saa kjær som en Søn.“

Saaledes vedblev den Gamle længe at snakke med mig, og som de Gamle gjerne pleje, naar de have En kjær, vilde han have udførlig Besked om Alting, indtil vi bleve afbrudte af et nyt Besøg. Det var min Ven og forrige Lærer fra Cadetsskolen, nu Captain Jensen. Efterat jeg havde lykønsknet ham i Anledning af hans Forfremmelse, lod han mig vide, at han kunde melde mig den gamle Generals Ankomst, og ikke saasnart havde jeg hørt det, før jeg ilte ham imøde.

„Ak!“ udbrod Generalen, da han fik Øje paa mig, „Gud være lovet, at jeg seer Dem igjen. Saa svag jeg end er, har jeg dog ingen Ro havt paa mig, før jeg fik seet og talt med Dem.“

„Jeg skal ikke nægte“, sagde han, efterat vi med stor Besværlighed havde anbragt den gamle General

i et beqvemt Sæde, „at det forvoldte mig stor Sorg, da jeg fik at høre, at De, den bedste blandt alle mine Elever, havde havt det Uheld at blive taget tilfange af Tyrkerne, men jeg trøstede mig med, at det ikke var skeet af Mangel paa Mod eller Duelighed, men at De maatte have været haardt saaret.“

„Nei, min kjære General,“ sagde jeg, „jeg fik et bedøvende Slag bagfra i Hovedet, idet jeg kæmpede for at befrie Hertugen af la Feuillade, som fra alle Sider var omringet af Fjender, saaat mit Fængsel paa ingen Maade kan tilskrives Mangel paa Tapperhed, ja selv mine Fjender have rost og beundret det sjældne Mod og den Tapperhed, jeg under hele Kampen udviste.“

I det Samme bleve vi afbrudte ved en ny Ban-
 fen paa Døren. Det var min forrige Oppasser, som jeg har omtalt kort iforvejen. Han havde den ene Arm i Bind og saae noget forknust og svagelig ud, og det var kun med bævende Stemme, at han kunde byde mig sit Velkommen. Paa mit Spørgsmaal, hvorledes han var kommen til Skade med sin ene Arm, fortalte han mig, at han den foregaaende Aften var bleven overreden af en Rytter, der havde umaadeligt Hastværk, den bekjendte svenske Post-
 controlleur, som altid snærede af Folk.

„A! det er ham,“ udbød Captain Jensen fra Cadetskolen, „jeg saae ham paa Apotheket netop paa

samme Tid, som jeg hørte, at Greven var kommen. Han vilde kjøbe Rottfrudt, som Apothekeren vægrede sig for at sælge ham, men da han beklagede sig over, at Rotterne, hvis han ikke snart fik dem udryddede, vilde ødelægge ham i Bund og Grund, gav Apothekeren endelig efter og udleverede ham det Forlangte. — Han var iført en stor Rejsekappe; jeg kjendte ikke hans Person, men da han gik ud, gled hans Kappelrave tilside, og jeg saa da en med Guld besat Krave stikke frem derunder. Kloffen var vel omtrent 4, da han forlod Apotheket. Han maa rigtig nok have havt et stort Hastværk for at komme ud paa Landet og udrydde Rotter!”

Hele denne Beskrivelse over den uiltsomme Rytter mindede mig altfor meget om min Stedmoders skjændige Fortrolige og Medskyldige til, at jeg ikke skulde kunne sige mig selv, at det ingen Anden var end Olafson. At jeg, skjøndt nylig hjemkommen, og efterat have udstaaet Saameget i saamange Aar, atter skulde udsættes for min Moders Hævn og Forræderi, var mig en piinlig Tanke, og den blev mig endnu piinligere, da jeg Ingen havde, hvem jeg kunde udøse min Sorg til; min eneste Trøst bestod kun i, at min gamle Fader Holm havde givet mig et Middel ihænde, hvorved jeg kunde undgaae ethvert Forgiftelsesforsøg, men det var naturligvis kun en daarlig Trøst for en Søn ligeoverfor sin Moder.

„Men min kjære Greve,“ udbrod den gamle General, „hvorfors har De ikke afslagt Deres Slavedragt?“

„Nei min kjære General,“ sagde jeg, „det agter jeg ikke at gjøre, før min Fader har faaet mig at see i den og derved kan gjøre sig en Forestilling om, hvad jeg har maattet lide i de 7 lange Aar, jeg har været borte fra mit Hjem.“

„Ja, men det bliver rigtignok et Spørgsmaal, om Deres Fader ikke allerede er reist,“ sagde Generalen.

„Ja, ganske vist, men jeg agter ogsaa allerede i Dag, om et Par Timers Tid at reise derud, og jeg har faaet Nys om, at jeg da mulig endnu vil kunne træffe ham.“

Mine Venner stode nu op og forlode mig, efterat jeg havde maattet love at besøge dem, saasnart jeg atter kom tilbage. Kun min forrige Oppasjer havde jeg givet et Bink om, at jeg ønskede at tale med ham.

„Nu min gode Jens,“ sagde jeg til ham, da vi vare blevne alene, „er Du saa vel, at Du troer at kunne, reise en 8 Mil idag, enten tilhest eller tilvogns?“

„Ja Hr. Greve, det kan jeg nok, men jeg ønsker rigtignok helst at kjøre, „da jeg ikke troer at jeg kan udholde et saalangt Ridt.“

„Godt min kjære Jens, gaa saa hjem og flød Dig paa til Reisen, men vend endelig snart tilbage, da det er mig vigtigt, at Du snart naaer dit Bestemmelsessted.“

Efterat han var gaaet, satte jeg mig til at skrive til min Forlovede og var neppe færdig dermed, før Jens atter stod for mig.“

„Hør nu, min gode Jens,“ sagde jeg efterat have forseglet Brevet, „dette Brev er til min Forlovede, men læg vel Mærke til, hvad jeg nu siger Dig. For det Første maa Du ikke strax give hende det, men opsoge hendes Fader og meget varsomt underrette ham om min Hjemkomst. Naar han har faaet det at vide, overrækker Du ham Brevet til hans Datter; men skulde han ikke være tilstede, da opsoger Du min Evigermoder og bærer Dig ad paa samme Maade. See her har Du Penge til Vognen; men Du maa være hurtig, thi et Par Timer efter Dig haaber jeg at være der. Naar Du er kommen til Byen, affærdiger Du Kudsten og begiver Dig tilføds til Præstegaarden, hvor Du kan oppebie min Ankomst.“

„Ja Hr. Greve, jeg skal punktlig udføre, hvad De har paalagt mig.“

Efterat han var taget afsted, gif jeg hen til min Skræder og bestilte mig en heel Deel Klæder, som jeg bad ham tilsende mig med størst mulige Hast,

og da jeg havde gjort en stor Deel Indkjøb af forskjellige Gjenstande til min Forlovede og hendes Forældre, begav jeg mig tilbage til Jensen og fik dem overtalte til at gjøre Reisen hjem med mig. Neppe to Timer derefter kjørte vi rast ud af Byen.

Cap. XXII.

Først den næste Dags Formiddag Kl. 10 fik vi min Faders Slot at see. Vi gjorde Holdt i en lille Dal, som laa i Nærheden af Slottet, og hvor vi vare i Skjul for ethvert betragtende Øje derfra. Jeg bad Jensen om at oppebie min Tilbagekomst her, hvis han ikke fik Bud fra mig om at kjøre op til Slottet, afførte mig derpaa Rappen, som skjulte min Slavedragt, og ilede med raske Skridt til min fædrene Bolig.

I det store Gaardsrum foresandt jeg flere Bogne staaende belæsede med Flyttegods, færdige til at tage afsted, medens Tjenerskabet med Travlhed løb ud og ind og frem og tilbage i blandet Forvirring. Først da de fik Tid til at faae Øje paa mig, stode de som naglede til Stedet og lode hvad de havde i Hænderne, falde paa Steenbroen, saa stor en Forvirring, ja næsten Skræk, indjog Synet af mig dem — ja Pigerne gave endogsaa et lydeligt Skrig fra dem og ilede skyndsomt tilbage til Bygningerne. Jeg spurgte en Karl, som stod mig nærmest, og

som paa Grund af sin Enfoldighed betragtede mig med mindre Skræk, end de Andre, om Greven var hjemme, og hvor jeg kunde træffe ham.

„Han er ikke tilstede for Djeblyffet,“ sagde han, „men Grevinde opholder sig i Salen.“

Uden at lade mig melde, eller banke paa Døren, ilede jeg op ad Trappen og ind i Salen, hvor jeg ganske rigtigt fandt min Stedmoder, ganske lignende sig selv fra tidligere Dage.

„Hvem er De,“ udbrød hun brummende, da jeg stak Hovedet ind af Døren, „som har den Uforsømmethed at gaae ind, uden at banke paa Døren?“

„Min naadige Frue,“ svarede jeg, „det er hverken mere eller mindre end Husets Herre.“

„Hvorledes!“ udbrød hun, „Husets Herre! Har man nogensinde hørt Mage til slig Frækhed og Uforsømmethed.“

„De kjender mig altsaa ikke mere?“ spurgte jeg.

„Nei, jeg har aldrig kjendt Dem,“ udbrød hun affærdigende og med barsk Stemme.

„Ikke det! Har De da ikke haft en Søn, som De for 7 Aar siden sendte til Frankrig, som derefter tog med det frivillige franske Corps til Den Candia, blev tagen til Fange og kom i det tyrkiske Slaveri?“

„Jo,“ svarede hun i en tilsyneladende mildere

Tone, „vi havde, som De siger, en Søn, som reiste til Frankrig og tog med det omtalte Corps til Candia, men han saldt paa Krens Mark under et Udsald fra Fæstningen. Det er ikke sandsynligt, at han, som De paaftaaer, er blevet taget tilfange og tyrkisk Slave, da Hertugen af la Feuillade, til hvem vi have henvendt os desangaaende, har tilskrevet os, at han havde seet ham falde, og at han efter største Rimelighed var død. Al ja! det er kun altfor sandt, at min kjære Carl er død, og at jeg aldrig mere faaer ham at see.”

Man kan tænke sig, med hvilke Følelser jeg maatte høre paa denne Sørgetale over mig selv, hvoraf ikke et eneste Ord kom over hendes Læber med Sandhedens Stemme. „Du maa sætte List imod List,” tænkte jeg hos mig selv, „og stille Dig dum an.”

„Hr. Greven,” spurgte jeg hende, „er vel ikke hjemme? Jeg ønskede gjerne at tale med ham, da jeg maaskee kan give ham nogle Oplysninger, som ville have stor Interesse for ham.”

„Nei, men han kommer vist snart. Vær saa god at sætte Dem ned saalænge. De har formodentlig reist en lang Vej, saaat De nok kan have nødig at hvile Benene lidt. Hvorfra kommer De?”

„Fra Kjøbenhavn.”

„Har De tilbagelagt den lange Vej tilfods?”

„Ja Deres Naade, paa hvilken Maade skulde

jeg ellers være kommen her. En Slave som jeg ejer jo Intet, tilmed da jeg er flygtet fra Tyrkiet."

"O Gud bevare os! Er De flygtet hertil saa langt borte fra? Men det forekommer mig næsten utroligt, at De har kunnet flygte saa lang en Vej uden at blive opdaget."

Huusjomfruen kom ind i det Samme, og hun var neppe kommen indenfor Døren, før min Stedmoder spurgte hende, om Caffen var færdig.

"Nei," lød Svaret, "Bandet koger ikke endnu."

"Tænk Dem Jomfru," den fremmede Herre der har gaaet saamange Mile herud; jeg vilde derfor gjerne vederqvæge ham med en rigtig god Kop Caffe, lad derfor lægge rask til Ilden, og saasnart Bandet koger, lader De mig nok vide det, da jeg selv vil til-lave den."

Jomfruen fjernede sig taus.

"Vi ligge for Tiden," vedblev min Stedmoder, "som De seer, i et slemt Koderi, da vi skulle flytte, og Alt er derfor indpakkert. Jeg vilde gjerne give Dem Noget at spise, men alle vore Spisevarer ere allerede paa Vognene, saaat jeg intet Andet kan byde Dem, end hvad vi have til Caffen. Men De skal ogsaa faae en rigtig god Kop Caffe, som jeg haaber skal gjøre Dem godt, og naar min Mand kommer,

vil han nok give Dem nogle Penge; thi han er god og medlidende mod Enhver, der lider Nød."

Jeg havde atter Nøje med at holde min Harm inde, men holdt den heldigvis tilbage, da Jomfruen i det Samme kom og meldte, at Vandet kogte.

Grevinden fjernede sig nu, og jeg blev saaledes ene med mine Tanter. „Du vil nu faae at see," sagde jeg til mig selv, „om Olafsons Rottetruet er bestemt for Dig."

„Vær forsigtig Hr. Greve," lød med Et en Stemme bag ved mig, „med hvad De nyder, da en Morderhaand er hævet imod Dem."

Jeg vendte mig om for at see, hvem den, der tiltalte mig og havde gjenkjendt mig, kunde være, og jeg saae da, at det ingen Anden var, end den oftere omtalte gamle Tjener, som tidligere havde beluret min Stedmoder og fortalt mig mange skønne Ting om hendes Sindelag imod mig. — Han lagde Fingeren paa Munden til Tegn paa, at jeg skulde forholde mig taus, og fjernede sig derefter hurtigt.

Da jeg atter var ene, tog jeg den tidligere omtalte Guldæske frem, som jeg havde arvet efter Grosserer Holm, og som i en lille Flaske indeholdt en Modgift imod enhver Giftsort. Men desforuden indsluttede den, hvad jeg før har glemt at omtale, en anden ligesaa kostbar som ubetydelig Gjenstand at see til, nemlig en Slags Giftsøger, som man kunde

sætte fast paa en af Neglene, og som, naar den kom i Berørelse med forgiftede Sager, havde den Egen-
skab ved sig, at den blev aldeles sort.

Jeg havde neppe faaet den op af Lommen og anbragt den paa Neglen, før min Stedmoder atter viste sig med den belovede Kop Caffe til mig.

„Vær saa god,“ sagde hun, da hun havde sat den for mig, „at drikke den, medens den er varm, og tag Brød til.“

Jeg takkede hende meget for hendes Godhed og satte mig ned i den Tanke, at hun skulde gaae ud igjen; men hun blev staaende ligeoverfor mig og overfordrede mig atter til at drikke. Jeg tog med Bille saa feitet efter Koppen, at jeg jog alle mine fem Fingre i den varme Drif.

„Av!“ raabte jeg, „hvor jeg brændte mig; Huden vil vistnok gaae af alle mine Fingre,“ tilføjede jeg, idet jeg betragtede dem, „og — men hvorledes! den ene er jo ganske sort.“

„Men saa drif dog,“ udbød atter min Stedmoder i en alt Andet end venlig Tone. „ellers tager jeg den igjen bort. Jeg troede, at De trængte til en Kop varm Caffe, men istedet derfor kaster De Brag paa den, som om den ikke var Dem god nok.“

Dirrende af Harmen over sit feilslagne Mordforsøg, udstrakte hun sin Haand for at tage Koppen bort.

„Nei stop min kjære Stedmoder,“ sagde jeg, „Du har ved dit Forræderi i 7 lange Aar holdt mig tilbage i det tyrkiske Slaveri, Du stiller Dig nu an, som om Du ikke kjender mig igjen, men det er kun en List, thi jeg er overbevist om, at Du har gjenkjendt din saa kjære Carl, især da Du har hævet din Morderhaand imod mig; thi den Caffe, Du har sat frem for mig, er forgiftet.“

„Det er ikke sandt,“ raabte hun nu med rasende Stemme, og greb atter med ivrig Hefstighed efter Koppen.

„Nei lad den kun staae,“ sagde jeg; „min Fader skal dog blive Vidne til, hvilken en god Moder Du er for hans Søn.“

„Vil De levere mig Kopperne,“ skreg hun aldeles ude af sig selv af Raseri, „eller jeg hidkalder Tjenestefolkene for at tage dem med Magt.“

Hun kastede sig igjen over Kopperne, med et rasende Hyl, og jeg kunde kun frelse dem ved at skyde hende lempeligt tilbage, men hun styrtede sig atter ind paa mig og greb fat paa Overkoppen. Idet jeg vilde tage den fra hende, svingede hun den over sit Hovede, saaledes at hele Indholdet kom paa hendes kostbare Silkefjole, som derved strax tabte sin oprindelige Farve.

Da hun opdagede dette og saa, at der saa at sige Intet var tilbage i Kopperne, begyndte hun at

udstøde høje Skrig, hvorved hun snart saae sig omgivet af det hele Tjenerstab, for hvem hun bekyldte mig for at have overstænket hendes Kjøle med Skedevand eller Vitriol.

„Endnu mere Frækhed, min Moder! Ja Du er rigtignok i Et og Alt en forræderisk og ond Kvinde, din Mæge vil neppe kunne findes her paa Jorden. See mine Venner, hvilken Moder jeg har!“ henvendte jeg mig til Tyendet; „for det Første har hun villet myrde mig, og da det ikke har villet lykkes hende, bekylder hun mig derefter for den Brøde, hun selv har begaaet. Den Gift, hvormed hun vilde dræbe mig, har hun selv kastet over sig, da hun saae, at jeg ikke vilde drikke den.“

„Ak,“ udbrød hun atter, „der kunne I høre, hvad denne usle Slave har den Frækhed at sige, at jeg skal være hans Moder. — Gid dog blot min Mand snart vilde komme, for at han kunde fæste denne Hund paa Døren; thi i Dogenigter staae blot der og gabe, ligesom I vare bange for det Menneske der.“

I det Samme gif Døren op, og min Fader viste sig i den.

„Gud skee Lov, at Du endelig kom,“ raabte min Moder ham hylende imøde, „see blot, hvorledes min kostbare Kjøle er blevet ødelagt af denne Skurk af Slave, som har trængt sig ind i vort Hus.“

„Hvorledes," spurgte min Fader opbragt, „har han funnet ødelægge din Kjole?"

„Jh! naturligviis ved at faste Skedevand eller Vitriol, hvad det nu var, ned over den."

„Forføi Dig paa Djebliffet ud af mit Huus, din Skurk," sagde han nu truende til mig, „hvis ikke lader jeg Dig arrestere."

„Min Fader," raabte jeg, idet jeg ikke længere kunde holde min Harm tilbage, „vil Du ikke høre din Søn? Syv lange Aar har jeg hængslet i tyrfist Slaveri alene for min Stedmoders Skyld, nu da jeg atter er kommen tilbage, vil hun ikke alene ikke gjentjende mig, men har endogsaa forsøgt paa at dræbe mig. Det er den Gift, som var bestemt for mig, som hun selv, da hun opdagede at jeg havde gjennemskuet hende, fastede fra sig og derved fik den paa sin Kjole."

„Ak! min fjære Mand, vil Du virkelig længere høre paa denne uforstammede Slave, som vil indbilde Dig, at jeg er en Giftblanderke, og siger, at han er din Søn. Tro ham blot ikke, det er en Bedrager, som troer at kunne indsnige sig i vor Familie, ved at udgive sig for din Søn."

„Ha! Qvinde," tilraabte jeg hende, „erindre Dig, at der engang kommer en Regnskabsdag, hvor Du vil staae nøgen i al din Hyflerie og Ondskab for den alvidende Dommer."

Nere fik jeg ikke sagt, da hun ved disse mine Ord greb til sit gamle Middel at falde i et hæftigt Krampetilsælde, som hun vidste, at min Fader aldrig kunde modstaae.

„Pak Dig paa Djebliffet ud af mit Huus,“ sagde han til mig, „Du er ikke min Søn, men som min Kone har sagt en udsel Bedrager. Jeg reiser idag til Sverrig, og trøster Du Dig til at kunne bevise mig, at Du er min Søn, kan Du søge mig der.“

„Tro ikke min Fader, at jeg trænger til dine Gaver, eller at jeg agter at tvinge Dig til at give mig min Modrenearv. Nei, — jeg har fundet en Fader i en af mine forrige Medslaver, som nu er død, og som har givet mig Millioner i Arv, saa at min Modrenearv er et Intet imod den. Hvis jeg ikke havde anseet det for min sønlige Pligt at komme til Dig, vilde jeg ikke have besværet Dig med mit Besøg; men jeg kunde jo nok iforvejen sige til mig selv, hvorledes det vilde gaae, da Du, siden jeg blev Officeer, ikke har behandlet mig som en Søn, men som en Fremmed. Nu fornægter Du mig aldeles, og jeg erklærer Dig derfor, at jeg ikke længere vil bære dit Navn, men hans, hvem jeg skylder hele min Fremtids Lykke. Farvel! min Fader, gid min Modrenearv maa bekomme Dig og dine Efterkommere vel.“

I et Nu var jeg ude af Døren og ilede i op-
rørt Stemning tilbage til Vognen.

„Men,“ udbrød Jensen, da han saa mig,
„hvor De blev længe borte, og hvor De seer for-
styrret ud!“

„Ja,“ sagde jeg, „jeg har heller ikke Grund til
Andet, da min Fader har fornægtet mig, og min
Stedmoder har villet dræbe mig med Gift. Nei —
fra Nu af ingen Jendekov mere, jeg vil nu kalde
mig Intholm. Vor Konge opholder sig jo paa
Frederiksborg Slot; jeg vil strax reise til ham,
for at saa Tilladelse til at forandre mit Navn.“

Jeg fremtog mit Skrivertoi og henfastede i
Hast nogle faa Ord til min Forlovede og hendes
Forældre paa et Stykke Papir, som jeg underskrev
Intholm, og bad Jensen besørge med mange Hil-
sener, at jeg besøgte mig vel, og snart skulde komme
ud til dem.

Cap. XXIII.

Vi ville nu følge Hr. Jensen til Præstegaar-
den. Han gik ned til Skoven ad den os bekjendte
store Allee, som førte fra Slottet, for at følge den
til Landsbyen, men han var ikke kommen ret langt
i den, før han langt borte opdagede Noget hængende
i et af de store Træer, og da han kom nærmere saa
han, at det var en Mandsperson, der havde hængt

sig. Paa den guldgatonerede Krave gjenkjendte han
 inart Evenskeren Olafson med Rottetruktet. Ved
 Foden af Træet laa der et Brev, som han strax gav
 sig ifærd med at læse, og som lød saaledes:

„Da Grevindens Forsøg paa at dræbe sin Sted-
 søn er mislykkedes, er det ikke muligt Andet, end at
 min Deeltagelse i hendes Forbrydelse vil blive opda-
 get, hvorved jeg ikke alene vilde blive underkastet
 streng Straf, men, hvad der er endnu værre, miste
 mit Embede. Grevinden har, ved at love mig Guld
 og grønne Skove, forført mig til at deeltage i sine
 forbryderiske Forsøg mod sin Stedsøn, og hun vidste
 nok, hvad hun gjorde, da hun fik mig anbragt ved
 Postvæsenet, for at jeg nemlig kunde opsnappe alle de
 Breve, der maatte komme fra ham. Havde jeg ikke gjort
 det, vilde han forlænge siden have været udløst af
 sit Fangenskab; men nu falder hele Brøden alene
 paa mig, da Grevinden rejser bort, og jeg saaledes
 staaer tilbage som den eneste Skyldige. Var jeg
 strax flygtet ud af Landet, havde jeg været fri, men
 jeg lod mig atter overtale af hende til, naar hendes
 Stedsøn var bleven forgiftet, at paatage mig i al
 Hemmelighed at begrave hans Liig. Vejen til Ky-
 sten er mig nu efter al Rimelighed afstaaen, saa at
 det vilde være mig umuligt at komme ud af Landet,
 jeg maa derfor trække det korteste Straa, og med

Sorg og Anger jelsv faste mig i Dødens Arme. — Skulde en medlidende Christen finde dette mit Brev, da beder jeg ham at behandle mit Ligt derefter og at have Medlidenhed med min Kone og mine Børn, for at ikke min Skam ogsaa skal komme over dem; thi min Kone, der er en ædel Kvinde, er aldeles uskyldig og uvidende om Alt, hvad jeg i den Henseende har gjort mig skyldig i. Hjælp hende for Guds Skyld, og lad ikke min Brøde falde tilbage paa hende.

Ola son."

Efterat have læst Ovenstaaende, saae Jensen endnu engang paa Liget, om der slet intet Tegn skulde være til Liv, men han maatte snart tilstaae sig selv, at han var kommen for sildig.

"Der er nu hengaaet over 10 Minutter," sagde han til sig selv, "siden jeg skar ham ned, alt Haab om atter at bringe Livet tilbage er altsaa forsvundet, og jeg har gjort min Pligt. Skal jeg tage Brevet med mig eller lade det ligge? — Nei det er nok det Bedste, at jeg tager det, da den unge Greve er altfor fiintfølsende til at kunne taale, at hans Stedmoders Navn bliver udblameret i en saa famous Historie.

Han stak derfor Brevet til sig og ilte med hurtige Skridt til Landsbyen, hvor han meldte for Sog-

nesfogden, hvad der var mødt ham paa Bejen. Denne tog strax sine Forholdsregler og lod den Døde nedgrave i et Markstjæl, den Tids Maade at begrave Selvmordere paa.

Da Jensen kom til Præstegaarden, ilede de ham Alle imøde med det Spørgsmaal, hvor Greven var.

„Han er reist til Frederiksborg,“ sagde han, „for at tale med Kongen. Jeg skal hilse Dem Alle fra ham og sige, at dersom han strax er saa heldig at faae Audients hos Kongen, vil han være her om et Par Timer, men at det i modsat Tilfælde vil være ubestemt, til hvilken Tid han kan komme. — Jeg har nu,“ vedblev Jensen med Munterhed, idet han henvendte sig til Datteren, „opfyldt Deres kjæreste Ønske, idet jeg har hjembragt den saalænge savnede Ben, men jeg siger Dem forud, at De ikke maa blive bange for hans Udseende, som rigtignok har forandret sig noget, men han er altid den blide og gode Carl, som han altid har været.“

„Men,“ sagde hun, „hvør traf De paa min Carl. Har De maaskee været i Tyrkiet, og der truffet ham tilfældig?“

„Nei, min gode Jomfru, jeg har ikke fundet ham, men derimod han mig, og det endog paa Havets glatte Speilslade, — thi det var en smuk og rolig Dag, da vi stødte paa hinanden. Ja man kan

sammenligne denne Dag med Grevens stille Sind og rolige Hjerte, thi han vredes ikke med opfarende Hefsigthed, men med Rolighed og den sjældne Fasthed, der er ham egen."

"Ja, Ord kunne naturligviis ikke beskrive, hvor meget vi Alle have længtes efter ham", sagde Bræsten, "men have vi nu ventet i 7 lange Aar, saa kunne vi jo nok finde os i at vente et Par Timer endnu. Det har forresten nok anet mig, at hans Forældre vilde fornægte ham som deres Søn, for at slippe for at afstaae ham hans Mødrenearv, men det behøver han jo ikke at tage sig videre nær, da han som en duelig Jurist jo let vil kunne blive anbragt i Statens Tjeneste, og desforuden er han jo ogsaa Lieutenant med bedste Character. Jeg har, Gud være lovet, Saameget, at jeg kan udstyre min Datter anstændigt og godt, og saa behøve de ikke Mere. Det glæder mig iøvrigt, at han ikke kommer til at arve Noget, da hans Familie nu ikke kan sige, at min Datter er bleven hævet og praler med deres Gode."

"Ja", sagde Sophie, "jeg er ogsaa meget glad derover, og der er nu ikke Andet end Grevetitlen tilbage, som gjør vor Stand ulige."

"Ja, Du har Ret, mit Barn," saaldt Moderen i Talen, "men alene det vil give Folk Anledning til at have Nok at sige om Dig!"

"Jeg kan ikke sige Dem," sagde Jensen, "hvor Grev Carl til Zutholm. II.

meget det glæder mig at høre, at de Alle tænke eens uden at beherskes af Vindesyge“.

„Nei,“ svarede Præsten med Bestemthed, „harde jeg forud kjendt min Svigersøns Herkomst, havde jeg neppe givet ham mit Samtykke.“

„Det glæder mig at høre,“ sagde Jensen, „at De holder endnu mere af Greven, fordi han, som De troer, er bleven fattig ved at have mistet sit Gods; men jeg kan sige Dem, at han desuagtet er saa riig, at han gjerne kunde købe det halve Danmark.“

De bleve alle Tre meget tause ved denne Efterretning.

„Men troe blot ikke,“ afbrød Jensen Tausheden, „at han har erhvervet sig den med Urette, nei langt fra, derimod har den Mand, hvis Navn han nu for Fremtiden vil bære, givet ham hele sin Rigdom, som bestaaer i mange Millioner, i Arv efter sig.“

For ikke længere end nødvendigt at spænde Præstens Familie paa Pinebænken, fortalte Jensen dem Alt, hvad jeg havde betroet ham, saavel om mit Fangenskab som om min Flugt og vor Overreise. —

Jeg var imidlertid ankommen til Frederiksborg og udbad mig strax en Audients hos Kongen, idet jeg i min Begjæring derom bad den vagthavende Officeer at melde, at den unge Greve af Jendekov, efterat være hjemkommen fra det tyrkiske Sla-

veri, atter agtede at tilbyde sit Fædreland sin Tjeneste i den udbrudte Krig med Sverrig.

Ikke længe derefter blev jeg ført frem for Kongen, som, da jeg traadte ind, stod i en Vinduesfor-
dybning. Han veeg formelig et Skridt tilbage, da han vendte sig om og så Dje paa mig.

„Allernaadigste Konge!“ begyndte jeg, „tag mig det ikke ilde op, at jeg nærmer mig til Deres Majestæt i min Slavedragt i et for mig saa fortvivlet Djæblif. Jeg er flygtet fra Tyrkerne, som have holdt mig fangen i 7 Aar; efterat være kommen til Kjøbenhavn, reiste jeg til mit Hjem i det Haab at gjenfinde min Fader, som i sin Brede havde sendt mig bort til Frankrig. Da jeg troede, at hans Faderhjerter vilde blive rørt, naar han saa mig iført min Slavedragt, forberedte jeg mig ikke paa at tage andre Klæder med; men jeg tog hvillig Feil, da han ikke alene ikke vilde gjenkjende mig som sin Søn, men endogsaa ligefrem fornægtede mig, maaskee forat han kunde beholde min Mødrenearv. Jeg har imidlertid ingen Trang til den, da en hæderlig Mand, hvis Medslave jeg var, har adopteret mig som sin Søn og efterladt mig hele sin Rigdom. Mit Ønske er det derfor, at Deres Majestæt allernaadigst vil tillade, at jeg ombytter min Faders Familienavn med hans, hvem jeg har at takke for al min Rigdom og hele min Fremtid.“

„Ja med Glæde,“ sagde Kongen, „udsletter jeg Navnet Jendekov af vor Statscalender, især da det intetsteds har gjort sig fortjent af vort Fædreland. Men hvilket Navn ønsker De indstrevet istedet derfor?“

„Intholm, med Deres Majestæts Tilladelse.“

„Hvortil dette „Int“? spurgte Kongen.

„Int“ skal sige, at jeg ikke bærer mit Fædre navn, og Holm er den Mands Navn, der har været mig en anden Fader.“

„Altsaa, min kjære Grev Intholm, hvilken Tjeneste ønsker De at tage i Armeen?“

„For Djebkliffet tillader mit Helbred mig ikke,“ svarede jeg, „at stille min Person til Fædrelandets Tjeneste, men med Deres Majestæts Tilladelse vil jeg erlægge et Bidrag til Krigens Førelse.“

Jeg fremtog ved disse Ord en Rulle Guld og lagde den paa Bordet. Kongen aabnede den og blev høilig overrasket, da han saae, at den indeholdt en heel Million.

„Det er en ædel Gave af Dem, min kjære Hr. Greve,“ sagde Kongen, „og jeg skal til Gjengjæld derfor være Dem til Tjeneste en anden Gang. Men sige mig, af hvilken Grund sendte Deres Fader Dem bort, fortæl mig det oprigtigt og uden Omsvøb.“

„Ja, da Deres Majestæt ønsker det. Jeg havde forlovet mig med en smuk og elskværdig ung Pige af

Borgerclassen, og min Moder, som havde opdaget dette, ophidsede min Fader imod mig, ved at sige ham hvor nedværdigende det vilde være for hele Familien, hvis jeg virkelig gif hen og ægtede hende, og det blev derfor brugt som et Paaskud til at sende mig bort. Den egentlige Grund var derimod, at min Stedmoder for enhver Priis vilde have mig bort, for at hendes egne Børn kunde komme til at arve det Hele."

"Hvem er den Dame," spurgte Kongen, "som De forlovede Dem med, og elsker De hende endnu?"

"Det var Præstens Datter der paa Godset, og jeg elsker hende endnu ligesaa uforandret."

"Haaftald ophøjer jeg hende til Contesse, og hendes Fader udnævner jeg til Ridder af Dannebrog. De selv, min kjære Greve, har ved Deres Gave gjort Dem fortjent af vort Fædreland, og jeg paahefter Dem derfor egenhændig det samme Ridder tegn, og hvis det er muligt, at De endnu idag kan have Bryllup med Deres Forlovede, da vil jeg selv overvære det."

"Jeg takker Deres Majestæt meget for den Raade, De viser mig, og det glæder mig særdeles at vide, at der Intet vil kunne være til Hindrer derfor."

"Altsaa om et Par Timer, min kjære Greve, sees vi atter; indtil da, Leveel!"

Jeg hilste underdanigst og ilte, saa hurtigt jeg kunde, til Præstegaarden.

Cap. XXIV.

Jeg kan ikke beskrive, med hvilke Følelser jeg nærmede mig den mig saa kjære Præstegaard, som nu indesluttede mit Kjæreste paa Jorden. Enhver af mine Læsere, som nogensinde for Alvor har havt En kjær, og som efter flere Mars Forløb iler for atter at gjensee sin Elskede, kjender vistnok den ængstelige Uro, der uvilkaarligt overvælder En, naar han kan udregne hos sig selv, inden saa og saa lang Tid kan Du atter være sammen med hende. „Er hun endnu bestandig den Samme mod Dig som tidligere, det er den Tanke, som ligeledes uvilkaarligt falder En ind, og maa Enhver ikke indrømme, at det maa være en af de piinligste Tanter, naar man selv iler med Længsel til sit Maal, at blive Bidne til, at der i Mellemtiden er foregaaet en synlig Forandring hos Den, man har elsket og endnu elsker lige høit. Slige Tanter gjennemkrydsede hele Vejen min Hjerne, og uagtet jeg undertiden trøstede mig selv med det Haab, at min Sophie nok havde været mig tro og endnu var den Samme som forhen, var det dog med beflemt Hjerte jeg førte ind i Præstegaarden, og jeg følte mig først rolig, da jeg saae hele Familien og forrest af dem Alle min Sophie ile mig imøde med aabne Arme.

„Nu, Gud være lovet, at vi have Dem igjen,“

udbrøde de gamle Præstefolk med Glædestaarer i Dinene. Min Forlovede var derimod ikke istand til at sige et eneste Ord, men faldt bevidstløs om i mine Arme. Jeg tog hende i mine Arme og bar hende ind i Stuen, hvor jeg lagde hende paa Sophaen. Efterat have anvendt de sædvanlige Midler, kom hun dog snart til sig selv og hængte strax sine Dine paa mig.

„Gud, hvor jeg har længtes efter Dig, min egen Carl! og hvor jeg er glad ved atter at have Dig hos mig!“ udbød hun, idet hun ilede i mine Arme; „Du modtager mig i samme Stilling, som da Du forlod mig.“

„Tak for din Trost imod mig, min kjære Sophie,“ sagde jeg, „til Gjengjæld derfor skal jeg nu for bestandig blive hos Dig og ikke forlade Dig, førend Døden adstiller os.“

Som ethvert andet Par Elskende, der først efter flere Aars Mellemrum atter see hinanden, glemte vi saavel Fortid, Nutid som Fremtid, kort sagt, vi befandt os i en Tilstand, som om der ikke gaves Noget udenom os — Tiden forekom os ligesom at staae stille, idetmindste er det mig umuligt at sige, hvorledes den gik i de saa Djebliske, jeg holdt hende i mine Arme, eller hvilke Ord der faldt imellem os efter de første saa at sige uvilkaarlige Udbrud. Men engang maatte dog Oververdenen gjøre sin Indflydelse gjel-

dende, og det skete, da jeg, ved at see mig om, lige som syntes at savne Noget, og efterat jeg nu først var bleven vakt af min drømmende Tilstand, thi lykkelig Kjærlighed forekommer mig egentlig kun som en Drøm, men tillige som en smuk Drøm, saae jeg, at det var mine Svigerforældre, jeg savnede.

For ikke at forstyrre os i det første Udbrud af vore gjensidige Følelser, havde de begivet dem ud i Haven for at oppebie vor Ankomst. Arm i Arm ilede vi nu ud til dem, og jeg formaaer ikke at beskrive den Hjertelighed og Inderlighed, hvormed de gamle Præstefolk gjentog deres Velkommen.

Jeg fortalte dem Grunden, hvorfor jeg strax efterat have forladt min Faders Gaard, havde søgt Audients hos Hs. Maj. Kongen, men hvo formaaer at skildre de Gamles Forbauselse, og jeg kan vel sige Henrykkelse, da de fik at vide, at Kongen havde udnævnt deres Datter til Contesse og Præsten og mig selv til Riddere; men endnu større Glæde foraarsagede det dem at høre, at Kongen, som havde befalet, at vor Vielse skulde finde Sted to Timer efter min Ankomst til Præstegaarden, selv vilde overvære den.

I en Hast bleve nu de fornødne Forberedelser til den hellige Handling trufne saa godt, som det lod sig gjøre i den korte Tid, der var os tilstaaet, og det var snart gjort, hvad Kirken og Præsten angik, da den første jo kun skulde oplyses, og Præsten

ikke behøvede nogen lang Forberedelse for at finde passende Ord, saameget mere som det var hans egen Datter, han skulde vie. Værre gif det derimod Damerne, som man ikke maa vente at finde forberedte til enhver given Tid, navnlig hvad deres Stads angaaer. De maatte imidlertid hjælpe dem som de kunde, og jeg saae efter en forholdsvis kort Tid min Tilkommende træde ind iført en vel simpel, men dog elegant hvid Kjole; hun havde ikke, som det elskværdige Kjon ellers har en vis, skøndt tilgivelig, Tilboielighed til, taget Kunsten til Hjælp for at forhøje sin Skjønhed; Alt hos hende var derimod kun Natur, og naar man undtager Myrthebranden paa Haaret og Livbaandet med Guldspændet, kunde man ikke opdage nogen anden iuinesalbende Prydelse. Jeg kunde ikke længe nok betragte hende, som hun stod for mig i al sin naturlige Skjønhed, med Glæden straalende ud af de milde blaa Dine og et kjærligt Smil lende om hendes lille Mund.

Cap. XXV.

Imedens vi saaledes stode og betragtede hinanden og talte om den forestaaende Handling, bleve vi afbrudte af stærke Hurraraab, hvormed Beboerne modtog de deres elskede Konge. Vi ilede derfor Alle ud for at begive os til Kirken, men vi havde neppe naaet Kirkedøren, førend Kongen var i Begreb med

at stige ud af sin Vogn; istedetfor at gaae ind i Kirken, gif min Svigersfader og jeg derfor vor høje Gæst imøde og aflagde ham vor underdanigste Hilsen, hvorefter vi begave os til Kirken. Kongen blev kun fulgt af to Raadsherrer.

Majestæten havde neppe taget Sæde, før Kirken var aldeles opfyldt med Nysgjerrige, som ikke kunde begribe, hvad der havde givet Anledning til hans Komme i deres simple Kirke.

„Vi kunne nok see,“ sagde de, „at det er vor Præsts Datter, der skal giftes, men med hvem er det!“

„Vær blot rolig,“ lod en Stemme midt imellem dem, „saa faae I det nok at vide.“

Det var den gamle Jens, som ogsaa havde begivet sig derhen, for at overvære min Vielse.

Efterat den hele Handling var tilende, og vi havde forladt Alterets hellige Jod, kom Kongen hen til os og ønskede mig og min Kone til Lykke.

„Det undrer Dem maaskee,“ min kjære Grevinde Intholm,“ sagde han, „at jeg i samme Øjeblik, som jeg sagde til Deres Mand, at jeg ønskede, at han blev viet idag, udnævnte Dem til Contesse, og det vilde maaskee ogsaa forekomme Dem latterligt, naar jeg ikke forklarede Dem mine Grunde dertil. Deres Mand har gjort sig fortjent af sit Fædreland

og sin Konge; jeg kunde derfor ikke bære det over mit Hjerte, at han ikke kunde møde med Dem ved Hoffet, fordi de var en Borgerdatter. For at rydde denne Hindring afvejen, har jeg ophævet Dem i Adelsstanden. Ligeledes med Hensyn til Deres hurtige Vielse skylder jeg Dem den Forflaring, at jeg ønskede selv at overvære den, men da jeg endnu iaf-ten begiver mig paa Vejen til Armeen, og jeg ikke veed, naar jeg vender tilbage dersfra, var det mig om at gjøre, at den fandt Sted saa hurtigt, som det paa nogen Maade var muligt. — Dem, min kjære Greve, kan jeg ikke Andet end ønske til Lykke med det Valg, De har truffet, og jeg haaber, at De ret ofte vil tage Deres vakkre Gemalinde med Dem til Hoffet, for at jeg nærmere kan faae Leilighed til at kjende den Godhed og Aandrigheid, som jeg kan læse ud af hendes Dine og alle hendes Ansigtstræk. Nu Farvel, mine Børn, vi sees med Guds Hjelp igjen, naar jeg atter vender tilbage til Kjøbenhavn, og for at De uhindret kan have Afgang til mig, overgiver jeg Dem denne Ring, som altid vil aabne Dørene for Dem.”

Efter ligeledes at have sagt nogle hjertelige Ord til min Svigersfader, steg Kongen atter tilvogns og fjørte bort med sit Følge, der, som jagt, kun bestod af to Personer.

Min Svigersfader gik derpaa op paa Prædikestolen for at holde en Takksigelsestale i Anledning af

Dens lykkelige Hjemkomst, over hvem han for 7 Aar siden havde holdt en Sørgetale, hvorhos han tillige i Talens Lob gav de forsamlede Bønder Grunden tilkjende, hvorfor jeg ikke længere bar min Faders Navn, uden at han dog indviiede Dem i Alt, hvad der vedgif min Stedmoder.

Da vi efter endt Tale forlode Kirken, kom Bønderne hen til os og ønskede os til Lykke, idet de yttrede deres Glæde over, at jeg formodentlig nu skulde være deres Herre.

„Nei, mine kjære Venner,“ sagde jeg, „I vide jo ligesaa godt som jeg, at mit Gods er blevet solgt, og at min Fader har fornægtet mig som sin Søn. Jeg kunde vel nok tilbagekjøbe det, men jeg har gaaet altfor meget igjennem paa mit fædrene Slot, til at det skulde have noget Tiltrækkende for mig.“

„Mine kjære Sognesolk,“ fandt min Svigerfader sig foranlediget til at falde mig i Talen, „det gjør mig ondt, at jeg ikke idag kan indbyde Eder til et Gilde, da min Svigersøns Ankomst neppe var mig bekjendt og endnu mindre Vielsen; men om en fjorten Dage indbyder jeg eder Alle dertil.“

Med disse Ord gif vi atter hjem til Præstegaarden, og min Sophie fik let sin Moder overtalt til, at vi skulde spise i hendes lille Have. Imedens Forberedelserne dertil gjordes, gif jeg og min Kone ned i den omtalte Have.

„Du kan ikke troe, min fjære Carl,“ sagde hun, „hvor stor en Trøst disse Graner have været for mig i min lange Sorgens Tid. Kunde de tale, vilde de sige Dig, hvormeget jeg har længtes efter Dig, og hvormange Bønner jeg har opsendt til Gud for, at jeg atter maatte faae Dig tilbage. Og den Rose der, den kunde ogsaa fortælle Dig, hvorofte jeg har været den med mine Taarer; den har i hele den Tid, Du har været borte fra mig, optaget din Plads, men nu skal den vige Pladsen.“

Vi satte os paa Græsbænken, og det er ikke saa forunderligt, at Grindringen om, da vi sidst sadde der, vendte tilbage i vore Tanker. Vi bleve imidlertid snart forstyrrede i vor fortrolige Samtale, da min Faders oftere omtalte gamle Tjener kom og udbad sig en Samtale med mig.

Han var uden Tjeneste, da min Fader havde affædiget ham paa Grund af, at hans Medtjenere havde besyldt ham for at staae i Forstaaelse med mig, og da jeg paa den Maade var Skyld i hans Ulykke, og jeg forresten ligefrem skyldte ham at tage mig af ham, tog jeg ham i min Tjeneste, hvorover han blev meget glad, idet han yttrede, at han ogsaa havde opsogt mig i det sikke Haab, at jeg ikke vilde slaae Haanden af ham. Alle de andre af hans Medtjenere havde derimod taget Tjeneste hos den nye Herre.

Bordet var imidlertid bleven dækket, og vi satte os Alle dertil muntre og glade, navnlig gjorde Captain Jensen alt Sit for at forøge den almindelige Munterhed ved sine morsomme Fortællinger, om hvad han havde oplevet paa sine forskjellige Reiser, „af hvilke,“ sagde han, henvendende sig til min Kone, „den sidste dog var den bedste, da han havde havt det Held at bringe mig tilbage til sin rette Ejermand.“

„De har nu, Hr. Greve,“ sagde han til mig „faaet Dem en nysfelig Kone, men De er Greve uden Bønder og Gods; men jeg haaber, at naar De kjober Dem et Gods, vil De kjoobe det her paa Sjælland, for at jeg engang imellem kan aflægge Dem et Besøg.“

„Ja,“ sagde jeg, „jeg har rigtignok besluttet om ikke ret lang Tid at kjoobe mig et Gods, men det bliver neppe her paa Sjælland. Jeg agter derimod endnu iaaften at skrive til min Ven Johansen og anmode ham om at opsoge mig et i Jylland.“

„Alf,“ udbrod min Kone sukkende, „saa komme vi saa langt bort fra mine kjære Forældre, ikke at tale om min lille Have med mine to saa kjære Graner. Og dog — nei, det vilde kun være Barnagtighed af mig, Du, min kjære Carl, vil mere end rigeligt erstatte mig mit Tab, da Du næst Gud og mine kjære Forældre er mig det Kjæreste af Alt her

paa Jorden. Men jeg kan dog ikke nægte for Dig, at min Længsel efter Hjemmet og mine Forældre vil blive stor."

"Ja, det kan jeg tænke mig, min Kjære, men hvis din Fader vil som jeg, skal Du heller ikke blive skilt fra dine Forældre, da det er mit kjæreste Ønske at de følge med os."

"Tak min Carl, Du er den Gode, som Du altid har været, men jeg nærer Frygt for, at Fader ikke vil forlade sin Menighed."

"Ja vi kunne jo høre os for, men jeg har det bedste Haab."

Alle nygifte Folk tale gjerne i denne fortrolig hvidskende Tone, der har noget vist Tiltrækkende ved sig, saaledes ogsaa her, vor Samtale kom derfor ikke for Andres Ører end vore egne.

"Hør nu, mine kjære Svigerforældre," sagde jeg, "vi, jeg og Deres Datter, have sammensvoret os imod Dem og nære et Ønske, som det vilde glæde os meget, om De vilde opfylde."

"Ja, min kjære Svigersøn," sagde Præsten, "jeg vil opfylde alle Dine Ønsker, da jeg er overbevist om, at Du ingen nærer, uden at jeg med god Samvittighed kan opfylde dem, kom derfor kun frit med Dit Ønske."

"Det er vort kjæreste Ønske, at De for stedste bliver hos Deres Datter, men dette kan ikke stee,

uden at De opgiver Deres Kald, og jeg veed jo nok, at en Præst i Reglen ikkun høist nødigt opgiver sin Menighed, der i Aarenes Løb er bleven ham saa kjær, som om det var hans Familie."

"Ja jeg gjør det rigtignok høist ugerne, min kjære Svigersøn, men for at gjøre min Datter saa lykkelig, som det er mig muligt, vil jeg opfylde Dit Ønske. Men jeg maa tilstaae, at fra det Djeblig jeg forlader min Menighed, vil Tiden blive mig noget lang, da jeg saa slet Intet har at tage mig for."

"Ikke andet end det, min kjære Fader, De har vel ikke aldeles glemt Deres Lægekunst?"

"Nei min Søn, den glemmer jeg aldrig."

"Ja saa vil De jo altid kunne faae Nok at bestille."

"Ja, Du har Ret min Søn; altsaa er det afgjort, at jeg, efter i en saa lang Tid at have været Læge for Aanden, fra nu af skal være Læge for Legemet."

Sophies Glæde over at høre, at hendes Forældre for bestandigt skulde være sammen med hende, var næsten ikke til at beskrive, hun takkede dem med Glædestaarer, idet hun faldt sine Forældre om Halsen.

Fjorten Dage derefter celebrerede vi vort Bryllup, hvortil alle mine Venner fra Kjøbenhavn vare indbudne, ikke at tale om min Ven Johansen med

hele sin Familie, som var bleven meget stor, siden jeg sidst saae dem. Han havde efter min Anmodning ikke alene opsoegt mig et Gods derovre i Jylland, men endogsaa kjøbt det for min Regning. Godset var temmelig stort, men Ejerinden, en Enkegrevinde B., havde, saalænge hun levede, forbeholdt sig Hovedbygningen tilligemed nogle Tønder Land. Dette med flere andre ubetydelige Indrømmelser gif jeg villig ind paa, og jeg kunde i det Hele taget ikke Andet, end være tilfreds med Kjøbet.

Først efterat de Alle vare komne tilstede, begyndte Bryllupsgildet med stor Munterhed og Glæde, men der var Ingen, der følte sig mere lykkelig end Johansen og hans Kone, som atter havde faaet deres Belgjører, som de kaldte mig, og hvem de havde begravet som død, tilbage. Ogsaa blandt de indbudte Sognebeboere herskede der idel Munterhed, om den ogsaa var noget mere støjende — men, kort sagt, Enhver glædede sig paa sin Maneer.

Jeg indlod mig i en fortrolig Samtale, som den kan tænkes imellem Mennesker, der saaat siige, kjende hinanden som Sødsfende, med Fru Johansen, hvor vi drog de gamle Minder tilbage i vor Grindring, som havde Betydning for os Begge, og det er ganske naturligt, at jeg i Samtalens Løb kom til at spørge til hendes øvrige Familie.

„Jo tak, Hr. Greve,“ sagde hun, „de leve Alle meget vel, naar jeg undtager min Moder, som i de faa Aar er bleven saa gammel og svag, at hun ikke kunde rejse med os, i hvor stor en Lyst hun end havde dertil, blot for at faae Dem at see. Mine to yngste Søstre have allerede for et Aar Maaneder siden havt Bryllup og ere efter Omstændighederne, hvad man kalder det, godt gifte, den ene med en Kjøbmand, og den anden med en Lærer ved Latinskolen.“

„Men hvor boe de?“ spurgte jeg.

„De boe begge i Randers, hvor de med Længsel vente paa et Besøg af Dem, Hr. Greve.“

„Hør min gode Frue,“ sagde jeg, „tjen mig blot i at kalde mig slet og ret Carl og ikke med denne Grevetittel; thi skulde jeg nogensinde have havt den. allermindste Grad af Stoltthed, da maa den nu betragtes som aldeles forspunden, efterat jeg næsten i 7 Aar har været Slave. Men jeg takker dog Gud af mit ganske Hjerte, som har styret Alt til det Bedste, thi var jeg ikke bleven Slave, havde jeg maastee aldrig seet mit kjære Fædreland eller mine Venner, da jeg af et Brev fra Hertugen af la Feuillade har seet, at en stor Deel af det frivillige Corps paa Hjemvejen ere blevne Offre for den Alt ødelæggende Pest, en Landeplage, hvoraf det tyr-

fifte Rige dengang som ogsaa senere ideligt hjem-
søges. —

Ved denne Leilighed troer jeg at skylde mine
Læsere at underrette dem om, hvorledes det imidler-
tid var gaaet mine Venner i Frankrig. Fra Hertu-
gen af la Feuillade havde jeg modtaget et Brev,
hvori han underrettede mig om, at min Ven og
Frænde, den yngste Hertug af Chateauthierry,
Caderousse med Flere paa Hjemreisen havde maat-
tet bukke under for den tyrkiske Pest, og at de Braen
var bleven gift med hans Datter Hulda. I fire
lange Aar havde hun oppebiet min Tilbagekomst, da
hun saa, at jeg ikke var blandt de Tilbagevendende,
forinden hun endelig opgav Haabet om, at jeg no-
gensinde vilde vende tilbage, og viste sig villig til at
række de Braen sin Haand; og da hun af sin Mo-
der fik at vide, at jeg allerede var forlovet i mit
Hjem, og Hertugen af Chateauthierry fortalte
hende alle Omstændighederne ved min latterlige Duel
med hendes Beiler, var det med saameget desto større
Glæde, at hun modtog hans Tilbud, og, som Hertu-
gen skrev, de levede meget lykkeligt sammen paa
hans Lystslot ved Toulon. De havde faaet dem
en rask lille Søn, som efter hans Datters Forlan-
gende var bleven opfaldt efter mig.

Da det maaskee vil forekomme mine Læsere no-
get sælsomt, at jeg saasnart efter min Hjemkomst kunde

faae Brev fra Frankrig, maa jeg sige dem, at medens vi paa vor Hjemreise igjennem Canalen mellem England og Frankrig lagde ind til Calais for at indtage frisk Vand, assendte jeg et Brev til Hertugen af la Feuillade, hvorpaa han strax svarede, saasnart han havde modtaget det. —

Gildet varede imidlertid i tre Dage, og paa den sidste Dag trængte Bønderne sig omkring mig og opfordrede mig til at tilbagekjøbe mit fædrene Gods, da de vare overbeviste om, som de sagde, at jeg vilde blive dem en ligesaa god Herre som mine Forsædre, Lyttikøvrerne, havde været deres Forsædre; og hvor nedslaaede bleve de derfor ikke, da de fik at høre, at jeg for Njeblikket ikke kunde opfylde deres Ønske, da jeg allerede havde kjøbt et Gods i Jylland, som jeg først maatte have i Orden, før jeg kunde tænke paa at kjøbe mit fædrene Gods.

„Nei,“ sagde de Alle paa engang, „vi faae aldrig mere saa godt et Herskab, som Greverne af Lyttikøvr har været mod vore Bedsteforældre, siden De ikke vil være vor Herre.“

„Som jeg allerede har sagt Eder, kan jeg ikke for Tiden gjøre det,“ sagde jeg, „og det er jo heller slet ikke sagt, at Eders nye Herre allerede vil sælge det Gods, som han nylig har kjøbt.“

Bed dette Svar taug de Alle stille og gif bedrøvede bort. Jeg for min Deel var heller ikke glad

ved at skulle forlade dem, da Gudsset havde tilhørt mine Forsædres i over et Aarhundrede; men som mine Sager for Djebliktet stode, kunde jeg ikke indlade mig paa at tilbagekjøbe det.

Dagen derefter søgte min Svigerfader sin Afsteed hos den nye Herre og fik en af sine Nabopræster til at besørge sine Forretninger, indtil han fik den. Han tog derpaa en hjærlig Afsteed med sin Menighed, som ved at høre, at de skulde miste deres eneste Trost, som de udtrykte dem, under et nyt Herskab, fik en ny Grund til at blive bedrøvede og betymrede. Det gjorde mig inderlig sorgmodigt stemt, at see min gamle Svigerfader med grædende Taarer sige sin Menighed sit sidste Farvel som deres Sjælesørger, men i al denne Sorg var det dog oploftende at see, med hvor stor Kjærlighed alle Sognets Beboere hængte ved hele Præstens Familie. Ligesom Bønderne trængte sig om Præsten, saaledes omringede deres Koner og Døttre hans Kone og Datter, hvilken sidste de havde glædet dem saameget til at faae til deres Herskerinde. Det var næsten mere, end jeg kunde bære at være Vidne til hele denne Scene, og jeg udtalte derfor det Løfte, at dersom deres nye Herre ikke viste sig god imod dem, vilde jeg udenat tøve affjøre ham Gudsset, det koste, hvad det vilde, da jeg ikke kunde bære det over mit Hjerte, at mine Forsædres Bønder skulde lide under en haard

og streng Herre. Efterat de Alle med Taarer i Næne havde sagt os deres sidste Farvel, bleve vi længe staaende for at see efter dem, indtil de kom forbi en Bondegård, som skjulte dem for os. Jeg havde som sagt fast besluttet at tilbagekjøbe mit Gods, men jeg fik ingen Grund dertil, da den nye Ejer, hvad jeg senere fik at vide efter min Svigerfaders Brevverling med Bønderne, var en saa god Herre imod dem, som de kunde forlange.

Cap. XXVI.

Der blev nu gjort Anstalter til vor forestaaende Afreise til Jylland, og det første vi gjorde var at læsse, hvad mine Svigerforældre vilde tage med dem, paa en Vogn og sende det forud for os til Kallundborg, for der at oppebie vor Ankomst. Efterat det var bestilt, toge vi Alle — Johansen var endnu hos os — til Kjøbenhavn, hvor Kaptain Jensen, som var reist tilbage Dagen iforvejen, havde forberedt Alt til vor Ankomst. Veiret var godt og Vejen let, saaat vi naaede Hovedstaden samme Dags Aften inden Solens Nedgang.

Da vi vare komne til Nørreport, gav jeg Kudsken Befaling til at kjøre ned ad Gøthersgaden.

„Men hvorfor ikke til vor gamle Gæstgivergaard min kjære Carl?“ spurgte min Kone.

„Jo min Kjære, det skal jeg sige Dig, fordi vi

selv eje en Gaard i den omtalte Gade. Det er netop det Sted, hvor Jensen boer, og det er derfor jeg sendte ham forud for at ordne det Fornødne."

"Ja det er en anden Sag, saa tier jeg."

Da vi holdt udenfor Borten til min Gaard, blev den raff slaaet op af min gamle Jens, hvem jeg havde ansat som Portner der, for at han kunde faae det godt paa sine gamle Dage. Kaptain Jensen sprang strax til forat hjælpe os af Bognen, men Jens var ligesaa raff og vilde ikke give Afkald paa denne sin gamle Rettighed, og Kaptainen maatte derfor vige Pladsen. Han ilede derfor forud og lukkede de for os bestemte Bæreller op.

Jeg skal ikke nægte at, det Udbrud af dem Alle: „hvor her dog er nydeligt," her var paa sin rette Plads, thi Jensen havde vidst i alle Henseender at udstyre hele Leiligheden med en saadan Smag og Pragt, at der Intet stod tilbage at ønske selv for en Fyrste. Endogsaa min Ewigermøder maatte tilstaae, at det var den nydeligste Leilighed, hun nogensinde havde seet, og at den endogsaa overgik hendes Faders, som havde været bekjendt for at være den smukkeste, der fandtes i Kjøbenhavn.

„Men," bemærkede min Kone, efterat være kommen lidt til sig selv af sin Beundring, „det seer

jo ud, som om vi skulle tage fast Bopæl her i Byen!"

"Ja min Kjære," sagde jeg, "det skulle vi ogsaa, men for det Første rigtignok kun om Vinteren, indtil vort Slot er færdigt."

"Men min kjære Carl, er det ikke en altsfor stor Pragt, synde vi ikke mod Guds Godhed ved en saadan Odselhed!"

"Ja, det seer vel saaledes ud, min kjære Kone," sagde jeg, "men husk paa, at Alt, hvad Gud har skabt, er til Menneffenes Gavn og Glæde, og vi maae derfor ikke misforståae hans Godhed, da han Intet har skabt uden Hensigt."

"Ja det er godt nok min Carl, men Gud har ogsaa skabt Slangen til Nytte for alt andet Skabt, men den forførte dog vore første Forældre til at synde imod Gud; paa samme Maade har han ogsaa skabt Alt, hvad der henhører til Pragt, for at give Menneffet Leilighed til at beherske sine Tilbøjeligheder."

"Ja Du har baade Ret og Uret, min kjære Pige, i hvad Du der siger, men læg vel Mærke til, at der er to Maader at føre denne Pragt paa. Den, der, skjøndt paa en Maade fattig, paa Grund af sin Stand troer sig ligefrem nødt til at leve standsmaessigt, og derved blot for Standens Skyld gjør saa store Udgifter, at han neppe er istand til at forskaffe

sig det Allernødvendigste til Livets Ophold, han syn-
 der ei alene imod Gud, men ogsaa imod sig selv og
 sine Medmennesker. Er det derimod en riig Mand,
 med hvem det Samme er Tilfældet, at han nemlig
 fører en stor Pragt, saa faaar Sagen et ganske an-
 det Udseende, og der maae vi næsten ansee det som
 en Pligt for ham at sætte sig for store Udgifter. Thi
 hvoraf skulde vel Haandværkerne leve, naar den Rige
 ikke gjorde større Opoffrelser end den mindre Formu-
 ende, med Hensyn til hvad der hører til at forskaffe
 sig et i alle Henseender behageligt og prægtigt Hjem,
 naturligviis forudsat, at han ikke gjør Pragt og
 Glands til sin Gud, udenat tænke paa, at han kun
 har faaet sin Rigdom under den Betingelse, at den
 skal være til samme Gavn for hans Medmennesker,
 som for ham selv, thi da begaaer han en endnu større
 Synd end den Anden. Den Rige, hvem der er til-
 deelt Meget, maa efter min Formening bidrage alt
 Sit til, at den Fattige ikke altfor meget skal føle det
 Tryk, som den ulige Fordeling af Jordens Goder
 synes at berettigge ham til at anse over. Naturlig-
 viis maae vi ikke blindthen uddeele vore Gaver, til
 den Første den bedste, men den Mand, om hvem jeg
 veed, at han vil arbejde, ham er det min Pligt, naar
 han enten ikke er arbejdsfær eller for en Tid ikke kan
 faae Arbejde, hvorved han kan ernære en maafee tal-
 rig Familie, ligesom at komme til Hjælp med min

Rigdom, hvad enten det saa er med Penge, eller, hvad der er det Samme, med Arbeide. Den stræbsomme Fattige eller hjælpeløse Krøbling skal aldrig komme til at gaae min Dør forbi uden Hjælp. Jeg troer herved tilstrækkelig at have bevist for Dig, at vi ikke have syndet imod Gud ved den Pragt, vi her foresinde."

"Ja, min Carl, jeg føler mig overbevist af dine Grunde," sagde min Kone, "og kan nu med større Rolighed see paa al den Luxus, som omgiver os."

Efterat vi havde spist til Middag nede hos Jensen's, leverede denne mig det omtalte Brev, som han havde fundet ved Olafson's Liig.

"Ja, min kjære Jensen," sagde jeg efterat have læst det, "han er død, som han levede, men det er sørgeligt, at han har udøvet denne sidste Brøde imod sit eget Liv, da han derved har gjort sin Familie ulykkelig. Havde han kjendt mig nærmere, maatte han ogsaa have vidst, at jeg aldrig vilde have forsøgt at hævne mig paa ham, desuden er jeg jo nu fri og lykkelig og har derfor skrevet al min Rød i Glemmebogen."

"Hvad var det for en Familie?" spurgte de Alle paa engang.

Efterat have oplæst Brevet, maatte jeg fortælle dem hele den Rolle, denne Olafson havde spillet i

min Historie. Nu var Gaaden dem løst, hvorfor de ingen Breve havde modtaget fra mig.

Den næste Dag fulgtes Jensen og jeg ad hen til Olafsons Enke, som boede i lille Helliggeiststræde, i et simpelt Huus. Hun blev ikke lidet overrasket, da hun saa os træde ind, og spurgte os frygtsom om det maaskee var Skifteretten.

„Nei,“ svarede jeg, „vi ere to Fremmede, som have hørt Deres sørgelige Tilstand omtale, og som komme for at overbevise sig derom, for om mueligt at lindre Deres Nød.“

„Ja det er kun altfor sandt, mine Herrer,“ udbrød hun med en Taarestrøm.

„Vær blot trøstet, min gode Kone,“ sagde jeg, „jeg kommer som sagt netop for at lette Dem Byrden ved at tilstaae Dem en aarlig Understøttelse. See her har De et Brev, hvorpaa de hvert Quartal, naar De henvender Dem til denne Herre, hvis Adresse De skal faae, kan hæve 50 Rd.“

Den ulykkelige Kone kunde ikke fremføre et eneste Ord, saa overvældet var hun af sine Følelser, Børnene klamrede sig fast til hende, idet de sagde: „græd nu ikke kjære Moder, nu har Du jo Penge til Brød,“ thi de Smaastakler havde lagt Mærke til, at jeg virkelig havde givet hende nogle Penge. Med dyb Smerte forlod jeg disse Ulykkelige, som havde min Stedmoder at takke for deres beflagelige Tilstand.

Mine Svigerforældre og alle de Andre, som havde fulgt os derhen, havde imidlertid oppebriet vor Tilbagekomst paa Gaden. Min Kone kom mig strax imøde og spurgte:

„Hvorledes har de uskyldige Børn det, de ere vel nøgne for Alt?“

„Ja, naar jeg skal tilstaae Sandheden, min kjære Kone, kan jeg ikke sige Dig det; det Hele jeg kan fortælle Dig, er at Børrelset, Konen og Børnene — fort Alt er simpelt, men reent.“

„Lagde Du ikke Mærke til, om Børnene vare Dreng eller Piger, eller hvormange der er af begge Kjon?“

„Nei, min Kjære, jeg var altfor bestjæftiget med Tanken om min Stedmoder, til at jeg skulde tænke derover.“

„Der er tre Dreng og to Piger,“ sagde Jensen, „i en Alder fra sex til et halvt Aar, og Drengene ere de ældste.“

„Naa!“ sagde min Kone, „de gode Herrer have givet dem Penge til Brød, nu ville vi Andre sørge for Klæder til dem, men det kommer nu kun an paa, om vi kunne træffe Størrelsen.“

„Ja, Intet er jo lettere,“ sagde jeg, „I kunne jo give Moderen Penge dertil, saa kan hun selv sye dem. I ville maaskee indvende mig, at hun bruger Pengene til andre Ting, men det troer jeg ikke,

da jeg har tilstaaet hende 50 Rdlr. hver tredie Maaned."

"Taf, min kjære Carl, for Din Gave, saa have vi ikke nogen Grund til at frygte, vi ville derfor gaae op til hende med Pengene."

Da Damerne atter kom tilbage, fortalte de os, at Enken havde spurgt dem, hvem hun skyldte al den Godhed, der saa uventet blev viist hende. Da de havde sagt hende, at det var Greven af Intholm, havde hun nedbedt Guds Betsignelse over mig.

Cap. XXVII.

Samme Dags Aften tiltraadte vi vor Reise og naaede Kallundborg efter en Nat og Dags kjedsommelige Fjorsel. Her fik vi travlt med at sørge for, at alt vort Flyttegods og andet os Tilhørende blev bragt omhord i Smakken, som skulde afgaae om et Par Timer. Skipperen gjorde vel nogle Ophævelser, da han hørte, at vi, foruden at være ni Personer ialt og havde to Læs Flyttegods, tillige skulde have to Bogne med to Par Heste over, men Penge veed man jo kan gjøre det Umulige til Muligt, og nu var der Intet ivejen.

Reisen gik hurtig og vel, saa at vi inden Solens Nedgang naaede over til Aarhuus. Min Svigerfader tilligemed Damerne fik Tid nok til, inden Aftenen brød frem, at besee Domkirken, medens Jo-

hansen og jeg udrettede nogle Grinder i Byen, og da vi atter bleve samlede, gjorde vi os rede til at fortsætte Rejsen til Randers.

Efter at have opholdt os der i et Par Dage for at udhvile os lidt efter den overstaaede Reises Besværligheder, satte min Svigerfader, Johansen og jeg os atter paa Vognen og kjørte ud for at tage mit Gods i Njeshyn, og jeg maa tilstaae, at jeg ikke blev lidet overrasket ved Synet af den fattige Egn, hvorigjennem vi kom.

„Her seer forfærdelig bart ud, min kjære Johansen,“ sagde jeg.

„Ja, jeg kan ikke nægte det, men saaledes er næsten hele Sylland, naar man undtager de Jorder, som ligge i Nærheden af Kjøbstæderne.“

Men jo længere vi kom frem, desto slettere og daarligere blev Egnen.

„See her,“ sagde Johansen, „begynder Dit Gods; Jordene see vel fattige og elendige ud, men med Dit Kjendskab til Agerdyrkningen, ville de i Tidens Løb nok kunne sættes i taalelig god Stand.“

„Ja, min kjære Ven, men Størstedelen ligger jo næsten begravet under Lyng.“

„Ja, men vi befinde os ogsaa paa det daarligste Strøg; det Bedste af det Hele komme vi ret snart til, idet der nemlig til Godset høre store Enge, som ved en fornuftig Behandling, navnlig ved Udgrøft-

ning, ville kunne afgive en fortrinlig Høhest og Høstet. Den Skov, Du seer der henne, hører til Godset og har et Areal af flere hundrede Tønder Land. Nordenfor den ligger Hovedgaarden, hvorfra man mod Ost seer Havet, mod Sydøst Engene, som ere gennemfkaarne af en stor Aa, imod Syd den store Skov og mod Vest og Nord temmelig vel dyrkede Marker. Gaardens Besætning er ikke saa lille og i god Stand; der er saaledes 20 gode Heste, 40 gode Køer, 100 af de bekjendte store jydsk Stude og 150 Faar med næsten ligesaa mange Lam. Med Ager, Eng og Skov hører der til Gaarden omtrent 1000 Tønder Land med 40 Tønder Hartkorn, hvorimod hele Godset, Alt iberegnet, udgjør 200 Tønder Hartkorn."

"Det maa da have en stor Udstrækning," bemærkede min Svigerfader, "da Jorderne ere saa simple."

"Ja, Godset har omtrent en Udstrækning af to Kvadrat-Miil."

"Jeg kan ikke Andet," sagde jeg, "end være meget vel tilfreds med det Hele, saameget mere som jeg hører, at Hovedgaarden med hvad dertil hører, idetmindste er halv saa stor som mine Forsædres hele Gods, og altsaa er den mere værd, end det Hele har kostet mig."

Vi naaede endelig Herresædet, som havde et

temmelig stummelt Udseende, hvortil de høje Træer i Haven ikke bidroge lidet. Gaarden, som efter den Tids Skif var omgivet med Volde og Grave, var forøvrigt i en meget forfalden Tilstand, da den forrige Gjerinde, Grevinde B., som havde været Enke i mange Aar, ikke havde villet eller maaskee ikke brudt sig som at vedligeholde den og Godsset i deres tidlige Stand.

Da vi vare komne ind i Gaarden og havde kjørt op for Hovedtrappen, kom Grevinden os imøde. Det var en gammel Kone paa henved 70 Aar og med et godmodigt Smil spurgte hun, da vi vare komne af Bognen og op til hende, om det maaskee var den nye Herre til Godsset. Da Johansen bejaede dette, tog hun mig i Haanden og ønskede mig tillykke med den Handel, min Ven paa mine Vegne havde sluttet med hende.

„Dette Gods,“ sagde hun, da vi vare traadte indenfor, „har tilhørt min Familie i mere end hundrede Aar; jeg er nu bleven for gammel til at kunne bestyre det længere, derfor har jeg solgt det, især da jeg ikke har en eneste Slægtning, til hvem jeg kan testamentere det. Paa Grund heraf tør jeg maaskee bede Dem, min kjære Greve, naar jeg engang døer, at lade mig faae en hæderlig Begravelse. Af Formue har jeg ingen anden, end den, som Godssets Salg har indbragt mig, og da jeg, som sagt, ingen

Slægtninge har, er det min Bestemmelse efter min Død at lade alt mit Efterladenskab komme de Fattige paa Godsjet tilgode. Deres Ven, Hr. Johansen har sagt mig, at De, min Herre, er Godheden selv, jeg behøver derfor ikke at anmode Dem om at være overbærende mod Godsjets fattige Bønder, og det er netop paa Grund af denne Deres Vens Forsikring, at jeg har solgt Dem min Eiendom for det Halve af, hvad en af mine Naboer har budt mig derfor, da han er en formelig Tyran imod sine Bønder. Havde jeg ingen anden Kjøber havt, havde jeg skjænket Bønderne deres Gaarde og min Forvalter Hovedgaarden, men saa havde der Intet været til de Fattige, og jeg ønsker dog saa gjerne, at min Familie skal mindes med Velvillie og være i bestandig taknemmelig Erindring."

"Min Frue," sagde jeg, "jeg skal, saavidt det staaer til mig, søge at gjøre mig Deres Forsædres saa værdig, som det er mig muligt, og det skal altid være mig den største Glæde at arbejde for Godsjets Dykkomst, ved at opmuntre Bønderne til at anvende al mulig Flid paa Dyrkningen af deres Jorder."

"Ja, det er meget prisværdigt, og jeg vil haabe, at De maa have Held i Deres Bestræbelser; men naar min afdøde Mand ofte i den Henseende har paavist Bønderne flere Mangler ved Driften af deres Jorder, have de ingen Tillid havt til ham, idet

de nemlig troede, at han derved meest tog Hensyn til sin egen Fordeel, for at deres Sønner kunde blive paalagt en forhøjet Fæsteavgift, og da min Mand fik Kundskab om, at hans gode Hensigter bleve udlagte paa denne Maade, blev han ikke alene bedrøvet, men ogsaa forbitret, og lovede sig selv herefter at lade dem seile deres egen Sv.“

„Men Deres Mand kunde jo have ladet Bønderne faae Arvesætte paa Deres Gaarde, saa havde saavel Gjer som Fæster været tjente dermed.“

„Ja, det er ganske rigtigt, men han var som sagt bleven saa kjed af det Hele, at han ikke mere skjænkede Gudssets Forbedring nogen Tanke.“

Efterat Skjædet og de øvrige Gudsset vedkommende Papirer vare overgivne mig, og jeg havde forsynet Kjøbecontracten med min Underskrift, udbetalte jeg Kjøbesummen, som kun beløb sig til 40,000 Rd., hvilken Sum Grevinden overdrog til Johansen at udsætte til Forrentning paa bedste Maade i faste Ejendomme.

Vi gave os derefter til at eftersee Bøgerne og Regnskaberne over Gudsset, og vi opdagede da snart, at Grevinden neppe havde faaet Halvdelen af sit Tilgodehavende af Bønderne i rette Tid, og at Skatterne ofte vare blevne eftergivne dem.

„Som jeg seer,“ sagde Johansen bedrøvet, „har jeg vel fortjent, at Du dadler mig for mit

giorte Kjøb, thi havde jeg iforvejen efterseet Bøgerne istedetfor blot at see paa Godset, havde jeg rigtignok ikke kjøbt det, men jeg lod mig forblinde af de store Engstrækninger."

"Vær blot ganske trøstet i den Retning, min kjære Ven," sagde jeg, "jeg havde i dit Sted ligeledes kjøbt Godset uden nogen Betænkning, om det saa havde været dobbelt saa fattigt, og vil Gud, at jeg endnu skal leve i nogle Aar, da skal Du komme til at glæde Dig ligesaameget, som Du nu er bedrøvet derover, ved at Du har været den, der har lagt dette fattige Gods i min Haand; thi hvortil skulde jeg bruge min store Rigdom, naar det ikke skulde være for dermed at ophjælpe de Fattige. Gaarden med dens Jorder foruden Godset er jo desuden alene Pengene værd, og jeg har derfor al Grund til at takke Dig for dit Kjøb."

Derefter blev min fremtidige Bopæl anvist mig, som bestod af fem rummelige Værelser med eget Kjøkken og øvrige Bequemmeligheder. Som ovenfor sagt, havde Grevinden jo forbeholdt sig Hovedbygningen, saalænge hun levede.

I to Uger reiste vi omkring paa Godset for at see, hvor Trangen var størst og en øjeblikkelig Hjælp nødvendig; men uagtet jeg talte venligt til de Bønder, jeg saaledes kom til, saae jeg dog kun bedrøvede Ansigter, og jeg fik først senere Grunden dertil at

vide af Grevinden, som fortalte mig, at Bønderne, da de saae, at jeg nu og da gjorde mine Optegnelser, havde henvendt sig til hende, da de troede, at jeg var kommen for at udpante dem for resterende Skatter. Hun havde imidlertid trøstet dem paa det Bedste, uagtet hun dengang var uvidende om min Hensigt. Da jeg derfor fortalte hende, hvad min Mening dermed havde været, tog hun min Haand og takkede mig paa Bøndernes Begne.

Dette Aar var meget frugtbart, og navnlig væltede Græsset formeligt op paa de frodige Enge, og Bønderne, der som sagt vare fattige og neppe nok havde den tilstrækkelige Ovægbesætning i et middelsmaadigt Aar, maatte nu haardt føle, at den trængte til en betydelig Forøgelse. For at afhjælpe denne Mangel, besluttede jeg at kjøbe 250 Køer og 100 Heste foruden en Mængde Plove og Harve til Fordeling imellem de meest Trængende.

Den forrige Forvalter, som i længere Tid havde været paa Godsset, og som derfor nøje kjendte hele Godssets Tilstand, ligesaagodt som sig selv, er det en Selvfølge at jeg beholdt, og jeg lod ham vide, at jeg agtede at lade Gaarden med dens tilliggende Jorder drive ved egne Kræfter uden noget Hoverie, men han svarede mig, at det neppe vilde kunne lade sig gjøre af Mangel paa Folk.

„Gives der da ikke saamange Huusmænd her

paa Godset," spurgte jeg ham, at vi kunne gjøre det med dem, naar vi give dem en god Dagløn, og et Par Fridage om Ugen?"

"Ja paa den Maade, Hr. Greve," svarede han, "kunne vi faae flere end vi behøve."

"De vil altsaa besørge det Fornødne i saa Henseende og ikke alene tilsige dem, der maatte gaae ind derpaa, men endogsaa saamange af Bønderne, som De kan overkomme, at møde hos mig imorgen Formiddag Kl. 10."

Bønderne, saavel Huusmænd som Gaardmænd, mødte den næste Dag til den bestemte Tid. Jeg forstillede dem de Mangler, jeg havde opdaget ved den Drift, de hidtil havde fulgt med Hensyn til deres Jorders Behandling og navnlig med Hensyn til Engene, og lovede dem, at jeg, for saameget som muligt at komme dem til Hjælp i deres Bestræbelser for at naae noget Bedre, vilde frigive dem for alt Hoverie i det første Aar; hvorhos jeg lod dem vide, at hvis de ikke benyttede den dem indrømmede Tid, vilde Hoveriet atter indtræde i sin gamle Skikkelse, "og er der Noget," tilføjede jeg, "som paa Grund af ringere Gyde ikke seer sig istand til at virke til dette Formaal, naagtet han gjerne vil fremad, da kan han blot henvende sig til mig, og han skal ikke gaae bort fra mig, udenat jeg har understøttet ham til at kunne virke, som jeg ønsker."

Ved dette mit Tilfagn vandt jeg mig i Et og Alt mine Bønders Tiltro og Kjærlighed, og de udtalte for mig, at De vilde gjøre Alt Deres til, at min Godhed imod dem kunde faae et forønsket Resultat.

Jeg havde nu udrettet, hvad der laa mig meest paa Hjerte, men der var endnu mange Ting tilbage, som i høi Grad gjorde Beslag paa min Opmærksomhed, og deriblandt satte jeg navnlig den Skoleunderviisningen som det Første, men da det netop var paa Høstens Tid, og saaledes den travleste Tid for Bonden, hvor selv Børn kunne bidrage deres til at fremme Høsten, lod jeg den paatænkte Forandring i den Henseende beroe indtil videre, indtil Høsten var tilendebragt.

Da jeg saaledes foreløbigt havde truffet de Foranstaltninger, jeg ansaae for hensigtsmæssige, og som jeg troede i Djebliffet kunde gøres, reiste vi atter tilbage til Randers, for selv at kunne føre min Familie til vor fremtidige Opholdssted.

Det er en Selvfølge, at jeg fortalte min Kone, hvilke Foranstaltninger jeg havde truffet til mit Godes Forbedring, hvorover hun blev meget glad og nyttede, idet hun faldt mig om Halsen:

„Du har nu saaledes opfyldt din ædle Belgjorers Billie, idet Du lader hans Skat udsolde sine Grene i hans fjære Fædreland, som han selv udtrykte

fig, og jeg kan godt forestille mig, hvor glade dine Bønder ville blive, naar de modtage dine Gaver."

Vi forbleve i to Dage i Randers hos Johansen, men uagtet de vilde overtale os til at opholde os hos dem endnu længere, begave vi os dog paa Hjemreisen, for at tage vor nye Bopæl i Besiddelse, hvormed min Kone fandt sig meget vel tilfreds, idet jeg undskyldte mig med, hvad der ogsaa virkelig var Tilfældet, at jeg ikke længere kunde opsætte at tage vare paa de Pligter, der nu paalaae mig som Godsejer.

Dagen efter kom Bønderne for at modtage de af mig opkjøbte Creature og Avlsredskaber, som jeg saa godt som muligt lod fordele imellem dem efter mit Kjendskab til Enhvers Trang. Med det Samme gav jeg dem fri for at yde enten Landgilde eller Tiende i det første Aar, og jeg lovede dem, at hvis de vilde anvende al mulig Flid paa deres Jorder, og navnlig lægge dem efter en bedre Engdrift, thi det var Engene, der skulde bære den daarlige Jord, saa vilde jeg give dem Arvefæste, et Slags Eiendom, paa deres Gaarde.

Disse mine Anstrengelser saae jeg allerede faa Aar derefter blive kronede med et Held, som jeg neppe havde tænkt mig. Bonden arbejdede med Lyft og Iver, og hans Marker kom i god Drift.

Cap. XXVIII.

Jeg havde imidlertid fattet den Beslutning at opbygge mig et nyt Herresæde, og havde i den Anledning gjort den fornødne Aftale med en anerkjendt duelig Architect, som forelaae mig en Tegning dertil i fransk Stil, saa at Arbeidet strax blev paabegyndt. Da jeg gjerne ønskede Bygningen opført snarest muligt, blev der sat 50 Murer- og Tømmersvende paa Arbeidet, og det gik saa raft fra Haanden, at mit Slot efter to Aars Forløb var i den Stand, at jeg kunde flytte ind deri.

I denne Mellemtid havde Gud skjænket os en Søn, som jeg lod kalde Julius August, det første Navn efter min afdøde Fader Holm og det andet efter min Svigersfader.

Da Slottet var fuldkommen færdigt og forsynet med Datidens eleganteste Meubler, lod jeg alle mine Benner og Naboer — og det følger af sig selv, at hele mit Godsæs Befolkning ikke bleve forglemte, og de af dem, der af en eller anden Grund ikke kunde møde personlig, lod jeg beværte i Hjemmet — indbyde til en Fest i den Anledning. Jeg havde draget Omsorg for en ganske udmærket Musik og i det Hele taget sørget for, at Enhver, fra den Højeste til den Laveste kunde finde den Morstab, han helst ønskede. Men mine adelige Gæster syntes just ikke at

være saa ganske tilfredse med hele mit Arrangement, navnlig lagde jeg Mærke til, at de fandt dem meget stødte over, at jeg havde ladet mine Bønder spise ved samme Bord som de, ligesom det heller ikke faldt i deres Smag, at jeg aabnede Ballet med en af mine Bønders Døttre.

Dette brød jeg mig imidlertid langt fra om, især da jeg saae, at flere af Haandværksfolkene stiftede Bekjendtskab med Godsets unge Piger og som Følge deraf senere toge fast Ophold der; dette var mig af langt større Vigtighed med Hensyn til min hele Plan med Godset, end om jeg havde bestræbt mig for at sikkre mig mine høiadelige Naboers Venkskab.

Istedetfor at tage Deel i den almindelige Fornøjelse, samlede disse Herrer sig i Grupper, og deres Damer fandt det ligeledes under deres Værdighed at tage Deel i et saa blandet Selskabs Underholdning.

„Men er da virkelig Musikken saa slet,“ udbrød jeg, mine Herrer, „at den ikke formaaer at muntre Dem op?“

„Nei, langt fra Hr. Greve,“ lod Svaret, „men De maa have os undskyldt, da vi ikke havde nogen Anelse om, at vi vare indbudte til et Bondeselskab, havde vi vidst det iforvejen, vare vi ikke komne, da vi ikke som danske Adelsmænd ville fornedre os i den Grad, at vi stille Bonden ligeoverfor os som vor Ligemand. Men da vi nu engang ere komne her,

maae vi for Deres Skyld finde os i deres Selskab, men De maa have os undskyldt, at vi ikke kunne deeltage i Dandsen."

"Da maae De, mine Herrer, ligeledes have mig undskyldt," sagde jeg, "at jeg har en anden Anstuelſe, og jeg haaber, at De, naar De betænke, at jeg i 7 Aar har været i tyrkiſt Slaveri, vil give mig Ret i, at jeg ikke tager ſaameget Hensyn til Rangsforſkiel. Naar blot Folk ere retſkaſne, ere de for mig Alle lige. — Men jeg tør maaskee til Afſverling indbyde Dem, mine Herrer, til en Tour i det Frie."

"Ja med ſtørſte Fornøjelſe," ſagde de, "ſaameget deſtomere ſom vi endnu ikke have taget Deres Slot i Oſjyn udvendigt fra."

"Det vil ikke blive godt for Dem, Hr. Greve," ſagde den Ene af dem, "at ſaae Vandgrave omkring Deres Slot paa Grund af dets høje Beliggenhed."

"Nei ganſke viſt," ſagde jeg, "men jeg agter heller ingen at have."

"Vil De da heller ingen Vold have," ſpurgtes der.

"Jo, men det ſkal være en levende Vold, jeg vil være en Vold for mine Bønder imod enhver Forurettelſe, og til Gjengjæld ſkulle de være min."

Dette ſmagte dem nu heller ikke ſaa ganſke godt, da det ſtred mod Datidens Betragtningſmaaade at

gjøre Mere for Bonden end det høiſt Nødvendige. Bonden ſkulde kun være et Redſkab, hvorved Adelsmanden kunde have ſig ſaa at ſige paa hans Beſtøtning. Mine adelige Gæſter toge derfor ſnart ſynlig miſſornøjede Afſkeed, hvorimod jeg beholdt de Andre indtil langt op paa Dagen den næſte Dag.

„Gud være lovet,“ ſagde Bønderkonerne til min Kone, „nu kunne vi førſt rigtigt mere os, da vi nu ikke ſee os omgivne af andre fornemme Folk end vort Herſkab og vore Venner.“

Mine Læſere ſee heraf, at min Kone allerede havde vundet Jyderne for ſig, ſom før Sjællænderne; men hvorledes var det heller muligt Andet! Mine Svigerforældre og hun havde paataget dem Overopſynet med Godſets Skoler, og roſte og belønnede Enhver, ſom viſte Ild; min Svigerfader var derforuden deres Læge og forſynede dem med Lægemedler uden nogensomhelſt Godtgjørelſe, og ved Alt dette vandt de ganſke Bøndernes Fortrolighed og Hengivenhed.

Men det var ikke det Hele; jeg ſøgte ogſaa ſaaaridt det ſtod i min Magt, at gjøre Godſets unge Karle øvede i Brugen af Vaaben, og nogensunde at gjøre dem bekiendte med de øvrige militaire Øvelſer, forat de, naar Opfordring ſkeete, kunde træde i Fædrelandets Tjenefte, ſom ikke aldeles Uøvede. Til dette Øjemeed havde jeg anſkaffet en fuldſtændig Ud-

rustning til en 3000 Mand Hest- og Fodfolk, og jeg paatog mig selv at indøve dem om Søndagen. Det er vel sandt, at de ikke syntes synderligt derom i Begyndelsen, men jeg forstod heri som i alt Andet at vinde dem for mig, idet jeg navnlig uddeelte ikke ubetydelige Belønninger til dem, der gjorde sig fortjent dertil, ligesom jeg ogsaa efter Dvelserne indbød dem til en Dands i det Frie, og man veed jo nok, at dette er Bondens største Fornøjelse, naar der dertil kommer de fornødne Drikkevarer, for at fylle Støvet ned, saa at det blev en Festdag istedetfor en Trældag. 'Ja de satte efter en kort Tids Forløb endog-
saa saa stor Vre i at være Bønder af Grev Int-
holms Gods, at de i den Anledning anskaffede dem et Solvspænde i deres Hattebaand i Form af et J. H. Naar de kom til at tale med Bønderne paa Nabogodserne, fortalte de dem alle de Goder, de bleve deelagtige i under deres nye Herskab, og dette kunde naturligviis ikke andet end bidrage til, at de omboende Godsejere nærede Uvillie mod mig, og det saameget mere som de foruretede Bønder, naar de fik en altsom slem Medfart af deres Herskab, toge deres Tilflugt til mig. Jeg kunde jo nok have afskaffet dem, naar de kom til mig med deres Beklagelser, men i min Retfærdigheds- og Medlidenhedsfølelse kunde jeg ikke faae min Tunge til at give dem andet Svar, end at jeg vilde gjøre, hvad jeg kunde, forat afhjælpe

deres Nød. Jeg forsøgte vel at formaae deres Hershaber til Medlidenhed mod deres fattige Bønder, men jeg fik kun sjeldent Svar paa mine Opfordringer, og undertiden, naar det skete, var det alt Andet end høfligt, og det førte kun til, at de endnu mere plagede deres Undergivne.

Jeg lod derfor de Forurettede hemmelig kalde til mig, gav dem en Klage til Underskrift og indgav den selv i Retten, og dette paaførte mig ikke alene mange Udgifter, da Bønderne jo vare for fattige til selv at udrede dem, men det forøgede naturligviis mine Sjenders Had — som jeg gjerne kan kalde det — og jeg er overbevist om, at de gjerne vilde have hævnet dem paa mig, dersom de blot havde kunnet faae en passende Leilighed dertil, men jeg var altid paa min Post og foretog mig ikke Andet, end hvad jeg kunde forsvare, og de havde derfor intet Held i deres skumle Hensigter. Med Tiden, da de nærmere lærte mig at kjende, faldt imidlertid dette uvenstabelige Forhold bort, og vi levede sidenester i god Forstaaelse med hinanden.

Cap. XXIX.

Tre Aar efter min Hjemkomst fik jeg et uventet og overraskende Besøg, og jeg blev næsten som naglet til Stedet, da min Tjener kom og meldte: „Contesse Gen de kov.“ Havde Navnet slaaet mig, blev

jeg nu ligesaa forbauset ved hendes Udseende, idet hendes Ansigtssfarve var saa guul som en Citron, og hendes matte Dine laae dybt i hendes Hoved. Forresten var hun klædt i Sorg fra Øverst til Nederst.

„Min elskede Broder,“ sagde hun med svag Stemme, „det er første Gang i mit Liv jeg seer Dig, men Du seer god ud og jeg haaber derfor, at Du vil belønne min tunge Gang, og inddrømme mig, hvad jeg i din afdøde kjære Moders Navn, som ogsaa er mit, anmoder Dig om, at Du nemlig vil tilgi ve vor afdøde Fader, der som det viste sig, var aldeles uskyldig i sin Adfærd imod Dig. Først længe efter, at min Moder var falden i Banvid, fik han Kundskab om hendes Rænker; han sendte da strax et paalideligt Bud til Kjøbenhavn forat faae at vide, om det var Dig, der havde meldt sig som hans Søn. Da Budet kom tilbage med Beviser paa, at det virkelig havde været Dig, fik han et Anfald af Krampe, men han var neppe kommen til sin Bevidsthed igjen, før han lod to Øvrighedspersoner kalde til sig, forat gjøre sit Testamente, hvori han indsætter Dig til Stamherre over alle sine Godser, og dersom Du ikke vil modtage det, skal der udbetales Dig 60,000 Rd. Hvad Fader mere ønsker af Dig, vil Du finde i dette hans Brev.“

„Ak! min kjære Søster,“ sagde jeg, „jeg tilgi-

ver gjerne min Fader, da en Stemme altid har sagt mig, at han var uskyldig."

Jeg lod Hovedet synke og bad i mit stille Sind inderligt til Gud for hans Sjæls Frelse, hvorefter mit Hjerte atter blev lettet.

"Jeg synes min kjære Søster," vedblev jeg, „at Du sagde, at min Stedmoder er bleven vanvittig, hvad har været Grunden dertil?"

„Det skriver sig vistnok nærmest," sagde hun, „fra min Sygdom, som gif hende nær til Hjerte, uagtet hun før den Tid havde mig som en unaturlig Moder, blot fordi Fader imod hendes Villie lod mig opfalde efter din Moder. Vor gode Fader sagde saa ofte til mig: Du er langt fra saa smuk, som hende, hvis Navn Du bærer, men Du ejer hendes gode Hjerte."

„Taf min kjære Søster for denne Oplysning, jeg veed nu, at min Fader har elsket min Moders Minde, og det gjør, at jeg nu kan tænke paa ham uden alt Nag. Men siig mig, af hvilken Sygdom lider Du egentlig?"

Bed dette mit Spørgsmaal skjulte hun sit Ansigt i sine Hænder og svømmede hen i Taarer.

„Af!" sagde hun endelig nedslaaet, det er tungt at jeg skal anklage min egen Moder. Det var i tre Aar en Hemmelighed, og jeg gruer ved at tænke

paa det Djeblif, den blev opdaget, da det forarsagede min kjære Faders Død."

Min Søster var altfor bevæget til at kunne fremføre Mere; hun var nær ved at falde i Besvimelse, jeg tog hende i mine Arme for at holde hende opreist, og for første Gang trykkede jeg en Søster til mit Bryst.

Min Kone, som ikke havde været tilstede ved hendes Ankomst, kom ind i det Samme og veeg forstræffet tilbage ved det uventede Syn at see en fremmed Dame i mine Arme.

"Bliv blot ikke bange, min kjære Sophie, det er min Søster, som kommer for at sige mig, at min Fader er død, senere skal Du faae Nesten at vide, men tjen mig i at anmode din Fader at komme hende tilhjælp."

Ved Hjælp af min Svigerfaders styrkende Draaber, kom hun snart til sin Bevidsthed.

"Hvorledes!" udbrød hun, idet hun atter aabnede sine matte Dine, "det er Dem min kjære Pastor Petersen!"

"Ja min kjære Frøken, og De er den gode Con-tesse Jendekov, den eneste af hele denne Familie, naar jeg naturligviis undtager min Svigersøn, der nogensinde har gjort af mig. — Men fortæl mig min Frøken, hvorledes De egentlig har det, har De længe befundet Dem utilpas."

„Al!“ sagde hun, „det er vistnok altfor sildigt, at jeg nu søger Raad imod min Sygdom, da jeg allerede har havt den i tre Aar, og først for fjorten Dage siden opdagede Grunden dertil.“

„Men hvad var da Grunden dertil?“ spurgte min Svigerfader; det kunde jo være, at jeg maaskee kunde hjælpe Dem.“

„Ja, jeg havde rigtignok lovet mig selv, ikke at betroe den til nogen Anden, end min Broder, men da jeg kan tænke mig, at han Intet dølger for Dem, og De maaskee troer at kunne give mig et godt Raad, skal jeg ingen Hemmelighed gjøre deraf: Min Moder lod det ikke være nok ved sine Rænker, i 7 Aar at holde Dig tilbage i tyrkisk Slaveri, men da Du uformodet vendte hjem, forsøgte hun ogsaa at rydde Dig afvejen ved Gift. Da Du imidlertid var forsigtig og ikke vilde nyde noget af den tillarede Caffe, maatte hun paany gribe til sine Rænker, og beskyldte Dig nu for at have brugt Vold imod hende og overfattet hende med Skedevand, Noget, som hun ikke alene fik min Fader, men ogsaa os Andre til at troe. Min Sygdom har jeg i disse tre lange Aar anseet som en Straf, Gud paalagde mig, fordi jeg ligesom de Andre havde haanet Dig; men hvo formaaer at skildre min Skræk, da jeg af min Moders Mund hørte, at jeg havde faaet den Gift, hun havde tiltænkt Dig.“

Grev Carl til Jntholm. II.

20

„Nei min kjære Søster,“ sagde jeg, „deri feiler Du; thi det var ved at rive Kopperne fra mig, at hun fik deres Indhold ned over sin Kjole. Da hun saae, at det tog Farven deraf, gjorde hun Anstrig, og bestyldte mig for, hvad Du før sagde, men der kan som sagt kun have været nogle enkelte Draaber tilbage i Koppen.“

Min Svigerfader forlod os et Øjeblik og vendte snart efter tilbage med en lille Flaske i Haanden.

„See her min gode Contesse,“ sagde han, „er en Olie, som jeg selv har tilberedet af forskjellige Slags Urter og Blomster. Jeg har med den cureret en lille Pige, som ved Uforsigtighed havde faaet en dræbende Gift ind; jeg kom imidlertid strax tilstede, og har nu den Glæde at see hende fuldkommen helbredet. Hendes Forældre betragtede mig som hendes Frelser, men det er formeget, thi uden Guds Hjælp formaae vi Intet, jeg har kun gjort, hvad der har staaet i min Magt, og Gud har velsignet min Nøje.“

Efterat min Svigerfader endnu havde gjort min Søster nogle Spørgsmaal, om hvilke Lægemidler hun hidtil havde brugt, og hun havde besvaret dem spurgte jeg hende om, hvad min Fader i Forstningen havde troet om hendes Sygdom og Maaden, hvorpaa den var kommen.

„Ja din Stedmoder indbildte Fader, at Du, ved at overkaste hende med Skedevand, maaskee herved ubemærket havde kommet Noget deraf i Kopperne. „Ak!“ sagde hun med forstilt Sørgmodighed, „den Skurk til Slave har ført Ulykke over hele vor Familie.“ Min Fader, som kun troede hende altfor godt, hensank lidt efter lidt i en sørgmodig og nedslaaet Tilstand, og jeg har ofte hørt ham sukkende udbryde: „Denne Sorg har jeg fortjent for min Søn Carls Skyld, da jeg var altfor streng og haard imod ham; og saaat han skulde forlade Verden i en saa ung Alder, ligesom hans englegode Moder. Men han blev paa en frygtelig Maade opvækket af denne sin Sørgmodighed. Min Moders Bannid tiltog i den Grad, at hun ikke længere kunde være uden Opsigt; kun naar hun fik fat paa sine Breve, havde vi Ro for hende, og hun kunde saaledes sidde hele Timer fordybet i deres Læsning, idet hun af og til talte med sig selv, men det var saa sagte, at vi kun kunde høre et eller andet Ord. For omtrent tre Uger siden fik hun et heftigt Anfald af sit Raseri, og da ingen af de Andre kunde styre hende, maatte min Fader, den Gnefte, for hvem hun havde en Smule Frygt, tage hende ind med sig paa sit Bærelse.

Som sædvanlig gif hun strax hen til sine Breve

og satte sig til at læse dem, og hun læste det første saa høit, at ethvert Ord naaede min Faders Øre, men hvor forfækket blev han ikke, da han hørte dette Brevs Indhold, som netop var det, Du havde skrevet ham til fra det tyrkiske Slaveri, og hvori Du bad ham om Løsepenge. Han havde hverken seet eller hørt det før, og blev derfor nu saa fortvivlet, at han reev sig Haaret af Hovedet."

Min Faders Brev, som han havde medgivet min Søster til mig, var næsten ulæseligt, og man kunde nok see, at han maatte have været i en heftig Sindsbevægelse, da han skrev det. Han beklagede deri navnlig meget den store Eftergivenhed, han havde vist mod min Stedmoder og hans altfor gode Tro til hendes gode Hjerte, hvorved jeg havde maattet gennemgaae Saameget. Iøvrigt besvor han mig at være en kjærlig Broder imod min svage Søster og anmodede mig om, hvis jeg ikke vilde være Stamherre til hans Godser, da at indsætte den yngste af mine Brødre dertil, da han var den eneste af hans Brødre, som var denne Plads værdig. Sluttelig skrev han, at han døde i det Haab, at jeg vilde glemme det Forbigangne, og tilgive ham den Deel, han havde havt deri.

Jeg tog nu fat paa Pennen og skrev til den Øvrighedsperson, som havde min Faders Bo under

Behandling, at jeg ikke vilde være Stamherre over Godserne, men i det Sted ønskede, at min yngste Broder skulde være det, og hvad de 60,000 Rb. angaaer, som i saa Fald skulde udbetales mig, da stænkede jeg dem til min Søster. Jeg vilde derfor overlade til ham at bringe min Beslutning i Udførelse.

Uagtet alle Overtalelser formaaede vi dog ikke at holde min Søster længere tilbage hos os, end i 8 Dage, men min Svigerfader havde dog den Glæde at see at hans Dlie havde havt en saadan Virkning, at han om ikke ganske kunde heldbrede hende, dog vilde kunne skaffe hende stor Lindring i hendes Smerter. Ved Afstedten sagde jeg til min Søster, at jeg haabede, at min Moder før sin Død vilde gjenerholde sin tabte Bevidsthed, og isaafald bad jeg hende sige fra mig af, at jeg forlængesiden havde glemt og tilgivet hende alt det Onde, hun havde tilføjet mig, som dog Alt havde ledet til mit eget Bedste.

Neppe et halvt Aar derefter modtog jeg følgende Brev fra min yngste Broder:

„Kjære Broder!

Jeg sender Dig herved min Moders sidste Hilsen og Tak, fordi Du har tilgivet hende alt det Onde, hun har gjort imod Dig. Tre Dage før hendes Død vendte hendes Bevidsthed tilbage og med den vaagne hendes Samvittighed og Angeren over

hendes Synder. „Er det muligt,“ sagde hun, da min Søster fortalte hende, at Du forlængesiden havde tilgivet hende, „ja Carl var Dyden og Godheden selv, men derfor havde jeg ham netop saameget desto mere, fordi der derved blev kastet en Skygge over mine egne Sønner. Min Mands rosende Tale om ham opstjød den bittre Galde i mit Hjerte, saaat jeg tabte Herredømmet over mig selv, og hvad der først havde været Misundelse, gif snart over til et uforsonligt Had.“ Hun udsurgte min Søster, hvorledes Du ellers havde det, og da hun havde fortalt hende, hvor lykkelig jeg følte mig i mit Hjem, ikke at tale om min uhyre Rigdom, sagde hun: „Gud være lovet, at han har faaet det godt efter alt det Onde, han har maattet lide i sin Ungdom.“ Ved denne Efterretning udbredtes der en synlig Ro over hende, og hun faldt i et Par Timers Søvn, men da hun atter vaagnede, var det med de Ord: „jeg føler Døden nærme sig med stærke Skridt; hils din Broder Carl, min kjære Datter, og tak ham fra mig for hans Tilgivelse, der har gjort mig saa godt. Du min kjære Datter maa ogsaa tilgive mig, thi Du er den eneste af mine egne Børn, som jeg har tilføjet noget Ondt; din Sygdom har jeg været Skyld i, men det skete imod min Villie, og derfor har jeg selv lidt saameget. — Det bliver fort for mine Dine — mit Hjerte vil snart briste — farvel mine Børn. De

sidste Ord udtalte hun med en rallende Stemme, hun trak Veiret dybt og var ikke mere. — Hendes Død var et altfor haardt Stød for vor svage Søster, hun fik et nyt Anfald af Krampe, som faa Timer efter blev hendes Død, og det var med dit Navn paa Læberne hun udaandede sit sidste Suf.

Din hengivne Broder."

Træt af Livets Storme, hensov saaledes mine Forældre, og det var mig en stor Trøst at vide, at de forinden havde angret det Onde, de havde tilføjet mig, den ene med frit Forsæt, og den anden imod sin Villie.

Og hermed skal jeg lægge min Pen og overlade til min Søn, engang i Tiden at slutte mit Livs Historie.

Ende paa anden og sidste Deel.

